C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Gardner_Erle_Stanley-Pripad_vydesene_pisarky.PDB

PDB Name: Gardner_Erle_Stanley-Pripad_vyd
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.10.2003
Modification Date: 30.10.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Případ vyděšené písařky

Erle Stanley Gardner

Předmluva

Asi před rokem mě generální prokurátor státu Texas vyzval, abych shromáždil svoje spolupracovníky a postaral se o program na schůzích různých vykonavatelů zákona v Texasu.
Sehnal jsem je tedy a snesli jsme se na Texas jako mračno kobylek.
A Texas se choval, jak Texas dovede.
Útvar luxusních soukromých letadel se školenými piloty nás přenášel z místa na místo našich projevů. Naše parta byla přijímána s nejvřelejší přátelskou pohostinností, a když nastal čas návratu, byli ti z nás, kdo jsou právníky, jmenováni zvláštními náměstky úřadu generálního prokurátora.
Náš šéf, generální prokurátor John Ben Shepperd, je dynamický člověk nabitý strašlivou energií - a však také z ní ani špetka nepřijde nazmar. Texas je rozlehlý stát a má náturu ostříleného krotitele divokých koní. Kašle na jakékoli pokrytectví. Má-li vás Texas rád, stojí za vámi stoprocentně. Nemá-li vás rád, bude zdvořilý. Texasanova formální zdvořilost je tak ledová jako sněhová vánice v texaském Panhandlu.
Už samy rozměry Texasu vytvářejí jedinečné podmínky. Například existovalo po celá léta ve státě Texas "knížectví", které ve skutečnosti představovalo celé království.
Svým způsobem bylo toto duvalské knížectví zcela v mezích zákona. Tvořili je většinou španělsky mluvící voliči, kteří po celá léta hlasovali stejným způsobem. Velká potíž tkvěla v tom, že hlasovali tak, jak jim někdo řekl. Podle vyšetřovatelů se voliči nestarali o výsledky, ale hlasovali podle instrukcí. Ten někdo, kdo tyto instrukce vydával, byl znám jako "vévoda z Duvalu".
Právní souboj, jímž stát Texas získal toto království "zpět", je tak napínavý příběh, jaký člověk může očekávat jen v krváku, a jedním z jeho předních odvážných vojevůdců byl John Ben Shepperd, generální prokurátor Texasu.
Jakmile jsem se s Johnem Benem Shepperdem seznámil, zatoužil jsem věnovat mu knihu, povědět o něm něco svým čtenářům. Je životní silou justiční správy a má odvahu, sílu, potřebnou představivost a odhodlání jít všude, kam je třeba.
Napsal jsem svému příteli Parku Streetovi a požádal ho, aby mi sdělil o Johnu Benovi Shepperdovi něco bližšího. Komentáře Parka Streeta byly tak pronikavé, tak naprosto výstižné, že si je zde s jeho souhlasem dovoluji uvést doslova.
Park Street mi napsal:
"Léta pilné práce na poli zákona a práva vynesla Johnu Benovi Shepperdovi více oficiálních pochval, než by se vešlo na stěny jeho prostorné kanceláře v Austinu v Texasu. Od šerifů, okresních soudců, vládních spolků a obžalovacích porot obdržel plakety za vynikající výkony v boji proti zločinu, skoro bez výjimky označené za činy přesahující rámec povinností."
"Shepperdovou největší radostí je pracovat ve funkci generálního prokurátora se strážci veřejného pořádku a s žalobci, kteří zápasí se zločinem na místní úrovni. Každoročně rozezvučí polnici, která vyláká soudce, státní zástupce, strážce veřejného pořádku a zainteresované neprofesionální bojovníky proti zločinu z texaských borových lesů, prérií a kopců na výroční konferenci o uplatňování zákona. Tam se pak ryjí ve faktech, číslech, rozsudcích, trendech a metodách potlačování zločinu ve státě, jehož problémy s uplatňováním zákona jsou právě tak rozsáhlé, rozmanité a členité jako jeho terén."
"Tento mohutný energický státní úředník slouží jako koordinátor stovek texaských místních a státních právnických kanceláří a vydává pro ně vlastním nákladem bulletin o potírání zločinu a justici ve státě Texasu. Mnohý zločinec byl v Texasu dopaden strážníkem v kovbojských botách nebo šerifem, jehož standardní vybavení obnášelo revolver ráže 45 a Příručku strážce veřejného pořádku v modré vazbě, napsanou Johnem Benem Shepperdem. Devětatřicetiletý generální prokurátor se zuřivě rval za zvýšení platů strážců veřejného pořádku a bojoval za revizi zastaralých zákonů o odměnách a platech místních státních zástupců a soudců.
‚Zločin,' říká tento Východotexasan svou zkratkovou protahovanou mluvou, ‚není líný ani neinteligentní. Předvádí nekonečné množství variací na totéž téma, vyvíjí nové formy a metody. Nepovlečeme-li zákon na svých bedrech

neúnavně stále vpřed, předběhne nás zločin jako zajíc želvu."
"Shepperd pokračuje neúnavně, navrhuje a prosazuje spoustu nových předpisů k naplnění skulin v zákonu a k popohnání změn v zastaralých paragrafech trestního zákona. Při vyšetřování pojišťovenských podvodníků upozornil na alespoň třicet devět slabých článků v občanském a trestním právu. Byl poradcem texaské komise při prvním návrhu postavení komunistické strany mimo zákon, části tohoto zákona byly přijaty do federálního protikomunistického zákona v roce 1954. Po dlouholetém boji proti úplatkářství, korupci a násilí v pověstném texaském ‚duvalském' knížectví urychlil významné změny, aby byly uvolněny ruce místním bezpečnostním sborům a státním zástupcům v boji proti politickému zločinu."
"Jeho Výbor generálního prokurátora pro uplatňování zákona byl organizován pod vedením předních texaských občanů, kteří mají zájem o pomoc úřadům v boji proti zločinu. Výbor založil nadaci pro studium a zveřejňování materiálů pro potřeby zákona a výcvik policistů. Sponzoruje široký celostátní program veřejné osvěty o uplatňování zákona, aby texaské obce byly seznamovány s rozsahem problému a se zlepšovacími metodami."
"Úsilí o udržení zákona a mužů zákona nad vzdutou vlnou zločinnosti novelizováním nedostatečných předpisů získalo panu Shepperdovi pověst lékaře zákona a oprávnilo ho doslova i v přeneseném smyslu k obdržení tří čestných doktorátů práv."
"Co činí pan Shepperd pro zákon a muže zákona, to činí i pro svoje kolegy právníky vydáváním faktické poznámky, oficiálního orgánu úřadu generálního prokurátora, který je zasílán (opět na jeho vlastní náklady) právníkům po celém státě Texas. Trvale je informuje o činnosti státního departmentu spravedlnosti - životně důležitý příspěvek celkové efektivnosti právnického povolání v Texasu."
"Shepperd, který sloužil v Národním sdružení generálních prokurátorů jako zástupce za jižní oblast i jako místopředseda, je nyní předsedou Národního sdružení. Předtím dosáhl národního prvenství jako předseda nižší obchodní komory Spojených států. Ve své rušné austinské kanceláři řídí práci sedmačtyřiceti právníků, kteří pracují na více než 2000 případech ročně, z čehož ve více než 95% zvítězili."
"Ze všech poct a pochval, které získal, je pan Shepperd nejvíce hrdý na prostou plaketu, kterou mu udělily Matky a ženy duvalského okresu. Praví: Johnu Benovi Shepperdovi, který odvážně a s křesťanskou počestností prosazuje práva našich dětí, aby dospívaly bez korupce a strachu."

A tak věnuji tuto knihu svému příteli a šéfovi, váženému Johnu Benovi Shepperdovi.
Erle Stanley Gardner
Obsazení

Perry Mason - všichni se domnívali, že poprvé prohrál případ, ale Perry prokázal, že se nevzdá bez boje.

Della Streetová - přesně to, co by si člověk mohl představovat pod pojmem spolehlivá sekretářka, a ještě něco navíc.

Gertie - rozmarná sekretářka v předpokoji Masonovy kanceláře, první, která si všimla, že výpomocná písařka je vyděšená.

Paul Drake - Perryho oblíbený soukromý detektiv, než byl případ uzavřen, seznámil se téměř se všemi písařkami ve městě.

Ann Riddleová - ledově modrýma očima pozorovala z výhodného stanoviště za cigaretovým pultem mnoho událostí a o všem, co viděla, horlivě podávala zprávy - zpočátku.

Walter Irving - obchodní asistent obžalovaného, učinil vše, co mohl, aby byl vyšachován člověk, který by jeho partnera mohl zachránit před shledáním vinným z vraždy.

Duane Jefferson - obžalovaný, zřejmě prahl ztížit svému obhájci situaci odmítáním komunikace.

Mariinę Chaumontová - stálé presuny této šarmantní Francouzky daly pátracím schopnostem Drakeovy detektivní agentury zabrat.

Soudce Hartley - očekával dlouhý rozhořčený proces, ale čekalo ho pár právnických bomb.

Hamilton Burger - státní zástupce, byl si jist, že tentokrát svého největšího protivníka Masona potře, a přijal jásot davu poněkud předčasně.

Yvonne Mancová - její pokus vypadat na lavici svědků skromně dopadl právě tak neúspěšně, jako když se sportovní auto snaží napodobit rodinného sedana.

Jack Gilly - uhýbavý a záludný, pronajímal rybářské čluny za neuvěřitelně vysoké poplatky, pak pozoroval jejich posádky silným dalekohledem.

Mae Wallis Jordanová - zcela perfektní u psacího stroje, dopisovala si s jihoafrickým obchodníkem s diamanty, jehož

nazývala "princem Kouzelným", a následky byly úděsné.
1.

Perry Mason hleděl do výtahu ze soudního spisu, který mu jeho koncipient předložil ke schválení.
Della Streetová, sedící naproti, správně interpretovala výraz Masonovy tváře.
"Copak tam nesedí?" zeptala se.
"Hezkých pár věcí," řekl Mason. "Za prvé jsem to musel zkrátit z devadesáti šesti stránek na třicet dvě."
"Panebože," povzdechla Della, "Jackson mi říkal, že to krátil už dvakrát a že už nemůže vypustit ani slovo."
Mason se zazubil. "Jak jsme na tom s písařkami, Dello?"
"Stella leží s chřipkou a Annie je prostě zavalená lavinou práce."
"Tak musíme vzít externí písařku," zkonstatoval Mason. "Tenhle výtah musí být zítra hotový pro kopírku."
"Dobře. Zavolám do agentury, ať nám okamžitě dohodí písařku," slíbila Della Streetová.
"Mezitím," pravil Mason, "si to ještě jednou projdu a uvidím, jestli by se to nedalo ještě o takových pět stránek zkrátit. Takovéhle věci se nepíší proto, aby se líbily klientům. Měly by být stručné, a hlavně, ten, kdo je píše, by měl hledět, aby soud získal jasný přehled o faktech případu dřív, než dojde na zákony. Soudcové zákony znají. A jestli neznají, tak na to mají svoje lidi."
S tlustou modrou tužkou v ruce se znovu začetl do spousty stránek, které už jevily známky mohutného zkracování.
Della Streetová vyšla do přední kanceláře, aby zatelefonovala pro písařku.
Když se vrátila, Mason vzhlédl. "Sehnala?"
"Agentura momentálně žádnou nemá. Totiž, ty, co má, jsou spíš průměrné. Řekla jsem jim, že chcete rychlou, přesnou a ochotnou, že nemáte chuť po ní všechno ještě jednou číst a najít spoustu překlepů."
Mason přikývl a pokračoval v práci. "A kdy můžeme s nějakou počítat, Dello?"
"Slíbili mi jednu, která by to do zítřka asi do půl třetí odpoledne dopsala. Ale prý může chvíli trvat, než to děvče seženou. Řekla jsem jim, že jde o třicet dva stránek."
"Dvacet devět a půl," opravil ji Mason s úsměvem. "Právě jsem vyškrtal ještě dvě a půl stránky."

O půl hodiny později, když Mason právě končil definitivní úpravu, otevřela Gertie, sekretářka z předpokoje, dveře a řekla: "Je tady písařka, pane Masone."
Mason přikývl a opřel se zády o opěradlo židle. Della začala pořádat spis, ale zarazila se, když Gertie vstoupila dovnitř a pečlivě za sebou zavřela.
"Copak je, Gertie?"
"Co jste jí řekl, pane Masone, že je tak vyděšená?"
Mason pohlédl na Dellu Streetovou.
"Panebože," pravila Della, "vždyť já jsem s ní vůbec nemluvila. Jen jsem volala slečně Mosherové do agentury."
"Hm," řekla Gertie tlumeně, "ta holka je vyděšená k smrti."
Mason vyslal Delle Streetové rychlý úsměv. Gertiin obecně známý sklon k romantizování a dramatizování každé situace byl v kanceláři předmětem zábavy.
"A čím jste ji vystrašila vy, Gertie?"
"Já? Čím bych ji strašila? Ničím! Zrovna jsem přepojovala telefon. Když jsem se obrátila, stálo to děvče u přepážky. Ani jsem ji neslyšela přicházet. Chtěla něco říci, ale nebyla schopna slova. Jen tam tak stála. V tu chvíli jsem o tom nijak moc nepřemýšlela, ale potom jsem si uvědomila, že se té přepážky vlastně drží. Vsadila bych se, že jí podklesávaly nohy a že..."
"Na tom nezáleží, co jste si myslela," přerušil ji Mason, poněkud zmaten. "Musíme zjistit, oč jde, Gertie. Co jste jí řekla?"
"Řekla jsem jen - zřejmě jste nová písařka, a ona přikývla. Pak jsem řekla - tak si sedněte ke stolku a já vám přinesu práci."
"A co ona?"
"Sedla si ke stolku."
Mason řekl: "V pořádku, Gertie. Díky, že jste nám to pověděla."
"Je úplně vyděšená," trvala Gertie na svém.
"No to je v pořádku," opáčil Mason. "To některá děvčata bývají, když nastupují v novém zaměstnání. Pokud si pamatuji, Gertie, měla jste také problémy, když jste přišla, že?"
"Problémy!" zvolala Gertie. "Pane Masone, když jsem vstoupila do kanceláře a zjistila, že jsem zapomněla vyplivnout žvýkačku, bylo po mně. Rozklepala jsem se jako sulc. Nevěděla jsem, co mám dělat. Já..."
"No, tak jděte zas přepojovat telefon," řekl Mason. "Myslím, že ho slyším až sem."
"Ach bože, ano," přitakala Gertie. "Slyším ho taky."
Vyrazila ze dveří a vrhla se k telefonní ústředně v přední kanceláři.
Mason podal Delle Streetové výtah ze spisu a řekl: "Dejte jí to, Dello, ať začne."
Když se Della Streetová za deset minut vrátila, zeptal se Mason: "Tak co naše vyděšená písařka, Dello?"
Della Streetová hlásila: "Jestli je tohle vyděšená písařka, tak bych nejraději zavolala slečnu Mosherovou a řekla jí, aby takhle vyděsila všechny, než je někam pošle."
"Je dobrá?" ptal se Mason.
"Jen poslouchejte," odpověděla Della Streetová.
Pootevřela dveře do přední kanceláře. Odtamtud se ozývalo klapání psacího stroje v ustáleném staccatu.

"Jako liják na ploché střeše," poznamenal Mason.
Della Streetová zavřela dveře. "V životě jsem něco takového neviděla. Ta holka si přitáhla psací stroj, vrazila do něj papíry, mrkla na spis, položila prsty na klávesnici a psací stroj odstartoval. Ale stejně si, šéfe, myslím, že měla Gertie pravdu. Asi se vyděsila toho, že jde zrovna sem. Možná o vás něco ví, nebo ji vaše pověst přivedla na nějaké myšlenky. Vy přece jen," dodala Della Streetová suše, "nejste tak docela neznámý, víte?"
"No," řekl Mason, "pusťme se do té hromady pošty a vyhrabme z ní pár důležitých dopisů. Tímhle tempem to bude mít napsáno bohatě včas."
Della Streetová přikývla.
"Sedí u toho stolku vedle dveří do knihovny?"
"To bylo jediné místo, kam ji posadit, šéfe. Dala jsem tam postavit stůl, když jsem se dověděla, že budeme potřebovat jednu písařku navíc. Vždyť víte, jak Stelle vadí, když někdo píše na jejím stroji. Myslí si, že by ho cizí písařka úplně rozvrzala."
Mason přikývl. "Jestli je to děvče šikovné, Dello, mohla byste zařídit, abychom si ji tak týden dva nechali. Práci pro ni máme, že?"
"To bych řekla."
"Tak zavolejte slečně Mosherové a povězte jí to."
Della Streetová zaváhala. "Neměli bychom s tím počkat, šéfe, než budeme mít příležitost vidět její práci? Píše rychle, to ano, ale měli bychom se ujistit, jestli píše i přesně."
Mason přikývl. "Správně, Dello. Uvidíme."
2.

Della Streetová položila na Masonův stůl hromadu papírů. "To je prvních deset stránek, šéfe."
Mason pohlédl na strojopisné stránky, lehce hvízdl a poznamenal: "Tak tomuhle říkám psaní na stroji."
Della Streetová vzala do ruky stránku a přidržela ji tak, aby se světlo odráželo od hladkého povrchu. "Zkusila jsem to s dvěma nebo třemi," řekla, "a nenašla jsem jediné gumování. Má ohromnou techniku a umí to."
Mason pravil: "Tak zavolejte slečně Mosherové. Zjistěte něco o tom děvčeti. Jak se jmenuje, Dello?"
"Mae Wallisová."
"Sežeňte slečnu Mosherovou."
Della Streetová zdvihla sluchátko a řekla Gertii v centrále: "Pan Mason chce mluvit se slečnou Mosherovou v sekretářské agentuře, Gertie ... To nevadí, počkám na drátě."
Za okamžik Della řekla: "Haló, slečna Mosherová?... Ach, není tam?... No, já volám kvůli té písařce, kterou poslala do kanceláře panu Masonovi. Tady je Della Streetová, sekretářka pana Masona... Určitě?... No přece musela někde nechat záznam... Ano, ano … Ne, je mi líto … Ne, dvě děvčata nepotřebujeme ... Ne, ne. Slečna Mosherová jednu poslala - nějakou Mae Wallisovou. Chci jen zjistit, jestli bude k dispozici na příští týden pro běžnou práci. Prosím vás, ať slečna Mosherová zavolá, až přijde."
Della Streetová zavěsila a obrátila se na Perryho Masona.
"Slečna Mosherová tam není. To děvče, co má službu, neví, že by sem byla někoho poslala. Našla na stole lístek, že nám má sehnat písařku. Slečna Mosherová ho tam před odchodem nechala. Byla na něm napsána jména tří děvčat a ta sekretářka se snažila je sehnat. Jedna z nich leží s chřipkou, druhá už má zaměstnání, a když jsem volala, sháněla právě tu třetí."
"To ani není slečně Mosherové podobné," podivil se Mason. "Obyčejně je tak přesná. Když sem písařku už poslala, měla ten vzkaz zničit. Nám na tom nezáleží."
"Slečna Mosherová se má vrátit tak za hodinu," řekla Della Streetová. "Nechala jsem jí vzkaz, aby zavolala, až se vrátí."
Mason se pustil znovu do práce, pak ji přerušil, aby se věnoval klientovi, který byl objednán na půl čtvrtou, a potom se vrátil k diktování.
V půl páté vyšla Della Streetová do přední kanceláře a vrátila se se slovy: "Ještě píše jako divá, šéfe. Ona to vážně doťuká."
Mason řekl: "A přitom byla ta kopie pěkně pročmáraná, samé vpisky a škrty."
"To jí zřejmě vůbec nevadí," pravila Della Streetová. "Ta holka má v prstech elektriku. To..."
Na Dellině psacím stole se naléhavě rozřinčel telefon. S rukou na sluchátku Della dokončila větu: "... je úplný koncert pro psací stroj."
Zdvihla sluchátko. "Haló... Ach ano, slečno Mosherová. Volali jsme kvůli té písařce, co jste nám poslala... Cože... Neposlala jste?... Mae Wallisová... Ale ona říkala, že je z vaší agentury... No, já jsem tomu tak rozuměla ... To mě mrzí, slečno Mosherová. Je to nějaké nedorozumění - ale to děvče je šikovné... No, ano, ta práce je skoro hotova. To mě hrozně mrzí, promluvím s ní a ... Budete tam ještě chvíli?... Tak já s ní promluvím a zavolám vám. Ale ona to říkala... Ano, z vaší agentury... Dobře, tak já vám zavolám."
Della Streetová položila sluchátko do vidlice.
"Nějaká záhada?" otázal se Mason.
"To bych řekla. Slečna Mosherová říká, že nikoho neposlala. Vždycky se jí těžko shánějí tak kvalifikované písařky, jaké potřebujete vy."
"No ale tentokrát ji sehnala," prohlásil Mason, listuje ve spisu. "Nebo tedy někdo sehnal."
"Ale co budem dělat?" ptala se Della Streetová.
"V každém případě zjistíme, odkud přišla. Určitě říkala, že ji posílá slečna Mosherová?"
"To říkala Gertie."

"A vy jste vzala," prohodil Mason, "za bernou minci, co Gertie říká?"
Della Streetová přikývla.
"Nepromluvila jste o tom se slečnou Wallisovou?"
"Ne. Ta čekala jenom na práci. Zatímco jsem mluvila s vámi, našla si v psacím stolku papíry a kopíráky. Vrazila je do stroje a už natahovala ruku po práci. Ptala se jen, jestli chci originál a tři průklepy. Řekla jsem jí, že to stejně půjde na kopírku. Řekla, že už má ve stroji jeden průklepák navíc, ale že ho klidně vyndá. A že nadále bude psát jen originál a dva průklepy. Pak si položila papíry na stůl, vteřinku podržela prsty nad klávesnicí a začala mlátit do stroje."
"Dovolte mi," pronesl Petry Mason, "abych vás upozornil na něco, co přímo demonstruje nespolehlivost lidského svědectví. Bezpochyby jste říkala slečně Mosherové zcela upřímně, že vám Mae Wallisová sdělila, že ji posílá její agentura, ale jestliže se rozpomenete na Gertiina slova přesně, vzpomenete si také, že jí to děvče připadalo vyděšené a vyvedené z míry, a proto se Gertie ptala, jestli je nová písařka. Dívka přisvědčila a Gertie jí ukázala její psací stůl. Gertie nám nepověděla nic o tom, že by se snad ptala, jestli ji posílá slečna Mosherová."
"Ale," začala Della Streetová, "ale já jsem měla jasný dojem..."
"To jste jistě měla," přerušil ji Mason, "a já také. Jen dlouhá léta křížového vyslýchání svědků mě naučila pozorně naslouchat, co kdo doopravdy říká, a jsem si jist, že nám Gertie vůbec neřekla, že by se snad toho děvčete zvlášť ptala, jestli přichází z agentury slečny Mosherové."
"No ale odkud tedy mohla přijít?"
"Zavoláme si ji a zeptáme se," řekl Perry Mason. "Ale ať nám neuteče, Dello. Chtěl bych zítra dohonit nějaké ty resty, a to děvče je učiněný poklad."
Della Streetová přikývla, vstala od stolu, vyšla do přední kanceláře, za okamžik se vrátila a chystala se pudrovat si nos.
"Tak co?" ptal se Mason.
"No, řekla jsem Gertii, aby ji sem poslala, jakmile se vrátí."
"A jak je daleko s prací?"
Della Streetová odpověděla: "Hodně daleko. Leží to na jejím stole. Ještě neroztřídila listy. Originály s průklepy jsou pohromadě. Ale odvádí čistou práci, že?"
Mason přikývl, opřel se zády o opěradlo své židle, zapálil si cigaretu a pravil: "Tak počkáme, až se objeví, a uvidíme, co nám poví, Dello. Když se nad tím člověk tak zamyslí, je to docela zamotaný problém."
Když Mason dokouřil oddechovou cigaretu, vyšla Della Streetová ještě jednou do přední kanceláře a zase se vrátila.
Mason se zamračil: "Zřejmě je to jedna z těch nervózních holek, co vynaloží spoustu nervové energie na mlácení do stroje a pak si musí důkladně odpočinout u cigarety nebo..."
"Nebo?" ptala se Della Streetová, když se Mason odmlčel.
"Nebo u pití. Tak trochu počkáme, Dello. Na tomhle spise sice není nic tak zvlášť důvěrného, ale jestli si ji tu pár dní necháme, bude zpracovávat spoustu opravdu důvěrných materiálů. Co kdybyste zaběhla do dámské odpočívárny, Dello, a podívala se, jestli naše démonka nemá náhodou v kabelce malou lahvinku a třeba už teď zrovna nežvýká hřebíček?"
"Tak tedy," řekla Della Streetová, "skočím si čichnout, jestli náhodou neucítím rovnou marihuanu."
"A poznáte to?" zasmál se Mason.
"Ovšem," odpálila. "Abych se nenaučila aspoň rozpoznat jeden z nejobvyklejších způsobů porušení zákona, když pracuju u jednoho z největších trestních obhájců v zemi!"
"Dobře," přisvědčil Mason. "Jděte a řekněte jí, že s ní chceme mluvit, Dello. Zkuste s ní minutku neformálně hovořit a trochu si ji omrknout. Moc jste s ní nemluvila, že?"
"Jen jsem se jí zeptala na jméno, to bylo asi tak všechno. Vzpomínám si, že jsem se jí ptala, jak hláskuje svoje křestní jméno, a ona řekla M-A-E."
Mason přikývl.
Della Streetová opustila místnost, ale za pár minut byla zpět.
"Není tam, šéfe."
"Tak kde ksakru je?" tázal se Mason.
Della Streetová pokrčila rameny. "Prostě vstala a odešla."
"Řekla něco Gertii, kam jde?"
"Ani slovo. Prostě vstala a vykráčela a Gertie předpokládala, že jde do umývárny."
"Tak to je tedy divné," konstatoval Mason. "A není tam zamčeno?"
Della Streetová jen přikývla.
"Mohla požádat o klíč," řekl Mason. "I kdyby nevěděla, že je tam zamčeno, mohla se zeptat Gertie, kde to je. A co její kabát a klobouk?"
"Zřejmě žádný neměla. Kabelku má s sebou."
"Skočte pro zbytek té práce, co dělala, ano, Dello? Podíváme se na to."
Della Streetová vyšla a vrátila se se strojopisnými stránkami. Mason je prohlédl.
"Zbývá už jen pár stránek," řekla Della Streetová.
Mason našpulil rty. "To by jí nemělo trvat dlouho, Dello, vždyť já jsem ty poslední stránky úplně vykuchal. To jsou ty, kde se Jackson tak rozpovídal a bombardoval soud řečněním o svobodách, ústavních právech a náležitostech zákona."
"Byl na to tak pyšný," řekla Della Streetová. "Ale všechno jste mu to nevyházel, nebo ano?"
"Většinu," připustil Mason. "Odvolací soud nezajímá výmluvnost. Zajímá ho zákon a fakta, na něž má být zákon aplikován. Panebože, Dello, uvědomujete si, že kdyby se odvolací soudce pokoušel číst každou řádku všeho, co se mu předloží, musel by pracovat dvanáct hodin denně a nezabývat se ničím jiným a stejně by nikdy nebyl hotov?"

"Ach bože, ne! Copak oni to nečtou?"
"Teoreticky ano," pravil Mason, "ale prakticky je to nemožné."
"Tak co s tím dělají?"
"Většinou to tak prolétnou, pochopí, oč jde, zanícené výzvy vynechají a pak lejstra předají svým koncipientům. Mám zkušenost, že je daleko líp předložit absolutně nestranně, veskrze poctivě jen fakta, i ta, která jsou nepříznivá pro dotyčnou stranu, stejně jako ta příznivá, a tak umožnit odvolacímu soudu zdání, že soudce zákon zná. Obhájce může být užitečný tím, že seznámí soudce s případem, kterého se zákon týká, a s fakty případu. Pokud by je soudce neznal, nebyl by u soudu nic platný. - Dello, co k čertu myslíte, kde ta holka je?"
"Musí být někde v budově."
"Co vás na takovou myšlenku přivádí?"
"No, je to zase... prostě jen takový předpoklad. Určitě si přijde pro peníze. Vždyť nadělala za odpoledne spoustu práce."
"Ale měla zůstat a dodělat to," řekl Mason. "Tím tempem, jak pracovala, by jí to netrvalo déle než čtyřicet padesát minut."
"Šéfe," řekla Della Streetová, "vy zřejmě vycházíte z předpokladu, že odešla a nechala nás v tom?"
"Mám takový pocit."
Della Streetová usoudila: "Nejspíš si šla dolů pro cigarety."
"V takovém případě by byla už dávno zpátky."
"Ano, také si myslím. Ale... ale, šéfe, vždyť ona si musí přijít pro peníze za práci!"
Mason pečlivě rovnal stránky. "No, docela nám vytrhla trn z paty," odmlčel se, když se ozvalo zvláštním způsobem rytmické klepání na dveře z chodby. "To bude Paul Drake," řekl. "To jsem zvědavý, co ho sem přivádí. Otevřte mu, Dello."
Della Streetová otevřela dveře. Paul Drake, šéf detektivní agentury, která měla kanceláře na témže patře u výtahů, se na ně zazubil se slovy: "Co jste, lidi, dělali během celého toho pozdvižení?"
"Pozdvižení?" tázal se Mason.
"Policajti prolezli celou budovu," sdělil Drake. "A vy dva tu sedíte při prozaické rutině zaběhané právnické kanceláře."
"Co jiného, hergot," řekl Mason. "Pustili jsme se do psaní výtahů ze soudních spisů. Posaď se, Paule. Vem si cigaretu. A povídej, co se děje."
"Budeš se divit," pravil Drake, klesaje do velkého přecpaného křesla pro klienty a zapaluje si cigaretu.
"Tak co se děje?" naléhal Mason.
"Policie honila v tomhle patře nějakou ženskou," řekl Paul Drake. "Vaši kancelář neprohledali?"
Mason vrhl na Dellu Streetovou krátký významný pohled. "Ne že bych o tom věděl."
"Ale to přece museli!"
Mason se obrátil na Dellu Streetovou: "Podívejte se, jestli šla Gertie už domů, Dello."
Della Streetová otevřela dveře do přední kanceláře a oznámila: "Právě odchází, šéfe."
"Můžete ji ještě chytit?"
"Jistě. Je teprve u dveří." Della Streetová zvýšila hlas: "Haló, Gertie! Můžete na minutku?"
Gertie, už vypravená k odchodu, se postavila do dveří kanceláře. "Co je, pane Masone?"
"Byla tu odpoledne policie?" ptal se Mason.
"Ach ano," odvětila Gertie. "Na patře došlo k nějakému vloupání."
Mason opět zachytil Dellin pohled.
"Co chtěli?" ptal se.
"Chtěli vědět, jestli jsou všichni v kanceláři na svém místě, jestli u nás někdo není a jestli jsme nezahlédli nějakou lupičku."
"A co jste jim řekla?" tázal se Mason záměrně bezbarvým tónem.
"Řekla jsem jim, že jste sám, až na slečnu Streetovou, vaši sekretářku. Že tady v kanceláři máme jenom řádné zaměstnance a výpomocnou písařku z naší zaběhané agentury."
"A co bylo dál?"
"Pak odešli. Proč?"
"Ach, jen tak," řekl Mason. "Jen jsem to chtěl vědět, to je vše."
"Měla jsem vám to hlásit? Ale já vím, že nemáte rád vyrušování, když se zabýváte korespondencí."
"Ne, to je v pořádku," řekl Mason. "Chtěl jsem jen mít jasno, Gertie. To je vše. Dobrou noc a hezky si to užijte."
"Jak víte, že jdu na rande?" optala se Gertie.
"Vidím vám to na očích," zazubil se Mason. "Dobrou noc, Gertie."
"Dobrou noc," odpověděla.
"No," prohlásil Drake, "takhle je to tedy. Kdybys tu byl měl náhodou nějakou klientku, policie by trvala na tom, že s tebou musí promluvit a podívat se na ni."
"Chceš říct, že prohledali celé patro?" ptal se Mason.
"Taky že jo," přisvědčil Drake. "Víš, ta kancelář, kde se to přihodilo, je zrovna naproti dámské odpočívárně. Jedna stenografka z ní vycházela a viděla mladou ženu obrácenou zády, jak se vrtá v zámku ve dveřích kanceláře a zkouší jeden klíč za druhým. Stenografce to připadalo podezřelé, zastavila se a pozorovala ji. Asi čtvrtým nebo pátým klíčem se ta holka dostala do kanceláře."
"Co je to za kancelář?" zeptal se Mason.
"Jihoafrická společnost pro těžbu a vývoz drahokamů."

"Pokračuj, Paule."
"Tak ta stenografka je docela šikovná holka. Zatelefonovala správci budovy a pak se šla postavit k výtahům, aby viděla, jestli to děvče vyjde ven a použije výtah. Kdyby to udělala, byla stenografka odhodlána ji sledovat."
"To by mohlo být nebezpečné," prohodil Mason.
"Já vím, ale ona je to kurážná holka."
"A poznala by tu ženu?"
"To ne, ale věděla, co má na sobě. Vždyť znáš ženské, Perry. Neviděla jí do obličeje, ale přesně znala barvu a střih její sukně a kabátku, odstín punčoch a střevíců, účes, barvu vlasů a vůbec všechno."
"Aha," řekl Perry Mason s kradmým pohledem na Dellu Streetovou. "A ten popis ovšem poskytla policii?"
"To ano."
"A nenašli ji?"
"Ne, nenašli. Ale správce budovy jim dal klíč, aby se dostali do kanceláře té společnosti. Tam to vypadalo, jako by se tamtudy přehnal tajfun. Ta holka zřejmě ve velkém fofru něco hledala. Zásuvky byly vytahané, papíry vyházené na zem, židle převrácené, stolek pod psací stroj překocený a psací stroj ležel vedle něj na podlaze."
"A po holce ani stopy?"
"Po nikom ani stopy. Dva společníci, majitelé toho podniku, chlapíci jménem Jefferson a Irving, dorazili hned po policii. Byli jen na obědě, a zírali, kolik škody tam za tu chvilku bylo napácháno."
Mason usuzoval: "To děvče nejspíš sběhlo po schodech dolů do jiného patra a odtamtud odjelo výtahem."
Drake zavrtěl hlavou. "Správce budovy vzal stenografku, co mu tu holku popsala, sjeli dolů a postavili se k výtahům. Pozorovali každého, kdo vycházel. Když se objevila policie - a věř mi, trvalo to minutu nebo dvě, tyhle rádiové vozy se neopozdí - tak tedy, když se objevila policie, správce jí stručně sdělil, co se přihodilo. Policie šla tedy nahoru a děvče se správcem zůstali stát u výtahů. Policie se chovala nenápadně, ale prošla všechny kanceláře na patře, prostě pro kontrolu."
"A předpokládám, že šli i do odpočívárny," řekl Mason.
"Ale jistě. Tam poslali pár děvčat. To bylo první místo, kde hledali."
"No," pravil Mason, "myslím, že je všechno, jak má být, Paule. Když se nevydávám za zločinem já, přijde zločin za mnou - aspoň nepřímo. Tak tedy Jefferson a Irving přišli hned po příchodu policie, že?"
"Přesně tak."
"A správce budovy čekal dole u výtahů, až se to děvče objeví?"
"Přesně tak."
Mason pokračoval: "A znal ovšem tu kancelář, kam se to děvče vloupalo?"
"Ovšem. Pověděl policii, která je to kancelář, a všechno o ní. Vždyť jim dokonce dal rezervní klíč, aby mohli dovnitř."
"A pak čekal dole u výtahů se stenografkou, která viděla tu ženu vnikat do kanceláře?"
"Přesně tak."
"Docela propracované opatření, jak chytit mazaného zloděje."
"No, o klientech se nemá mluvit, Perry, a taky bych s nikým jiným nemluvil, ale jak víš, pracuji pro majitele budovy. Ta společnost pro vývoz drahokamů podle všeho očekává v brzké době diamanty za půl milionu dolarů."
"A sakra!"
"Správně. Víš, jak se to teď dělá - pojistí se a pošlou se lodí."
"Divné je," uvažoval Mason, "že jestliže Irving a Jefferson přišli hned po policii a správce budovy stál dole u výtahů, proč je tedy nezastavil a nepověděl jim, že mají v kanceláři policii a ..."
"Copak je?" přerušil Mason svou řeč, když se Drake najednou prudce napřímil.
Drake učinil pohyb, jako by se chtěl tlouci do hlavy.
"Co to vyvádíš?" ptal se Mason.
"Chci si našťouchat trochu mozku do té prázdné palice," prohlásil Drake. "Panebože, Perry! Správce budovy mi to všechno vykládal, ale tohle mě vůbec nenapadlo. Můžu si zatelefonovat?"
Drake přešel k telefonu, zavolal správcovu kancelář a řekl: "Tady Paul Drake. Přemýšlel jsem o tom průšvihu ve společnosti pro vývoz drahokamů. Podle policie přišli Irving a Jefferson, ti dva společníci, právě když policie prohledávala kancelář."
Ze sluchátka bylo slyšet kvákavé zvuky.
"No," pokračoval Drake, "vy jste přece stál dole u výtahů s tou stenografkou. Proč jste jim neřekl, že mají v kanceláři policajty?" Drake byl přerušen další sérií kvákavých zvuků ze sluchátka. Za okamžik detektiv řekl: "Chcete, abych se na to podíval, nebo chcete sám?... Dobře. Pak mi zavolejte, ano? Jsem momentálně v kanceláři Perryho Masona... Totiž, počkejte minutku. Večer nejspíš není ústředna v provozu. Myslím, že si na váš telefon počkám ve své..."
"Počkejte, Paule," přerušila ho Della Streetová. "Spojím tuhle linku s přepojovací deskou, takže vám může zavolat na tohle číslo."
"Dobře," řekl Drake do telefonu. "Masonova sekretářka zařídí, aby tenhle telefon byl napojen na hlavní linku. Tak mi brnkněte, až se něco dovíte, ano?"
Drake zavěsil, vrátil se do klientského křesla a zazubil se na Masona: "Promineš mi, že si přičítám zásluhy za tvou myšlenku, Perry, ale tohle je můj chleba. Nemohl jsem mu přece povědět, že mě něco takového nenapadlo, dokud jsem nepromluvil s tebou, no ne?"
"Ale nepřičítáš si nic," řekl Mason. "Věc je jasná."
"Ovšem že je jasná," opáčil Drake. "Proto bych si za to nejradši nakopal, že jsem na to nepomyslel hned na začátku. To je ten zádrhel - my jsme se tak snažili rozluštit, kam se ta holka vypařila, že jsem se vůbec nestaral o to, proč správce

nezastavil Jeffersona a jeho partnera a neřekl jim, co se stalo."
"Nejspíš byl rozčilený," prohodil Mason.
"To bych řek, že byl. Znáš ho?"
"Toho nového ne. Mluvil jsem s ním telefonicky a Della Streetová také. Ještě jsme se s ním nesešli."
"Ten se rozčílí hned. Jeden z těch zbrklých pošuků, co dělají všechno v tu ránu. Ale budovu zajistil docela pěkně."
Mason přikývl. "Takových potíží s honičkou za jednou zatoulanou ženskou."
Zazvonil telefon.
"To je asi pro vás," kývla Della Streetová na Paula Drakea.
Paul Drake rychle zdvihl sluchátko. "Haló... Ano, Paul Drake u telefonu... Aha. No ovšem, to se mohlo stát. Divné, že jste je neviděl... Aha. Dobře, děkuji. Jen jsem si myslel, že bychom si to měli ověřit z této stránky... Ach, to je v pořádku. Není důvodu, proč by vás to mělo napadat... Vůbec ne. Chtěl jsem se vás zeptat, ale vypadlo mi to z hlavy. Myslel jsem si, že si to raději zkontroluju, než to tu na noc zabalím... Dobře. Díky. Uvidíme, co se dá zjistit."
Drake zavěsil a zazubil se na Masona. "Teď si ten chlapík myslí, že pracuju přes čas a lámu si hlavu s tím problémem."
"A co ti dva partneři?" ptal se Mason. "Co na to říkal?"
"No, zřejmě přešli kolem něho a nastoupili do výtahu. Správce a stenografka ovšem pozorovali lidi, kteří z výtahů vystupovali. Tou dobou, hned po obědě, tam je velký provoz. Správce právě teď telefonicky domluvil s Jeffersonem. Jefferson říkal, že tam správce a to děvče zahlédl a chtěl se ho zeptat na něco v souvislosti s budovou. Ale pak viděl, že tam ten člověk zřejmě na někoho čeká, a tak přešli oba kolem a nastoupili do výtahu, když se právě rozjížděl."
Mason připustil: "To zní věrohodně, to je fakt. A co víš o Jeffersonovi a Irvingovi? Víš vůbec něco?"
"Moc ne. Jihoafrická společnost pro těžbu a vývoz drahokamů se rozhodla otevřít tady kancelář. Obchoduje s diamanty většinou ve velkém. Její sídlo je v Johannesburgu, ale má pobočku v Paříži. Tohle je dílo té pařížské pobočky. Napsali odtamtud správci budovy, dostali plánek poschodí a rozpis nájmu, podepsali smlouvu a zaplatili nájem na šest měsíců dopředu. Pak poslali z Jižní Afriky Duanea Jeffersona. Má to tu vést. Walter Irving přijel z pařížské kanceláře. Je jeho asistentem."
"A obchodují?"
"Ještě ne. Teprve začínají. Chápu to tak, že čekají na instalaci prvotřídního trezoru. Zadali inzerát, že hledají pomocnou sílu do kanceláře, a koupili nějaký kancelářský nábytek."
"A přivezli s sebou nějaké diamanty?" ptal se Mason.
"Ani ň. To se bohužel teď už tak nedělá, což je pro nás, soukromé detektivy, pohroma. Drahokamy se teď posílají pojištěné poštou. Kamínky za půl milionu dolarů se pošlou, jako kdybys posílal balík špinavého prádla. Exportér zaplatí přiměřené pojistné a odpočítá si to z daní jako provozní náklady. Ztratí-li se drahokamy, vystaví mu pojišťovna šek. Je to neomylný, spolehlivý systém."
"Aha," řekl Mason zamyšleně. "Ale co tam tedy ksakru ta holka chtěla?"
"To je ta hlavní otázka."
"Kancelář byla prázdná - co se drahokamů týče?"
"Přesně tak. Později, až dorazí první zásilka drahokamů, budou už mít všude poplašné zařízení, nedobytný trezor a všechno možné. Ale momentálně je to prázdná skořápka. Člověče, Perry, dřív to bývalo tak, že zásilku drahocenností vozil kurýr a soukromé detektivní agentury dostávaly zakázky jako ochranka, osobní stráž a takové věci. Teď přijde pošťák, který nenosí ani střelnou zbraň, přinese balíček za půl milionu, řekne - tady mi to podepište, a hoši podepíšou, hodí balíček do trezoru a je to. Všechno se dělá na základě procent. V pojišťovnictví je tvrdá konkurence. Jak by se ti zamlouvalo, kdyby nějaká pojišťovna pojišťovala tvoje klienty proti prohře v jakémkoli soudním řízení? To by tvoji klienti zaplatili pojistku, odečetli si ji z daní jako provozní náklady a ..."
"Háček je v tom, Paule," řekl Mason, "že když někoho zavřou do plynové komory, bude muset dostat od pojišťovny opravdu děsně obrovský šek, aby mu to bylo jedno."
Drake se zašklebil. "To jo, sakra," souhlasil.
3.

Když Paul Drake odešel, obrátil se Mason na Dellu Streetovou.
"Tak co si o tom myslíte, Dello?"
Della řekla: "Obávám se, že to mohla být ona. Bylo to přibližně tou dobou a ... no, někdy si myslím, že nebereme Gertii dost vážně, protože ona opravdu přehání. Možná bylo to děvče opravdu vyděšené, jak říkala Gertie, a ... no, mohlo to tak být."
"Pak sem tedy přišla," řekl Mason, "protože věděla, že má únikovou cestu uzavřenou. Neměla kam jinam jít. Musela vstoupit do některé kanceláře. Tak přišla naslepo sem a zrovna se snažila vymyslet nějaký problém, o kterém by se mohla přijít se mnou poradit, když Gertie prozradila, že očekáváme písařku."
Della Streetová přikývla.
"Jděte se trochu porozhlédnout," řekl Mason. "Já jdu ven a taky budu trochu pátrat."
"A co chcete, abych udělala?" ptala se Della Streetová.
"Podívejte se na psací stroj, který používala. A taky na psací stolek. Pak zajděte do odpočívárny a poohlédněte se tam. Uvidíme, jestli něco najdete."
"Panebože. Vždyť tam byla policie."
"Stejně se tam poohlédněte, Dello. Podívejte se, jestli něco neschovala. Pořád je tu možnost, že měla u sebe něco, z čeho jí bylo pořádně horko, a že se rozhodla někam to ukrýt a později si pro to přijít. Já si jdu dolů pro cigarety."
Mason prošel po chodbě, přivolal si výtah, sjel do haly a přikročil k pultu s cigaretami. Dívka za pultem, vysoká

blondýna s ledově modrýma očima, se neosobně usmála.
"Ahoj," řekl Mason.
Na tak osobní přístup její oči zledovatěly ještě víc. "Dobrý den," řekla.
"Sháním takovou malou informaci," sdělil jí Mason.
"Prodáváme tu doutníky a cigarety, žvýkačky, bonbóny, noviny a časopisy."
Mason se zasmál. "To mi špatně rozumíte."
"A vy špatně rozumíte mně."
"Já jsem nájemník tady z domu," řekl Mason, "a to už nějakou dobu. Vy jste tu nová, že?"
"Ano, koupila jsem cigaretový stánek od pana Carsona. Já - ach, už vím, kdo jste! Vy jste Perry Mason, ten slavný advokát! Promiňte, pane Masone, já myslela, že jste... no, víte, spousta lidí si myslí, že když děvče prodává za pultem cigarety, tak se dá sbalit s každým balíčkem cigaret, co prodá."
Mason se usmál. "Promiňte. Měl jsem se nejdřív představit."
"Čím vám mohu posloužit, pane Masone?"
"Nejspíš ničím," řekl Mason. "Chtěl jsem malou informaci, ale vy jste tu nová - obávám se, že nebudete znát nájemníky z budovy tak dobře, abyste mi mohla pomoci."
"Obávám se, že máte pravdu, pane Masone. Nemám moc dobrou paměť na jména a obličeje. Snažím se, abych poznávala pravidelné zákazníky. I to mi dá práci."
Mason řekl: "Ono je tady v budově víc nových lidí. Jeden z nich se jmenuje Jefferson, druhý Irving."
"Ach, vy myslíte ty, co mají tu společnost pro vývoz drahokamů?"
"Přesně ty. Znáte je?"
"Teď už ano. Dnes odpoledne tady byl velký rozruch, ačkoli jsem o tom vlastně nic nevěděla. Zřejmě se jim někdo vloupal do kanceláře a ..."
"Ukázal vám je někdo?"
"Ano. Jeden z nich, pan Jefferson - myslím, že to byl on - se tu zastavil pro balíček cigaret a všechno mi to pověděl."
"Ale předtím jste je neznala?"
"Myslíte od vidění?"
Mason přikývl.
Zavrtěla hlavou. "Bohužel vám nemohu pomoci, pane Masone."
"No, to nic," upokojil ji Mason.
"A proč se ptáte, pane Masone? Vás ten případ zajímá?"
Mason se usmál. "Nepřímo."
"Vy jste takový tajemný, já jsem vás dříve nepoznávala, když jste chodil kolem, ale tolik jsem o vás slyšela, že mi připadá, jako bych vás opravdu znala. Co je to nepřímý zájem, pane Masone?"
"Nic, co by stálo za řeč."
"No, pamatujte si, že ten můj pult stojí tady v centru všeho dění. Jestli pro vás mohu získat nějakou informaci, stačí mi o ni říct. Budu ráda spolupracovat, jak jen to půjde. Možná teď ještě tak moc nedokážu, protože jsem tu nová, ale všímám si lidí a ... no, prostě si pamatujte, že ráda udělám, co budu moci."
"Díky," řekl Mason.
"Chtěl byste, abych hovořila s panem Jeffersonem trochu víc? Byl docela přátelský, a když jsem ho obsluhovala, povídal si se mnou. Nijak jsem ho nepovzbuzovala, ale mám pocit... no, vždyť víte, jak to chodí, pane Masone."
Mason se zazubil. "Chcete říct, že je osamělý a že se mu líbíte?"
Její smích prozrazoval rozpaky. "No, to jsem zrovna neřekla."
"Ale zdá se vám, že by se dal povzbudit?"
"Chcete, abych to zkusila?"
"Vy byste chtěla?"
"Cokoli si přejete vy, pane Masone."
Právník jí podal složenou dvacetidolarku. "Snažte se jenom zjistit, kde byl správce budovy, když se Jefferson a Irving vraceli z oběda."
"Děkuji vám, pane Masone. Je mi trapné vzít ty peníze, protože už teď, když se zmiňujete o správci budovy, znám odpověď."
"A jaká je?"
"Přišli, když správce a ta dívka stáli u výtahů a dávali pozor. Jeden z nich se užuž zastavoval u správce, jako by se ho chtěl na něco zeptat, ale když viděl, že je správce zabrán do pozorování výtahu, šel zase dál. V té chvíli jsem si o tom nic nemyslela, ale teď si uvědomuji, že to byli oni. Doufám, že je to informace, kterou jste chtěl, pane Masone."
"To je, děkuji."
"Já děkuji vám, pane Masone. Mohu-li pro vás kdykoli cokoli udělat, budu jen ráda, a nebude vás to stát ani dvacetník."
"Díky," řekl Mason, "ale já nikdy nechci nic zadarmo."
"Vždyť by to zadarmo nebylo," řekla a obdařila ho nejzářivějším úsměvem.
Mason vyjel výtahem zpátky.
Della ho očekávala ve stavu potlačovaného vzrušení, aby se na něj vrhla, sotva otevřel dveře kanceláře.
"Panebože!" zvolala. "Vězíme v tom až po krk."
"Tak povídejte!" vzdychl Mason. "V čem vězíme?"
Della Streetová odněkud vytáhla malou čtverhrannou plechovou krabičku.

"Co to máte?" ptal se Mason.
"Polovyschlou žvýkačku."
"A kde jste ji vzala?"
"Byla nalepená pod deskou stolku, kde pracovala Mae Wallisová."
"Tak se na to podíváme, Dello."
Della Streetová otevřela krabičku a ukázala Masonovi žvýkačku. "Takhle to bylo nalepeno pod deskou," řekla.
"A co jste s tím udělala?"
"Vzala jsem starou žiletku a odřízla to. Vidíte, jsou tam otisky prstů, jak byla žvýkačka přimáčknutá k desce."
Mason pohlédl na Dellu poněkud zmateně. "Tedy," řekl, "z vás se stává detektiv jak ďábel, Dello. Takže teď máme pár otisků prstů."
"Přesně tak."
"No," pokračoval Mason, "na policii s tím asi nepůjdeme, Dello."
"Ne, myslím, že ne."
"Takže, v tom případě, protože nijak neprahneme po spolupráci s policií, jste mohla ty otisky prstů zrovna tak dobře zničit, Dello, když jste tu žvýkačku odlepovala."
"Počkejte," namítla. "Ještě jste nic neviděl. Vidíte, že je to obrovský kus žvýkačky, šéfe. To ta holka přece nemohla mít v puse najednou."
"Myslíte, že to tam dávala po kouskách?" otázal se Mason.
"Myslím, že to bylo záměrně," řekla Della Streetová. "Napadlo mě to hned, když jsem ji viděla."
"Jak záměrně?" ptal se Mason.
Della Streetová přehodila krabičku na Masonův stůl tak, že kus žvýkačky vypadl na sací papír. "Tohle," řekla, "je ta strana, kterou byla přilepena k desce."
Mason viděl, že se pod povrchem žvýkačky na několika místech cosi leskne. "Panebože, Dello!" vydechl. "Kolik jich tam asi je?"
"To nevím," doznala Della. "Nechtěla jsem na to sahat. Takhle jsem to odloupla od desky. Vykukují z toho části dvou opravdu velkých diamantů."
Mason zkoumal kus žvýkačky.
"No tak," pravil zamyšleně, "tohle je důkaz, Dello. Musíme si dát pozor, aby se s tím něco nestalo."
Přikývla.
"Předpokládám, že je ta žvýkačka dostatečně ztvrdlá, aby v ní zůstaly."
"Na vnitřní straně byla měkčí, ale teď na vzduchu rychle tvrdne."
Mason vzal plechovou krabičku, opět do ní vložil žvýkačku a zkoumal ji, kývaje krabičkou sem a tam, aby si mohl prohlédnout povrch i spodek žvýkací gumy. "Dva otisky jsou podařené, Dello," řekl. "Ten třetí není tak dobrý. Vypadá spíš jako z postranní části prstu. Ale ty dva jsou perfektní."
Della Streetová jen přikývla.
"Nejspíš palec a ukazovák. Na které straně stolu to bylo, Dello?"
"Na pravé."
"Tak jsou to nejspíš otisky pravého palce a ukazováku."
"A co budem dělat?" ptala se Della Streetová. "Zavoláme policii?"
Mason na okamžik zaváhal, pak řekl: "Chtěl bych se dovědět trochu víc, Dello. V odpočívárně jste nezastihla nikoho?"
Della Streetová řekla: "Udělala jsem ze sebe uklízečku. Hrabala jsem se v nádobě na použité papírové ručníky - víte, je tam velká kovová nádoba s klínovitou poklicí, která se kývá ze strany na stranu, aby se tam daly strkat ručníky ze všech stran."
Mason přikývl. "A našla jste něco, Dello?"
"Někdo tam odhodil spoustu milostných dopisů, a to buď velice spěšně, nebo se ta osoba vůbec nepokusila něco skrývat. Ty dopisy nebyly ani roztrhané."
"Tak se na ně podíváme," řekl Mason.
Della Streetová řekla: "Je to celý balík, a já jsem je vylovila všechny. Uf, jsem ráda, že bylo po pracovní době. Dalo by mi zabrat, kdyby tak někdo přišel a načapal mě, jak se hrabu v nádobě na odpadky."
Masonovo přikývnutí prozradilo, že byl zcela zaměstnán zkoumáním dopisů.
"Co s tím uděláte?" zeptala se Della Streetová.
"No," řekl Mason zamyšleně, "buďto, jak říkáte, měla osoba, která je tam odložila, velmi naspěch, anebo to byl záměr a ta osoba chtěla mít jistotu, že si dopisů někdo všimne a bez potíží si je přečte. Jinými slovy je to vynikající nápad. Dívka, která by se chtěla dopisů zbavit, by sotva byla tak neopatrná, aby je hodila do nádoby na použité ručníky všechny najednou - pokud tu nebyl určitý záměr."
"Ale co ten muž?" ptala se Della Streetová. "Ty dopisy byly přece zřejmě poslány nějakému muži a ..."
"A nalezeny v dámské odpočívárně."
"Ano, je to tak."
Mason zkoumal jeden z dopisů. "No, jsou dost divné, Dello. Jsou napsány tak nějak výstředně. Poslouchejte."

"Můj drahý princi Kouzelný,
když jste onehdy večer přijel na svém válečném oři, chtěla jsem Vám povědět mnoho věcí, ale uvědomila jsem si je, až když jste byl pryč.
V té blyštivé zbroji a impozantní přilbě jste vypadal tak ctnostně a spravedlivě, že jsem si připadala jako tvor z nějakého

jiného, nečistého světa... Asi to nevíte, princi Kouzelný, ale byl na Vás nádherný pohled, jak jste seděl se zdviženým hledím, jak Váš oř cválal s chvějícími se boky, celý zbrocený potem, jak Vás nesl za posledním posláním zachránit dámu v tísni, jak se paprsky zapadajícího slunce odrážely od Vašeho naleštěného pancíře..."

Mason se odmlčel a vzhlédl k Delle Streetové se slovy: "To je ďábel."
"Podívejte se na podpis," řekla Della Streetová.
Mason obrátil dvě stránky a hleděl na podpis. "Vaše věrná a oddaná Mae."
"Jistě jste si všiml hláskování," řekla Della Streetová. "Je to M-A-E."
Mason zamyšleně našpulil rty. "Tak tedy, Dello, schází nám už jen vražda, aby nás zavedla do neudržitelného postavení."
"Do jakého postavení?"
"Že policii zatajujeme důležitý důkaz."
"Snad jí nechcete o Mae Wallisové něco hlásit?"
Mason zavrtěl hlavou.
"To si netroufám, Dello. Ani v nejmenším by se nesnažili mi uvěřit. Vidíte, v jaké jsem situaci. Snažil bych se vysvětlit, že jsem nevinně seděl ve své kanceláři, zatímco policie pátrala v budově po ženě, která se vloupala do kanceláře Jihoafrické společnosti pro těžbu a vývoz drahokamů, že jsem vůbec netušil, že bych se snad měl zmínit o písařce, která se tu přesně v tu dobu zčistajasna objevila, která vypadala úplně vyděšeně, která údajně měla být poslána agenturou slečny Mosherové, ačkoli jsem tou dobou už věděl, že odtamtud poslána nebyla."
"Ano," usmála se Della Streetová. "Při vašich stycích a pověsti si dovedu představit, že by policie byla přinejmenším skeptická."
"Velice skeptická," souhlasil Mason. "A protože skepse policii nesvědčí, Dello, musíme hledět, abychom ji neuvedli do nepříjemné situace."
4.

O tři dny později, když Mason odemkl dveře své osobní kanceláře, zjistil, že ho Della Streetová už očekává, že jeho psací stůl je pečlivě uklizen a hromada pošty pro tentokrát naskládána na jedné straně.
"Šéfe," řekla Della Streetová naléhavě, "snažila jsem se vás sehnat. Sedněte si, ať vám to povím dřív, než se někdo něco doví."
Mason pověsil klobouk na věšák, usedl za psací stůl, zahleděl se na Dellu zmateně a řekl: "Určitě přeháníte. Copak je?"
"Máme vraždu."
"Jak to myslíte, že máme vraždu?"
"Pamatujete si, co jste říkal o těch diamantech? Že nám schází už jen vražda, aby to bylo perfektní?"
Mason se na židli napřímil. "Co je, Dello? Ven s tím!"
"Zřejmě nikdo neví, oč jde, ale Duane Jefferson z Jihoafrické společnosti pro těžbu a vývoz drahokamů byl zatčen pro vraždu. Walter Irving, druhý člen společnosti, na vás čeká v přední kanceláři. Přišel kabelogram od Jihoafrické společnosti pro těžbu a vývoz drahokamů, že dávají svému místnímu zástupci pokyn, aby vám vyplatil dva tisíce dolarů jako zálohu. Chtějí, abyste Duanea Jeffersona zastupoval."
"Vražda!" řekl jen Mason. "A kdo byl ksakru zavražděn, Dello?"
"To nevím. Moc o tom nevím. Jen tolik, že přišel ten kabelogram a že tady Walter Irving byl už třikrát. Žádal mě, abych mu dala vědět, jakmile přijdete, a nakonec se rozhodl, že nebude čekat na žádný telefonát, ale raději počká rovnou tady. Chce s vámi mluvit, jakmile přijdete."
"Pošlete ho sem, Dello. Uvidíme, oč jde. Kde je ta plechová krabička?"
"V trezoru."
Mason se zeptal: "Kde je ten stolek, co u něj seděla Mae Wallisová?"
"Dala jsem ho zase do kouta knihovny."
"Kdo ho stěhoval?"
"Řekla jsem o to údržbáři a jeho pomocníkovi."
"Jaký máte vztah ke žvýkačce, Dello?"
"Docela dobrý. Proč?"
Mason řekl: "Kousek rozžvýkejte a pak s ní přilepte ten kus s diamanty zase pod desku stolku, tak, jak jste ho tam našla."
"Ale bude mezi nimi rozdíl co do čerstvosti, šéfe. Tamta žvýkačka je zaschlá a ztvrdlá, a ta nová, co ji budu žvýkat, bude vlhká a ..."
"A zaschne, bude-li tam dostatečně dlouho," přerušil ji Mason.
"Jak dlouho?"
"To záleží" pravil Mason, "čistě na štěstí. Pošlete mi sem Waltera Irvinga, Dello. Uvidíme, oč jde."
Della Streetová přikývla a vykročila k přední kanceláři.
"A nalepte tam tu žvýkačku hned," připomněl Mason.
"Zatímco Irving bude tady?"
Mason přikývl.
Della Streetová vyšla do přední kanceláře a vrátila se s Walterem Irvingem, dobře oblečeným podsaditým mužem, který se na setkání zřejmě připravil návštěvou u holiče. Byl čerstvě ostříhán, nehty měl naleštěné, obličej hladký, růžovobílý, jak tomu bývá po holení a masáži.

Bylo mu asi pětačtyřicet, měl nahnědlé bezvýrazné oči a způsoby člověka, který by nedal najevo překvapení nebo cit, ani kdyby se náhle zřítila půlka budovy.
"Dobrý den, pane Masone. Předpokládám, že mě neznáte. Viděl jsem vás ve výtahu a byl jsem upozorněn, že jste nejšikovnější kriminální právník ve státě."
"Děkuji," řekl Mason, podávaje mu ruku, a dodal suše: "Kriminální právník je lidový výraz. Já si raději říkám trestní advokát."
"Ano, to je vynikající," souhlasil Irving. "Dostal jste kabelogram od mé společnosti z Jižní Afriky, že?"
"To ano."
"Pověřili mě, abych vám vyplatil zálohu na zastupování mého společníka Duanea Jeffersona."
"Ten kabelogram je pro mne úplná záhada," řekl Mason. "Oč vůbec jde?"
"Hned se k tomu dostanu," pravil Irving. "Chtěl bych věci vyřídit po pořádku."
"Jak to myslíte?"
"Nejdřív váš honorář."
"Jak to?"
Irving se na Masona upřeně zahleděl. "V Jižní Africe to chodí jinak."
"Co tedy máte na mysli?"
"Tohle," řekl Irving. "Já tady mám hájit zájmy svých zaměstnavatelů, Jihoafrické společnosti pro těžbu a vývoz drahokamů. Je to velmi bohatá společnost. Chtějí, abych vám předal jako zálohu dva tisíce dolarů. Doplatek honoráře přenechají vaší úvaze. Takhle já to ale dělat nebudu. Na téhle straně oceánu mají kriminální obhájci sklon shrábnout, co můžou. Oni... Sakra, pane Masone, nač chodit kolem horké kaše? Ta moje společnost si představuje, že jedná s obhájcem v paruce a taláru. Nemá tuchy, jak jednat s kriminálním advokátem."
"A vy máte?" tázal se Mason.
"Jestli nemám, tak si to zjistím. Hájím zájmy své společnosti. Kolik to bude stát?"
"Myslíte celý honorář?"
"Ano, celý."
Mason řekl: "Povězte mi nejdřív základní fakta případu a já vám pak odpovím."
"Fakta jsou úplně praštěná. Policie nám prohledala kancelář. Proč, to nevím. Našli nějaké diamanty. Ty tam byly nastrčeny. Ani Jefferson, ani já jsme je nikdy předtím neviděli. Naše společnost tady kancelář teprve otvírá. Některým lidem to není vhod."
"Jaká byla cena těch diamantů?"
"Asi tak sto tisíc dolarů."
"A co s tím má společného vražda?"
"To já nevím."
"A nevíte ani, kdo byl zavražděn?"
"Nějaký člověk jménem Baxter. Pašerák."
"Kde jsou ty diamanty, co policie našla u vás v kanceláři?"
"Jak to mám ksakru vědět?"
Mason na muže pár vteřin hleděl, pak řekl: "A jak to sakra mám vědět já?"
Irving se zazubil: "Já jsem dnes trochu přecitlivělý."
"To já taky. Tak co kdybyste spustil?"
"S určitostí vám mohu povědět jen tolik, že je v tom nějaký komplot. Jefferson nikoho nezabil. Znám ho už léta. Prosím vás, pane Masone, podívejte se na to takhle. Je to velká ultrakonzervativní společnost s ohromnou pověstí v celé Jižní Africe. Tahle společnost zná Duanea Jeffersona už celá léta. Jakmile se dověděla, že je ve vazbě, je ochotna zaplatit jakoukoli sumu, aby mu zajistila nejlepšího advokáta, jaký je k mání. A víte, oni nepřišli s návrhem poskytnout Jeffersonovi peníze, aby si obstaral obhájce. Dali pokyn mně, abych pro něj sehnal toho nejlepšího."
"A vy jste navrhl mne?" ptal se Mason.
"Ne. Udělal bych to, ale někdo mě předešel. Dostal jsem kabelogram, kterým mě pověřují vypsat z našeho místního konta šek ve výši dvou tisíc dolarů a předat vám ho, abyste mohl okamžitě zahájit právní kroky. Takže, když vám moje společnost platí honorář, kdopak bude váš klient?"
"Duane Jefferson."
"A co když od vás Duane Jefferson bude chtít něco, co nebude zrovna pro jeho největší dobro? Co byste udělal - vyhověl byste mu, nebo byste jednal tak, jak bude pro něj nejlepší?"
"Proč se ptáte?"
"Duane se snaží krýt nějakou ženskou. Radši by se nechal uznat vinným, než by ji vydal. Myslí si, že je báječná. Já si myslím, že je to mazaná prohnaná intrikánka, která ho podrazí."
"Kdo to je?"
"To bych rád věděl. Kdybych to věděl, zavěsil bych na ni z fleku detektivy. Jenže já to nevím. Vím jen tolik, že v tom nějaká ženská je. Zbláznila se do Duanea. A on ji bude krýt."
"Vdaná?"
"To asi ne. Nevím."
"A co ta vražda?"
"Souvisí s pašováním. Duane Jefferson prodal Munroeovi Baxterovi pár diamantů. Bylo to přes jihoafrickou kancelář. Baxter požádal Jeffersona, aby zařídil broušení a leštění diamantů a dodání do naší pařížské kanceláře. Naše pařížská kancelář historii té transakce neznala. Prostě dodala Baxterovi diamanty na příkaz jihoafrické kanceláře. Obvykle se

snažíme něco dovědět o lidech, s kterými obchodujeme. Baxter handloval s oběma našimi kancelářemi tak, že se každá domnívala, že má všechno zjištěno ta druhá. Baxter, ten to vymyslel mazaně. Vydával se za ohromně váženou osobnost."
"A jak jste se dověděl o tom pašování?" zeptal se Mason.
"Jeho komplicka se sesypala a přiznala."
"Kdo to je?"
"Děvče jménem Yvonne Mancová."
"Povězte mi o tom něco," požádal Mason.
"Nečetl jste nedávno zprávu o tom, jak nějaký chlapík skočil přes palubu lodi a spáchal sebevraždu?"
"Ano, četl," řekl Mason. "Nejmenoval se Munroe Baxter?"
"Přesně tak."
"Jak jste to jméno vyslovil, hned jsem věděl, že jsem ho někde četl. Ale co ta vražda?"
Irving řekl: "To bylo asi takhle: Yvonne Mancová je velmi hezká mladá žena, která cestovala luxusní lodí kolem světa. Byla úplnou královnou lodi. Ten parník zastavil v Neapoli, a když Yvonne kráčela po lodním můstku, potkala tam Munroea Baxtera, člověka, který vypadá jako Francouz, ale má americké jméno, občanství a pas. To všechno musíte vědět, abyste pochopil sled událostí."
"Pokračujte," vyzval ho Mason.
"Munroe Baxter byl do Yvonne Mancové kdysi zamilován. Podle historky, která byla prezentována cestujícím, spolu kdysi chodili a pak se kvůli nějakému nedorozumění rozešli. Ten, kdo to vymyslel, se opravdu vyznamenal, pane Masone."
"Vymyslel?" ptal se Mason.
"Ano, sakra. Byla to historka za všechny prachy."
"A co se dělo?"
"Cestující to samozřejmě zajímalo. Viděli, jak ten člověk proráží dav. Viděli ho objímat Yvonne Mancovou. Viděli ji padat do mdlob v jeho náručí. Byla to překrásná romance, kořeněná skandálkem, stránka z minulosti té krasavice. Bylo to dojímavé, patetické - a samozřejmě to vyvolalo obrovské množství drbů."
Mason přikývl.
"Loď se zdržela v Neapoli dva dny. Pak vyplula, a když vyplouvala, žebronil Munroe Baxter, aby si ho Yvonne vzala. Byl poslední, kdo z lodi vystoupil, pak stál na molu a ronil hojné krokodýlí slzy."
"Pokračujte," řekl Mason se zájmem.
"Loď plula Středozemním mořem. Zastavila v Janově. Munroe Baxter čekal v přístavu. Zase mu Yvonne Mancová padla do náručí, zase si ho odmítla vzít a loď zase vyplula. A pak přišla pointa. Když parník proplouval Gibraltarem, kroužil nad ním vrtulník. Nějaký muž se z něj spouštěl po provazovém žebříku a houpal se nebezpečně na poslední příčli. Vrtulník se vznášel přímo nad palubou, Munroe Baxter z něj klesl k bazénu, kde se Yvonne Mancová právě slunila ve svůdných plavkách."
"Romantické!" podotkl Mason.
"A šikovné," pravil Irving suše. "Nikdo by neodolal takovému bouřlivému dramatickému dvoření. Pasažéři Yvonne přímo donutili k souhlasu. Kapitán je téhož večera na širém moři oddal. Slavilo se, až bylo na lodi všechno vzhůru nohama. Bylo to ohromné."
"Ano, to si dovedu představit," přisvědčil Mason.
"A, ovšem," pokračoval Irving, "když Baxter nastoupil na loď tak dramaticky a neměl s sebou ani kartáček na zuby nebo rezervní kapesník, nemohli celníci tušit, že Munroe Baxter pašuje v koženém pásku u kalhot diamanty za tři sta tisíc dolarů. Kdo by si tváří v tvář té krásné romanci pomyslel, že Yvonne Mancová byla hezkých pár let Baxterovou milenkou, že byla jeho komplickou v pašování a že celé to dvoření byl dramatický švindl."
"Chápu," prohodil Mason.
Irving pokračoval: "Inscenace byla dokonalá. Munroe Baxter byl v očích cestujících bláznivý Francouz, sice občan Spojených států, ale se vší francouzskou vznětlivostí. A tak, když se loď blížila k přístavu a vystrojená Yvonne Mancová si třikrát zatančila s hezkým lodním pokladníkem, bylo jen přirozené, že Munroe Baxter ztropil zuřivou žárlivou scénu, vyhrožoval, že se zabije, propukl v pláč, vřítil se nejdřív do své kajuty a potom, po druhé scéně, když mu Yvonne Mancová vyhrožovala rozvodem, skočil přes palubu."
"Ano," přisvědčil Mason, "pamatuji si, že to noviny pořádně nafoukly."
"To bylo přímo na objednávku," řekl Irving. "A kdo by si byl pomyslel, že vznětlivý Munroe Baxter měl u sebe diamanty za tři sta tisíc dolarů, když skočil přes palubu, že byl zdatným plavcem a mohl snadno doplavat k motorovému člunu, který šikovně čekal na domluveném místě, a že se později měl s rozkošnou Yvonne dělit o výdělek pečlivě sepsaného a špičkově řízeného scénáře, uskutečněného velmi chytře, čistě za účelem oblbnutí celníků!"
"A dařilo se to?"
"Ale ano! Všechno klapalo jak na drátku až na jednu věc - že se Munroe Baxter už neobjevil. Yvonne Mancová se vydala do odlehlého motelu, kde se měli sejít. Čekala a čekala a čekala."
"Možná se Baxter rozhodl, že celý bochník je přece jen lepší než půlka?"
Irving zavrtěl hlavou. "Zdá se, že rozkošná Yvonne Mancová šla za komplicem, který čekal v motorovém člunu. Komplic jí nejdřív pověděl, že se Baxter neukázal. Řekl jí, že Baxtera nejspíš chytla křeč, když plaval pod vodou."
"Stalo se to v teritoriálních vodách Spojených států?" ptal se Mason.
"Přímo u Losangeleského přístavu."
"Za bílého dne?"

"Ne, před svítáním. To víte, bylo to zábavní plavidlo, a tak vplouvalo do přístavu takhle časně, aby cestující měli co nejvíc času na pevnině k prohlídce města."
"Dobře, Baxter se tedy údajně utopil," řekl Mason. "A co bylo dál?"
"No, Yvonne Mancová měla hrozné podezření. Napadlo ji, že komplic ze člunu možná podržel Baxterovi hlavu pod vodou a pásek s diamanty mu sebral. Nejspíš by nic neřekla, nebýt toho, že si celníci také spočítali, že dvě a dvě jsou čtyři. Když vyšlo najevo, že Yvonne Mancová a její manžel se plavili jako manželé už před půldruhým rokem na jiné lodi, přišli se jí na pana chotě vyptávat."
"A Yvonne Mancová se sesypala a všechno jim vyklopila?" ptal se Mason.
"Vyklopila jim všechno včetně toho, že do obchodu s cennostmi byl zapojen také Duane Jefferson. Tak se o něj začala velice zajímat policie a včera odpoledne, po příseżném prohlášení Yvonne Mancové, byl vydán příkaz k domovní prohlídce a policie prohledala kancelář."
"A objevila drahokamy za sto tisíc dolarů?" ptal se Mason.
"Objevila hodně diamantů," řekl Irving. "Řekněme asi třetinu hodnoty pašovaného zboží."
"A zbylé dvě třetiny?"
Irving pokrčil rameny.
"A identifikace?" ptal se Mason.
Irving zase pokrčil rameny.
"A kde se ty drahokamy našly?"
"Tam, kam je někdo mazaně schoval. Možná si pamatujete ten rozruch, když byla v kanceláři dopadena vetřelkyně - policie nás požádala, abychom si překontrolovali, jestli se něco neztratilo. Ale nás nenapadlo si zkontrolovat, jestli tam něco nepřibylo."
"Kde se ty diamanty tedy našly?"
"V balíčku přilepeném lepicí páskou na zadní stěně zásuvky psacího stolu."
"A co tomu všemu říká Duane Jefferson?"
"Co může říkat?" opáčil Irving. "Pro něj to byla novinka stejně jako pro mne."
"Můžete to všechno odpřisáhnout?"
"To můžu. Ale nemůžu ručit za Duaneovy romantické bláznivé představy, že musí krýt tamtu holku."
"Je to ta, co vlezla do kanceláře?"
"Myslím, že ano. Duane by dostal záchvat a už by se mnou nikdy nepromluvil, kdyby věděl, že jsem si něco takového myslel. Pokud jde o ženy, musí se s ním jednat v rukavičkách. Ale přijde-li na věc, budete muset to děvče do toho zatáhnout a Duane Jefferson s vámi přestane spolupracovat, jakmile se zmíníte o její existenci."
Mason uvažoval.
"Tak co?" ptal se Irving.
"Vypište šek na dva tisíce dolarů," řekl Mason. "Bude to záloha na pětitisícový honorář."
"Cože - pět tisíc?"
"Víc to nebude."
"Včetně detektivů?"
"Ne. Náklady budete platit vy. Já si stanovuji honorář."
"Hergot," vybuchl Irving. "Kdyby se ten blbec v naší kanceláři nezmínil o záloze dvou tisíc dolarů, mohl jsem vás umluvit na dva tisíce za celý případ."
Mason na Irvinga mlčky hleděl.
"No, už se stalo a nemůžu s tím nic dělat," pravil Irving, vyndávaje z náprsní kapsy už vypsaný šek. Přisunul ho Perrymu Masonovi přes stůl.
Perry Mason se obrátil na Dellu Streetovou: "Napište stvrzenku, Dello, a uveďte na ní, že je to záloha od Duanea Jeffersona."
"Jak to?" ptal se Irving.
"Aby bylo jasno, že nejsem zodpovědný vám ani vaší společnosti, ale pouze svému klientovi."
Teď přemýšlel zase Irving.
"Máte něco proti tomu?" ptal se Mason.
"To ne. Ale předpokládám, že dáváte najevo, že byste se obrátil i proti mně, kdyby vám připadalo, že je to v Duaneově zájmu."
"Já vám to nejen dávám najevo, já vám to rovnou říkám."
Irving se zašklebil. "To je v pořádku. Já půjdu ještě dál. Kdyby kdykoli začínalo být nějak horko, můžete se na mne spolehnout, že udělám cokoli, abych vám přihrál. Dokonce bych souhlasil s rolí chybějícího svědka."
Mason zavrtěl hlavou. "Nepokoušejte se manévrovat. To nechte na mně."
Irving k němu vztáhl ruku. "Já jenom chci, abyste chápal moji pozici, pane Masone."
"Ale jen abyste chápal vy moji," řekl Mason.
5.

Když Walter Irving opustil kancelář, pohlédl Mason na Dellu Streetovou.
"Tak co?" ptala se.
Mason řekl: "Zřejmě musím ten případ vzít v sebeobraně, Dello."
"Jak to?"
"Jinak bychom seděli na informacích o případu vraždy, přitom bychom neměli klienta, abychom ho museli chránit, a tím

by nastala prekérní situace."
"A teď?" ptala se.
"Teď," sdělil jí, "máme klienta, kterého chráníme. Obhájce zastupující klienta ve věci vraždy není povinen jít na policii a vyložit jí svoje domněnky, podezření, úvahy, obzvláště má-li důvod se domnívat, že by takový postup uškodil klientovým zájmům."
"Ale co usvědčující důkazy?"
"Usvědčující co?"
"Že jsme poskytli útočiště mladé ženě, která vnikla do kanceláře a uložila tam diamanty."
"My nevíme, že uložila diamanty."
"Ale kdo tedy do té kanceláře šel?"
"My nevíme, že to byla táž osoba."
"Hm, to zní věrohodně."
"Co když to opravdu byla pouhá písařka, která se náhodou zdržovala v budově? Přijdeme na policii se spoustou podezření, policie poskytne tu historku novinám a pak budem žalováni pro urážku na cti. To ne!"
"Mhm," pípla Della Streetová plaše. "Zdá se, že by bylo beznadějné vás přesvědčovat."
"To by bylo."
"A mohu se vás teď na něco zeptat?"
"Na co?"
"Myslíte, že jste byl požádán o zastupování Duanea Jeffersona pouze náhodně?"
Mason si zamyšleně hladil bradu.
"Tak co?" naléhala.
"Přemýšlím o tom," připustil Mason. "Ovšem, fakt, že jsem známý jako obhájce ve věcech trestních a že mám kancelář v témže patře budovy, by mohl znamenat, že Irving měl příležitost o mně slyšet a informovat o mně svou mateřskou kancelář."
"Ale říkal, že to neudělal. Říkal, že mu to někdo přikázal, že dostal kabelogram, aby vám předal dva tisíce dolarů."
Mason přikývl.
"Tak co?" ptala se znovu Della Streetová.
"Nemám co dodat," odvětil Mason.
"Tak co teď?"
"Teď," pravil Mason, "je naše situace zcela jasná, Dello. Navrhuji, abyste zašla dolů do fotoobchodu a řekla, že chcete koupit aparát na fotografování otisků prstů, a také byste mohla obstarat ateliérový fotoaparát s matnicovým zaostřovacím mechanismem. A patřičné osvětlení. Uvidíme, jestli se dá získat fotografie těch otisků prstů na žvýkačce."
"A pak?"
"Doufám," pravil Mason, "že do té doby seženeme dívku, která ty otisky zanechala, a zjistíme vše potřebné. Než to všechno seženete, zajdu si pohovořit s Paulem Drakem."
"Šéfe," projevila Della Streetová určitou obavu, "není to trochu riskantní?"
Mason se nakažlivě zazubil. "To určitě je."
"Neměl byste raději na ostatní věci zapomenout a chránit sám sebe?"
Mason zavrtěl hlavou. "Chráníme klienta, Dello. Popište mi to děvče, jak nejlíp umíte."
"No," začala Della Streetová, "odhadovala bych ji na šestadvacet sedmadvacet, výšku na 160 centimetrů, váhu asi na 53 kilo. Měla narezlé hnědé vlasy a oči měla taky takové jako vlasy, velmi výrazné. Byla hezká, upravená, urostlá."
"Měla hezkou postavu?" ptal se Mason.
"Dokonalou."
"Co měla na sobě?"
"To si pamatuji docela přesně, šéfe, protože jí to ohromně slušelo. Vzpomínám si, že jsem si v tu chvíli myslela, že vypadá spíše jako klientka než jako děvče ze zprostředkovací agentury. Měla na sobě krásně ušitý šedý flanelový kostým a boty z jemné kůže v barvě námořnické modři. Hm, moment - ano, teď si vzpomínám. Na špičkách střevíců bylo jemné bílé vyšívání. Měla kabelku ve tvaru obálky, která se hodila k oblečení, a bílé rukavičky. Počkejte... Jsem si jista, že neměla klobouk. Pokud si pamatuji, měla vlasy ovázané stužkou v barvě želvoviny a každý vlásek byl na svém místě. Při psaní si neodložila kabátek, takže si nejsem jista, ale myslím, že měla bledě modrý kašmírový svetřík. Jen si rozepnula horní knoflík kabátku, takže přesně nevím..."
Mason se usmál. "Vy ženy na jiné ženě nikdy nic nepřehlédnete, že, Dello? Řekl bych, že si to pamatujete výborně. Napsala byste mi ten popis? Použijte obyčejný arch papíru, bez úřední hlavičky."
Mason počkal, až Della Streetová dopsala, a potom řekl: "Tak, Dello, teď jděte dolů pro aparáty. Obstarejte hodně filmů, světla, stativ a všechno, co bychom mohli potřebovat. Ale neprozraďte, nač to potřebujeme."
"Ten aparát na otisky prstů - není to moc okaté?"
"Řekněte obchodníkovi, že budu muset křížově vyslýchat svědka a že se chci k tomu přesně dovědět, jak takový aparát funguje." Della Streetová přikývla.
Mason vzal na stroji napsaný popis a odebral se do kanceláře Paula Drakea. Kývl na jeho telefonistku: "Je tam Paul Drake?"
"Ano, pane Masone. Mám mu říci, že jste tady?"
"Má tam někoho?"
"Ne."
"Tak mu řekněte, že tam jdu," řekl Mason, otevřel dveře v přepážce a kráčel po dlouhé prosklené chodbě podél mnoha

kumbálovitých kanceláří. Došel k trochu pohodlnější kanceláři označené "Paul Drake, nevstupujte", strčil do dveří a vešel.
"Ahoj," pravil Paul Drake. "Už jsem byl zvědavý."
Mason jen zdvihl obočí.
"Nekoukej tak nevinně," řekl Drake. "Ouřadové z Jihoafrické společnosti pro těžbu a vývoz drahokamů tě sháněli mezikontinentálním telefonem. Volali správci budovy a ptali se na tebe."
"Ptali se na mne jménem," zjišťoval Mason, "nebo jen chtěli, aby jim doporučil právníka?"
"Ne, znali tvoje jméno. Chtěli o tobě všechno vědět."
"Co jim pověděl?"
Drake se zašklebil. "Činži máš snad zaplacenou, ne?"
"Oč ksakru jde, Paule, víš to?"
"Já vím jen tolik, že jde o obvinění z vraždy," řekl Drake, "a podle toho, jak se chová policie, musel už někdo přijít s přiznáním."
"Jistě," řekl Mason, "s takovým přiznáním, které předá černého Petra někomu jinému a odláká poldy od osoby, která se takzvaně přiznala."
"Možná," připustil Drake. "Co budem dělat?"
"Pustíme se do toho."
"Do čeho?"
"Nejdřív," řekl Mason, "chci najít to děvče."
"Dobře, podle čeho?"
Mason mu podal popis z Dellina psacího stroje.
"Prima!" řekl Drake. "To tedy půjdu ven, postavím se na roh ulice v době oběda a nasbírám ti podle toho popisu za deset minut sto děvčat."
"Podívej se na to jinak," radil Mason. "Je vysoce nadprůměrná."
"Kdyby byla průměrná, našel bych ti jich tisíc," řekl Drake.
"Dobře," připustil Mason. "Tak provedeme užší výběr."
"Jak?"
"To děvče," řekl Mason, "je vynikající písařka. Nejspíš má někde výborné sekretářské místo."
"Pokud ovšem nebyla vynikající sekretářkou dříve, dokud se nevdala," namítl Drake.
Mason přikývl a uznal námitku, aniž změnil stanovisko. "Má také zkušenosti se zákony," řekl.
"Jak to víš?"
"No prostě vím. To ti nemohu vykládat."
"Dobře, tak co uděláš?"
Mason začal: "Paule, ty si budeš jako otvírat kancelář. Zatelefonuješ na Sdružení právnických sekretářek, zadáš inzerát do právnického časopisu a do novin a budeš shánět mladou atraktivní písařku. No - já nevím, jestli to děvče umí také těsnopis. Proto tam budeš muset uvést, že znalost těsnopisu je žádoucí, ale ne nutná. Nabídneš plat dvě stě dolarů týdně..."
"Panebože!" vzdychl Drake. "To bude záplava, Perry. To můžeš zrovna tak dobře vyzvat celé město, aby se mi nahrnulo do kanceláře."
"Moment," přerušil ho Mason. "Ještě to není všechno."
"No v to doufám!"
"Uvedeš tam, že uchazečka musí absolvovat zkoušku psaní na stroji. Musí být schopna psát rychle a perfektně - rychlost za minutu stanov na maximum. A teď, tenhle typ dívek už nějaké zaměstnání má. Musíme vymyslet zaměstnání, které by bylo natolik lákavé, aby se přišla aspoň podívat. Nemůžeme očekávat, že by přišla v pracovní době. Tak tam uveď, že kancelář bude otevřena v poledne a až do sedmi večer."
"A to chceš, abych si najal zařízenou kancelář?" ptal se Drake.
"No jasně!"
Drake pravil ponuře: "To bys mi tedy měl hned obstarat nový koberec. Horda uchazeček ten starý prošlape skrz naskrz... Jak mám k čertu vědět, jestli přišla ta pravá?"
"K tomu se teď dostávám," řekl Mason. "Začneš ty uchazečky zkoušet. Nenajdeš mezi nimi mnoho takových, které by vyhověly požadavkům rychlosti. V tom buď úplně neprůstřelný. Posaď si tam dobrou sekretářku, aby ty nevhodné vyřazovala. Úplně pusť ze zřetele takové, které vezmou do ruky gumu. Ta holka, kterou sháním, píše jako kulomet."
"Dobře, a co dál?"
"Až seženeš pár takových, které požadavky splní," pokračoval Mason, "pozvi je na osobní interview. Pořádně si je prohlédni, abys zjistil, nakolik se na ně hodí ten popis, a řekni jim, že chceš vidět jejich řidičské průkazy. Takové děvče bude určitě mít auto. A na to ji chytneme."
"Jak?"
Mason řekl: "Ještě dnes odpoledne ti pošlu otisk pravého palce - totiž fotografii otisku, možná to nebude zrovna ten nejlepší otisk prstů pod sluncem, ale ty ho dokážeš identifikovat. Až se budeš dívat na řidičské průkazy, zařiď si, abys byl kvůli něčemu odvolán do vedlejší místnosti. Zvedni se a omluv se. Můžeš říci, že tam čeká jiná uchazečka, s kterou si musíš krátce promluvit, nebo že musíš k telefonu, cokoli. Vem si tam s sebou ty řidičáky a rychle si ten otisk palce překontroluj. Většinu jich budeš muset vynechat pouhým pohledem. Některé budeš muset chvíli zkoumat. Ale nachytáš-li tu pravou, dokážeš ten otisk palce rozpoznat moc rychle."
"A co udělám pak?"

"Opiš si z řidičáku jméno a adresu. Takhle ti nebude moci uvést falešné jméno. A hned mi zavolej."
"Ještě něco?" ptal se Drake.
"Já si myslím tohle," řekl Mason, "ale je to jen intuice: myslím, že se křestním jménem bude jmenovat Mae. Až najdeš dívku, na kterou se zhruba hodí ten popis, která umí psát jako kulomet a křestním jménem se jmenuje Mae, začni se jí pečlivě věnovat."
"Kdy budeš mít ten otisk palce?"
"Ještě dnes odpoledne. Otisk pravého palce bude i na jejím řidičáku."
"A můžeš mi povědět, oč vlastně jde?" zeptal se Drake.
Mason se zazubil a zavrtěl hlavou. "Pro tebe bude nejlíp, nebudeš-li to vědět, Paule."
"Jedna z takových těch - hm?" otázal se Drake a jeho hlas jevil naprostý nedostatek nadšení.
"Ne," odpověděl Mason, "to ne. Má to být jen kapka prevence."
"S tebou," sdělil mu Drake, "bych dal přednost hromadě prevence. Jestli to nevyjde, tak vím, že na to nebude ani kapka léku."
6.

Mason seděl v hovorně věznice a hleděl na Duanea Jeffersona proti sobě.
Jeho klient byl vysoký, klidný člověk, který vypadal rezervovaně, nevzrušeně a jaksi velmi britsky.
Mason se ho snažil vyburcovat z jeho neobyčejné sebejistoty.
"Jste obviněn z trestného činu vraždy," sdělil mu.
Duane Jefferson ho chladně pozoroval. "Jinak bych asi nebyl tady, ne?"
"Co o tom víte?"
"Vlastně nic. Znal jsem toho Baxtera zaživa - totiž, domnívám se, že to byl on."
"Jak jste ho znal?"
"Vystupoval jako ohromný velkoobchodník. Objevil se v jihoafrické kanceláři a chtěl koupit diamanty. Ale společnost zásadně neprodává diamanty neopracované, pokud nejde o průmyslové diamanty."
"Baxter je chtěl neopracované?"
"Ano."
"A bylo mu řečeno, že to nejde?"
"No, chovali jsme se ovšem taktně, pane Masone. Pan Baxter vypadal na výborného zákazníka a platil v hotovosti."
"Co se tedy dělo?"
"Ukázali jsme mu nějaké diamanty, které už byly broušené a leštěné. Nechtěl je. Říkal, že ty obchody, co provádí, vyžadují koupit diamanty v surovém stavu a provést na nich všechny fáze broušení a leštění, aby mohl říkat svým zákazníkům, že osobně vybral diamanty tak, jak přišly z diamantových polí."
"Proč?"
"To neřekl."
"A nebyl dotazován?"
"Ve společnosti pod britským řízením," pravil Jefferson, "omezujeme osobní otázky na minimum. My neslídíme, pane Masone."
"A jak to tedy dopadlo?"
"Bylo zařízeno, že si diamanty vybere, že je pošleme do naší pařížské pobočky a že panu Baxterovi budou dodány už broušené a leštěné."
"Jaká byla cena těch diamantů?"
"Velkoobchodní nebo maloobchodní?"
"Velkoobchodní."
"Mnohem menší než maloobchodní."
"O kolik menší?"
"To vám nemohu povědět."
"Proč ne?"
"Tato informace je přísně střežené tajemství, pane Masone."
"Ale já jsem váš obhájce."
"To jste."
"Podívejte se," řekl Mason, "vy jste Brit?"
"Ne."
"Američan?"
"Ano."
"Jak dlouho už pracujete pro britskou společnost?"
"Tak pět šest let."
"Úplně jste se pobritštil."
"Od zástupců takových společností jako naše se prostě očekávají určité způsoby chování, pane Masone."
"A americká porota zase bude očekávat určité způsoby chování od amerického občana," sdělil mu Mason. "Bude-li porotě připadat, že jste si osvojil britské způsoby, budete možná svého přízvuku a chladného neosobního odstupu litovat."
Jefferson trochu ohrnul rty. "Neměl bych nic než pohrdání pro porotu, která by se nechala v úsudku ovlivnit takovými osobními okolnostmi."

"To tedy porotě zlomí srdce," poznamenal Mason.
Jefferson řekl: "Abychom si hned od začátku rozuměli, pane Masone. Já jsem člověk zásadový. Radši bych zahynul, než ustoupil v zásadních věcech."
"Dobře," připustil Mason. "Jak chcete. Je to váš pohřeb. Viděl jste pak ještě někdy Baxtera?"
"Ne, pane, neviděl. Potom už všechno zařídila pařížská pobočka."
"Irving?" ptal se Mason.
"Myslím, že ne, pane Masone. Myslím, že to byl některý jiný zástupce."
"Četl jste o příjezdu toho luxusního parníku a předpokládané Baxterově sebevraždě?"
"Ano, ovšem, pane Masone."
"A sdělil jste něco úřadům?"
"Samozřejmě ne."
"Věděl jste, že měl u sebe celé jmění v diamantech?"
"Předpokládal jsem, že určité bohatství v diamantech mu bylo dodáno prostřednictvím pařížské kanceláře. Neměl jsem ovšem možnost dovědět se, co s tím udělal."
"Nic jste tedy neoznámil úřadům?"
"Samozřejmě ne. Naše obchody jsou přísně důvěrné."
"Ale o jeho smrti jste mluvil se svým partnerem, panem Irvingem?"
"To není partner, pane Masone. Zástupce společnosti, osobní přítel, ale..."
"V pořádku, váš asistent," upřesnil Mason.
"Ano, s ním jsem o tom mluvil."
"Napadlo ho něco?"
"Ne. Kromě toho, že kolem té celé situace jsou nějaké podezřelé okolnosti."
"Nenapadlo vás, že by to všechno mohla být součást nějakého pašování?"
"Tohle bych radši nerozváděl, pane Masone. Mohu jen říci, že kolem té celé transakce byly podezřelé okolnosti."
"A mluvil jste o nich s Irvingem?"
"Ano, jako zástupce firmy s asistentem. Radši bych ale nezacházel do podrobností, co jsem mu říkal. Musíte mít na paměti, pane Masone, že tady nejsem jednotlivec, ale představitel."
"Možná že jste představitel něčeho v téhle zemi," řekl Mason, "ale nezapomínejte, že ve vazbě jste zcela individuálně."
"Ano, to ano," připustil Jefferson.
"Chápu to tak, že policie našla u vás v kanceláři diamanty"
Jefferson přikývl.
"Odkud ty diamanty byly?"
"Pane Masone, nemám ani tušení. Trávím v kanceláři asi šest hodin denně. Myslím, že v té budově pracuje uklízečka, která má univerzální klíč. Lidé přicházejí a odcházejí. Policie mi dokonce sdělila, že se někdo pokusil do kanceláře vloupat, nebo že se tam dokonce vloupal."
"Děvče," řekl Mason.
"Rozuměl jsem tomu tak, že šlo o mladou ženu, ano."
"Máte tušení, kdo to mohl být?"
"Ne. Vůbec ne."
"Znáte tady ve městě nějaké mladé ženy?"
Jefferson zaváhal.
"Tak znáte?" trval Mason na svém.
Jefferson mu pohlédl do očí: "Ne!"
"Vy neznáte žádnou mladou ženu?"
"Ne."
"Nesnažíte se třeba některou krýt?"
"Proč bych měl?"
"Na to se vás v téhle chvíli neptám. Ptám se vás, jestli někoho kryjete."
"Ne,"
"Chápete, že by šlo o velmi vážnou záležitost, kdybyste se snažil zfalšovat některou skutečnost?"
"A není v téhle zemi pravidlem," opáčil Jefferson, "že státní zástupce musí dokázat obžalovanému vinu nade vší pochybnost?"
Mason přikývl.
"A to nemůže," prohlásil Jefferson se sebedůvěrou.
"Možná už nedostanete příležitost povědět mi celou tu příhodu," varoval ho Mason.
"Už jsem vám ji pověděl."
"A není v tom žádné děvče?"
"Ne."
"Nepsal jste nějaké mladé ženě, než jste odjel z Jižní Afriky?"
Jefferson opět znatelně zaváhal, než mu pohlédl do očí a řekl: "Ne!"
"Policie vám sdělila, že se vám nějaká mladá žena pokusila vloupat do kanceláře."
"Že někdo odemkl dveře."
"A dal jste nějaké ženě klíče?"
"Ne. Určitě ne."

Mason řekl: "Podívejte se, jestli chcete někoho krýt, povězte mi všechno. Pokusím se tu osobu chránit, jak jen bude možno. Zastupuji konečně vás. Snažím se dělat vše, co je ve vašem zájmu. A vy se nestavte tak, jako byste se musel snažit klamat svého obhájce. Chápete, k čemu to může vést?"
"Chápu."
"A nekryjete někoho?"
"Nikoho."
"Úřad státního zástupce se domnívá, že má proti vám nějaké důkazy, jinak by v takovém případě nezakročil."
"Předpokládám, že se státní zástupce může mýlit stejně jako kdokoli jiný."
"Někdy ještě víc," prohodil Mason. "Ale vy moc nespolupracujete."
"Jak mohu spolupracovat, pane Masone? Představte si, že byste vy zítra ráno přišel do kanceláře a našel tam policii. Že by vám řekli, že se ve vaší kanceláři našel kradený majetek. A že bych vás žádal, abyste mi všechno pověděl. Co byste mi tak mohl povědět?"
"Pokusil bych se odpovídat na vaše otázky."
"Na vaše otázky jsem odpověděl, pane Masone."
"Mám důvody domnívat se, že nějakou mladou ženu tady ve městě znáte."
"Neznám."
Mason vstal. "No," řekl mladému muži, "všechno záleží na vás."
"Naopak, pane Masone. Myslím, že zjistíte, že všechno záleží na vás."
"V tom máte možná pravdu," připustil Mason a dal stráži pokyn, že rozhovor skončil.
7.

Mason odemkl svou kancelář. Della Streetová vzhlédla od práce. "Jaké to bylo, šéfe?"
Mason učinil pohyb, jako by něco odhazoval.
"Nemluví?" tázala se Della Streetová.
"Mluví," odvětil Mason, "ale nemá to smysl. Kryje nějakou holku."
"Proč?"
"To právě musíme zjistit," řekl Mason. "Máte ty aparáty, Dello?"
"Ano. Aparáty, osvětlení, filmy, stativ, všechno."
"Dáme se do fotografování," řekl Mason. "Řekněte Gertii, že nechceme být rušeni, ať se děje cokoli."
Della Streetová zvedla sluchátko telefonu, aby zavolala do přední kanceláře. Pak zaváhala: "Gertie z toho nadělá!"
Mason se zamyšleně mračil. "To máte pravdu."
"Při svém romantickém založení přijde na takové myšlenky, že jí je z hlavy nevyženete ani klackem."
"Dobře," rozhodl Mason. "Tak ať se ani nedoví, že jsem tady. Půjdeme prostě do knihovny a - myslíte, že byste mi mohla pomoci převrátit ten stolek na bok, Dello?"
"Pokusím se."
"Dobře. Tak jdeme do knihovny, zavřeme a zamkneme za sebou."
"A co když ode mne bude Gertie něco potřebovat? Nemohli bychom jí povědět, co děláme? Tak, aby mohla..."
Mason zavrtěl hlavou. "Nechci, aby o tom kdokoli věděl, Dello."
Della učinila pohyb, jako by cosi odhazovala do koše na odpadky. "Ta tam je moje dobrá pověst," řekla.
"Stačí, když mi jenom pomůžete s tím stolem. Zamkneme dveře z knihovny do přední kanceláře a dveře do téhle kanceláře necháme otevřené. Bude-li Gertie telefonovat, uslyšíme to."
"Dobře," přisvědčila Della Streetová, "ale co když kvůli něčemu vejde dovnitř?"
"No, když budou dveře otevřené," řekl Mason, "uvidí, že prostě něco fotografujeme."
"Ale ona je zrovna tak zvědavá jako romantická," namítla Della.
"A mluví?" zeptal se Mason.
"To bych ráda věděla, šéfe. Určitě vykládá hodně svému příteli. Gertii neumlčíte. Obávám se, že mluví s kýmkoli."
"Dobře," řekl Mason. "Využijem příležitosti. Pojďte, Dello. Překotíme ten stůl a zaměříme osvětlení."
"V téhle tabulce," řekla Della Streetová, "je všechno o exponování. Řekla jsem tomu člověku v obchodě, že chceme ofotit nějaké dokumenty. Chcete-li záběr opravdu zblízka, musíte expozici změnit. Ten prodavač navrhl, abychom použili fotoaparát se zaostřováním na matnici. Aparát na otisky prstů je prý samostatné, plně vybavené zařízení, s osvětlením a vším pro..."
"Chápu," přerušil ji Mason. "Já chci získat snímek žvýkačky na spodku stolní desky a pak chci zblízka záběry otisků prstů. Můžeme si dát otisky na těchto fotografiích zvětšit u fotografa, nedokáže-li to aparát na otisky prstů udělat dobře."
"Ten aparát na otisky prstů je zřejmě i pro úplné..." náhle se odmlčela.
Mason se zasmál: "Pitomce?"
"No," řekla Della Streetová, "ten člověk v obchodu to říkal."
"Dobře," pravil Mason, "jdem na to. Budeme snímky různě exponovat. Máte dost filmů?"
"Ale bože, ano! Odhadla jsem, že chcete mít jistotu, aby se to dodělalo, a tak jsem koupila tolik filmů, abyste mohl nadělat fotek, kolik budete chtít, a exponovat, jak budete chtít."
"Prima," pochválil ji Mason.
Della Streetová uchopila jeden konec psacího stolku, Mason druhý.
"Musíme ho odtáhnout od stěny," řekl Mason. "Teď ho překlápějte, Dello. Než se dotkne podlahy, bude to těžké. Myslíte, že to zvládnete?"

"Ale ano, šéfe. Vždyť není tak těžký."
"Zásuvky jsou plné papírů, a stroj - mohli bychom něco vyndat a ulehčit si dřinu."
"Ne, ne, to je dobré. V pořádku."
Spustili stůl zase na podlahu.
"Tak," řekl Mason, "podejte mi světla a stativ. Upevníme aparát a zaostříme."
"Tady mám zvětšovací sklo," řekla Della Streetová. "Zřejmě mysleli, že nám pomůže při tom nutném zaostřování pro záběry zblízka"
"Hodná holčička," pochválil ji Mason. "Uvidíme, co se dá dělat. Budeme chtít nerovnoměrné osvětlení ze strany, a protože se světlo mění nepřímo úměrně k druhé mocnině vzdálenosti, rozestavíme osvětlení podle toho."
Mason nafotografoval aparátem na otisky prstů první sérii snímků, pak zapnul a seřídil světla, umístil fotoaparát na stativ a správně zaostřil. K rozestavení světel použil měřičského pásma. Vložil film do aparátu a zamyšleně pozoroval kus žvýkačky.
"To bude dobré," řekla Della Streetová. "Jak víte, že se používá nerovnoměrné postranní osvětlení, aby vynikly rýhy?"
"Z křížových výslechů fotografů," řekl Mason, "a z knih o fotografování. Právník musí něco vědět o všem. Nevšimla jste si tamhle Scottova Fotodůkazu?" ukázal na knihu v červené kůži.
"To ano," souhlasila, "pamatuji si, že jsem vás to čas od času viděla studovat. Něco z toho jste použil v tom automobilovém případu, že?"
"Mhm," přisvědčil Mason. "Člověk žasne, kolik se toho musí dovědět o fotografování, Dello. Začnu s tímto objektivem na f11, na pětadvacetinu vteřiny. Pak to jednou zkusíme na desetinu vteřiny a pak na vteřinu. Pak použiju kabelovou spoušť a naexponujeme dvě vteřiny. Pak zkusíme f16, projedem všechny ty expozice ještě jednou a pak si vezmeme várku f22."
"Dobře," řekla Della Streetová. "Budu ty různé expozice zaznamenávat."
Mason začal fotografovat. Vytahoval z balíčků filmů štítky, odtrhával je a házel do koše.
"Ach," zvolala Della Streetová. "Telefon. To bude Gertie."
Vrhla se do Masonovy kanceláře. Mason pokračoval ve fotografování.
Della Streetová byla v okamžení zpět. "Walter Irving si přeje, abyste mu zavolal, jakmile budete zpátky."
Mason přikývl.
"Gertie se ptala, jestli jste ještě tady, a já jsem lhala, jako když tiskne," doznala Della Streetová.
"Správně, Dello. Walter Irving neřekl, co chce, že?"
"Říkal, že chce vědět, jestli jste z Duanea Jeffersona dostal nějaké informace o té ženě."
Mason řekl: "Jen co to tu dokončíme, Dello, řekněte Paulu Drakeovi, že bych chtěl Irvingovi někoho zavěsit na paty."
"Podezíráte ho?"
"Ne tak zcela. Tahle kancelář má chránit klienta, ostatní ať táhnou k čertu."
"A co ten klient dělá?"
"Sedí. Říká, že nic neví o té holce, co vnikla do kanceláře, že tady vůbec žádnou holku nezná, s žádnou si nedopisoval a tak dál."
"A myslíte, že je to jinak?"
"No, Mae Wallisová nenavštívila jejich kancelář jen tak náhodou."
"Došel jste k závěru, že to byla ona?"
"Oficiálně ne. Policii bych to popřel. Ale kde se vzaly diamanty v té žvýkačce?"
"Šéfe, proč by tam dávala diamanty za sto tisíc a proč by si pak pár diamantů nechala u sebe a schovávala je do žvýkačky?"
"Odpovědět bych mohl," řekl Mason, "ale možná by to nebyla správná odpověď."
"A jak?"
"Dejme tomu, že tam měla narafičit nějaké diamanty. Tak je asi zabalila do hedvábného papíru, co měla v kabelce. Musela spěchat a zřejmě ji něco vyplašilo. Přihodilo se jí něco podezřelého. Došlo jí, že je dopadena."
"Proč si to myslíte?"
"Protože v kanceláři tak řádila, aby to vypadalo, že něco hledala. Jinak by tam prostě vklouzla, nastrčila ty diamanty na místo a vypadla by."
"Tak vy myslíte, že ty diamanty, co nacpala do žvýkačky, byly ty, co přehlédla, když je dávala do té kanceláře?"
"Říkal jsem jen, že by to mohlo být vysvětlení. Když se usadila u nás v kanceláři jako písařka, otevřela kabelku, aby se přesvědčila, jestli něco nepřehlédla, a našla pár diamantů. Věděla, že po ní jde policie a že by ji mohla zadržet, vyslýchat a možná prohledat. Tak přilepila diamanty pod stolní desku."
"Pořád si myslím, že ty dopisy ‚princi Kouzelnému' s tím mají něco společného, šéfe."
Mason přikývl. "Já taky. Možná narafičila diamanty v kanceláři a zároveň ty dopisy v odpočívárně."
"Mohla to udělat všechno, to je fakt," řekla Della Streetová. "Zas tam zvoní telefon."
Urovnala si sukni a znovu se vrhla do Masonovy kanceláře. Než vyřídila telefon a vrátila se, fotografoval Mason dál.
"Copak je?" zeptal se.
"Musím vám říci," pravila, "že ta Gertie má nějaké podezření."
"Ano?" prohodil Mason.
"Ano. Chce vědět, proč mi tak dlouho trvá, než zvednu telefon."
"A co jste jí řekla?"
"Řekla jsem, že něco opisuji a nechci vždycky přestat v půli věty."
Mason zhasl světla. "Správně, Dello. Už půjdeme, obrázků máme dost. Řekněte Paulu Drakeovi o tom Irvingovi."

8

O několik dní později si Mason pečlivě prohlížel papíry na svém stole. "No, vidím, že velká porota už podala žalobu proti Jeffersonovi z vraždy prvního stupně."
"Jak to, žalobu?" ptala se Della Streetová.
"Státní zástupce může proti obviněnému postupovat dvěma způsoby. Může podat žalobu, nebo může někoho přimět k přísežnému obvinění. Pak zahájí soud předběžné jednání. Tehdy může obhajoba křížově vyslechnout svědky. Propustí-li soud obžalovaného na záruku, pak státní zástupce podá žalobu a případ bude projednáván před porotou. Ale státní zástupce může, přeje-li si to, předvést svědky před velkou porotu. Velká porota pak vyhlásí obvinění a obžalovanému je dodána kopie svědeckých výpovědí. V tom případě nemá obhájce příležitost křížově vyslechnout svědky dřív, než se dostanou k soudu. A v tomhle případě je hlavní svědkyní proti Duaneovi Jeffersonovi před velkou porotou zřejmě Yvonne Mancová, která vykládá svůj veliký příběh, jak její miláček Munroe Baxter byl zahuben darebáky, kteří mu chtěli ukrást pašované diamanty. Pak je tu svědectví policisty, že velká část těch diamantů byla nalezena v kanceláři Duanea Jeffersona."
"A pro obžalobu to svědectví stačí?"
Mason se ušklíbl. "Samo o sobě by to k usvědčení před soudem jistě nestačilo."
"Máte v úmyslu zpochybnit dostatečnost toho svědectví?"
"Panebože, ne," řekl Mason. "Státní zástupce chce z nějakého důvodu hlava nehlava prosadit okamžitý proces a já budu spolupracovat, seč mi síly stačí."
"A nebylo by lepší tu věc trochu zdržovat?"
Mason zavrtěl hlavou.
"Proč ne, šéfe?"
"No, povídá se, že prý nás státní zástupce překvapí nějakým dalším svědkem. Je na to tak vysazený, že možná přehlédne skutečnost, že chybí opravdové corpus delicti."
"Jak to myslíte?"
"Tělo Munroea Baxtera se nikdy nenašlo," řekl Mason.
"A to se musí najít?"
"Ne bezpodmínečně. Slova corpus delicti neznamenají tělo oběti, jak se lidé všeobecně domnívají. Ale je nutno prokázat, že vražda byla opravdu spáchána. To se může prokázat nepřímými důkazy, ale nejlepší důkaz je ovšem tělo oběti."
"Takže bude okamžitý proces?"
"Jakmile dostaneme volný termín v kalendáři," řekl Mason. "A protože se státní zástupce i obhajoba snaží o nejbližší možný termín, nemělo by to být nijak těžké. Jak je na tom Paul Drake se zařizováním kanceláře?"
"Šéfe, to byste měl vidět. Ohromně! Má inzerát ve všech novinách, shání sekretářku s právnickou praxí, která píše jako kulomet. Nástupní plat je - nástupní, představte si! - dvě stě dolarů týdně. Inzerát naznačuje, že se dotyčný právník zabývá případy mezinárodního významu, a že by se tedy mohla naskytnout příležitost k cestování, k seznámení s významnými osobnostmi. Prostě - sen každé sekretářky."
"A co ta kancelář, kde bude zkoušet uchazečky?" ptal se Mason.
"Plně vybavena psacími stoly, stroji, zákoníky, plyšovými koberci a atmosférou klidné důstojnosti, která budí dojem, že tady i uklízečka musí dostávat asi tolik peněz jako jinde obyčejný předseda korporace."
"Doufám, že to nepřehnal," řekl Mason. "Měl jsem se na to raději podívat."
"Ne, není to přehnané. O tom vás můžu ujistit. Rozprostírá se tam ovzduší konzervatismu a úctyhodnosti jako mlhavá clona a prosakuje každou skulinu a škvíru kanceláře. Měl byste to vidět - uchazečky přicházejí se žvýkačkou v puse, s chichotáním a s vírou v zázrak, který se stane i přes jejich nedostatek kvalifikace. Pár vteřin tam stojí, pak potichu vyplivnou žvýkačku, porozhlédnou se a začnou mluvit šeptem."
"A jak vybírá?" ptal se Mason.
"Má tam celou baterii psacích strojů, děvčata jsou požádána, aby si k nim sedla a napsala svoje jméno, adresu a kvalifikaci. A samozřejmě jen co holka sáhne na klávesnici, řekne vám dobrá písařka, jestli je opravdu šikovná a výkonná nebo jen prostřední. Prvním výběrem projdou jen ty, které dokáží na klávesnici zahrát úplnou melodii."
"No," řekl Mason, "to je..."
Zařinčel soukromý neregistrovaný telefon.
"Ach bože," řekla Della Streetová, "to je určitě Paul Drake. Ten jediný má číslo."
Mason sahal po sluchátku. "To má tedy tak žhavé zprávy, že si netroufá volat přes centrálu. Haló - haló, Paule!"
Z druhého konce drátu se ozval Drakeův hlas. Mluvil rychle, ale tlumeně jako někdo, kdo se snaží, aby ho nebylo slyšet ve vedlejší místnosti.
"Haló, Perry! Haló, Perry! Tady je Paul!"
"Ano, Paule, povídej."
"Mám ji!"
"Jsi si jist?"
"Ano."
"Kdo to je?"
"Jmenuje se Mae W. Jordanová. Bydlí v Cabachon Street 792. Momentálně je zaměstnána v právnické kanceláři. Její jméno nechce uvést. Musela by dát dvoutýdenní výpověď. Hrozně o tohle místo stojí a, člověče, ta holka píše jako drak! A skvěle!"

"Co znamená to W?" ptal se Mason. "Wallisová?"
"To ještě nevím. Jen ti dávám avízo, že ji mám."
"A víš, že je to ona?"
"Ano. Otisk palce se shoduje. Právě držím v ruce její řidičák."
"A co adresa?" ptal se Mason.
"Adresa je taky v pořádku. Cabachon Street 792. Shoduje se."
"Prima," řekl Mason. "Tak teď, Paule, teď jí řekneš, že by podle tvého názoru mohla to místo dostat a že jí máš dojednat schůzku se samotným velkým šéfem dnes v šest večer. Řekni jí, aby přišla. Jasné?"
"Jasné," přisvědčil Drake. "Mám jí říct ještě něco jiného o tom místě?"
"Ne," řekl Mason. "Snaž se zjistit, co se dá. Zajímej se, ale nebuď příliš zvědavý."
"Mám ji dát sledovat?"
"Jestli si jsi jist adresou, tak ne," odvětil Mason.
"Myslíš, že bychom se měli snažit zjistit právnickou kancelář, kde pracuje?"
"Ne," řekl Mason. "Jméno a adresa nám stačí. Ta holka je šikovná a bystrá a může být zamotaná do vraždy, Paule. Bezpochyby má něco společného s tím pašováním diamantů. Příliš mnoho dotazů by..."
"Chápu," přerušil ho Drake. "Tak jo, Perry. Dojednám schůzku na šest hodin. Tak za 15 až 20 minut ti zavolám."
"Ještě něco lepšího," navrhl Mason. "Jakmile se s ní domluvíš, sedni do auta a přijeď sem. Nemá smysl vyčkávat. Našli jsme, co jsme hledali. Zítra můžeš kancelář zavřít. Vyber si adresy a sděl všem ostatním uchazečkám, že je místo už obsazeno. Začneme omezovat vydání."
"Dobře," přisvědčil Drake.
Mason zavěsil a zazubil se na Dellu Streetovou. "Tak už máme tu písařku, Dello. Je to Mae W. Jordanová z Cabachon Street 792. Zapište si to a ten zápis schovejte, aby ho nikdo nenašel."
9.

Paul Drake se zubil uspokojením z dobře vykonané práce, když se uvelebil ve velkém vycpaném křesle v kanceláři Perryho Masona.
"Tak jsme to dokázali, Perry, ale věř, nebylo to jen tak."
Mason vrhl pohled na Dellu Streetovou. "Dobrá práce, Paule."
"Co tě vlastně k tomu vedlo?" ptal se Drake.
"Ale," mávl Mason rukou, "jen takové podezření."
"Ale ten otisk palce byl fakt dobrý," řekl Drake.
"Čirá šťastná náhoda," prohodil Mason.
"No, když mi to nechceš povědět, tak mi to stejně nepovíš," zkonstatoval Drake. "Vidím, že obžalovali Duanea Jeffersona."
"To ano."
"Státní zástupce říká, že jisté skutečnosti vyžadují rychlý proces, aby se nemohly ztratit důkazy."
"Hm, hm," pronesl Mason nezúčastněně.
"Pokusíš se to zdržet?"
"Proč bych měl?"
"No, obyčejně, když státní zástupce něco chce, zastává obhajoba jiný názor."
"Tohle není obyčejný případ, Paule."
"Není, to věřím."
"Cos zjistil o Irvingovi?" ptal se Mason.
Drake vytáhl z kapsy notes. "Celým jménem Walter Stockton Irving. Asi sedm let byl v pařížské pobočce Jihoafrické společnosti pro těžbu a vývoz drahokamů. Potrpí si na život na kontinentu, volnější pojetí morálky a pohodlnější životní tempo. A docela taky na koňské dostihy."
"Pěkné číslo."
"Správně. Ovšem, tam to není docela tak jako tady."
"Hráč."
"To zrovna ne. Čas od času si zajede do Monte Carla a zahraje si, ale nejradši se prochází s dalekohledem, s holkou pod paží, s hůlčičkou, no prostě si představuje, že je v uvozovkách gentleman."
"A to mě zajímá, Paule," řekl Mason.
"To jsem si myslel."
"Co dělá celý čas tady?"
"Prostě čeká na otevření pobočky. Žije tichým životem. Ta obžaloba Jeffersona z vraždy ho určitě trochu tísní. Zřejmě navázal nějaký vztah."
"S kým?"
"S Francouzkou, Mariinę Chaumontovou."
"Kde ta bydlí?"
"Ve vile na Ponce de Leon Drive. Dům číslo 8257."
"Bydlí tam sama?"
"Ne, stará se o bratra."
"A co je s tím bratrem?"
"Zřejmě není duševně v pořádku. Byl propuštěn z nemocnice do sestřiny péče. Ale dělá se všechno pro to, aby se

sousedé nic nedověděli. Jeden soused má jakési podezření, ale to je momentálně asi tak všechno."
"Je agresivní?" ptal se Mason.
"Ne, momentálně ne. Docela neškodný. Slyšel jsi něco o prefrontální lobotomii?"
"Ano, jistě. Dříve tak léčili beznadějně agresivní šílence a zločince. Ale myslím, že od toho víceméně upustili."
"Z člověka se stává cosi jako zelenina, že?"
"No, o tom doktory nepřesvědčíš," řekl Mason. "Ale myslím, že toho všeobecně nechali."
"Ten člověk na té operaci byl. Je to svého druhu zombie. Moc se toho o něm nemohu dovědět. Ale - Mariine znala v Paříži toho tvého Irvinga. Ta Mariine je asi docela třída, když hodí povinnosti za hlavu a pěkně se ustrojí."
"A jaká je teď?" zeptal se Mason.
"Teď je z ní oddaná sestřička. Takhle to u těch Francouzů bývá, Perry. Když jsou na svobodě, vyhazují si z kopejtka, ale když mají na krku povinnosti, plní je doopravdy."
"Jak dlouho už je tady?" chtěl vědět Mason.
"Podle jejího vlastního sdělení asi rok. Ale nemohli si to ověřit. Je tam v sousedství nová. Nastěhovala se do toho domu, když už věděla, že její bratr bude propuštěn. Předtím bydlela někde v bytě. Ale nájemný byt by se pro duševně chorého nehodil. To Mariine věděla, tak si sehnala tu vilu."
"Bydlí tam s tím bratrem sama?"
"Každý den tam na chvíli chodí hospodyně."
"A Irving tam byl?"
"Hm, pokud vím, dvakrát."
"Snaží se Mariine vylákat ven?"
"O co se snaží, to je otázka. Mariine je zřejmě velmi oddaná bratrovi a velmi domácká. Poprvé tam můj člověk Irvinga sledoval odpoledne. Mariine otevřela a následovalo láskyplné vítání. Irving vešel dovnitř, zdržel se asi hodinu, a když odcházel, přemlouval zřejmě Mariine, aby šla s ním. Stál ve dveřích a hučel do ní. Usmívala se, ale jen vrtěla hlavou. Takže Irving odešel, ale ještě téhož večera se vrátil, šel dovnitř a zřejmě ho Mariine získala pro hlídání bratra, protože pak odešla ona a byla pryč asi hodinu nebo dvě."
"Čím odjela?"
"Autobusem."
"Auto nemá?"
"Zřejmě ne."
"Kam jela?"
"Prosím tě, Perry! Tos mi neřekl, že ji mám sledovat. A chceš to?"
"Ne," řekl Mason, "myslím, že ne, Paule. Ale zajímá mě to. Co se dělo od té doby?"
"No, Irvingovi zřejmě došlo, že se marně namáhá odvést Mariinę od jejích povinností, nebo ho příliš tíží ten Jeffersonův průšvih. Zdržuje se teď až moc ve svém bytě."
"A to kde?" ptal se Mason.
"V Alta Loma."
"A ještě něco jsi vyšťáral, Paule?"
"Státní zástupce je prý děsně nabroušený. Je celý divý, aby tě dostal, a pořád nic. Řekl pár lidem, kteří mi to kamarádsky donesli, že právě na takovýhle případ čekal. Perry, máš v tomhle případu pořádek?"
"Co tím myslíš, pořádek?"
"Je tobě všechno jasné?"
"To víš, že jo."
"Neprošvihl jsi něco?"
Mason zavrtěl hlavou.
"Státní zástupce se chová, jako by tě měl tam, kde tě chce mít. Vyvádí jako dítě před Ježíškem."
"To jsem rád, že je spokojený," pochválil si Mason. "A co ta Mae Jordanová, Paule?"
"Nedověděl jsem se o moc víc, než co jsem ti řekl do telefonu, kromě toho, že slíbila přijít v šest večer."
"Je v práci?"
"To je."
"Jakým dojmem působí, Paule?"
"Pořádná a schopná," odvětil Drake. "Má příjemný hlas i osobnost, vypadá velmi upraveně, v každém okamžiku ví, co dělá, a psát na stroji tedy určitě dovede. V těsnopise je asi tak hbitá jako všechny ostatní."
"Je v zaměstnání spokojená?"
"To zřejmě ne. Nevím, oč jde, ale chce z toho prostředí pryč."
"Možná nějaká tajná milostná záležitost."
"Možná."
"Tak to vypadá," řekl Mason.
"No, večer to můžeš zjistit," poradil mu Drake.
"Až přijde večer do kanceláře, Paule," pravil Mason, "nezmiňuj se o mně jménem. Vůbec mě nepředstavuj. Prostě řekni, že jsem ten, pro koho bude pracovat."
"Nepozná tě?" optal se Drake.
"Myslím, že mě tehdy ani nezahlédla," řekl Mason s pohledem na Dellu Streetovou.
"To ještě nic neznamená. Tvoje fotky bývají v novinách."
"No, na tom ani nezáleží, jestli mě pozná," prohlásil Mason. "Protože, až na prvních pár otázek, s ní nebudu mluvit o

zaměstnání, Paule, víš?"
"Chceš říct, že jen co vejde dovnitř, pozná, že to všechno byla nástraha?"
"No, doufám, že ne tak hned," řekl Mason, "ale pozná to brzy, až se jí začnu vyptávat. Nechám ji mluvit tak dlouho, jak dlouho bude chtít."
"To nebude dlouho," prorokoval Drake. "Ona odpovídá na otázky, ale z vlastní vůle informace neposkytuje."
"No dobře," řekl Mason. "Uvidíme se večer krátce před šestou, Paule."
"Ale nezapomeň," varoval ho Drake, "že může dojít k malé nepříjemnosti."
"Jaké?"
"Ta holka je celá upnutá na zaměstnání, ve kterém bude moci cestovat. Chce tady ode všeho pryč. V momentě, kdy jí dáš najevo, že ji chceš prostě jako svědka, se hrozně naštve."
"A co myslíš, že udělá?" zeptal se Mason.
"Udělat může cokoli."
"Byl bych docela rád, Paule."
"Tak?"
"Ano," řekl Mason. "Rád bych věděl, jak se chová, když je hodná i když je zlá. Nebuď jak malý, Paule. Ta je zapletená do pořádné nekalosti."
"Nakolik do toho může být zapletená?"
"Asi až po krk," odvětil Mason. "Ta Mariine Chaumontová znala Irvinga v Paříži?"
"Zřejmě. Určitě byla ráda, že ho vidí. Když zazvonil a ona přišla otevřít, jen se na něj podívala a vletěla mu do náruče. Pravá Francouzka."
"A už tam Irving nechodí?"
Drake zavrtěl hlavou.
"Co by tomu řekla, kdybych si s ní dnes odpoledne přišel promluvit?"
"Možná by s tebou mluvila, možná taky ne."
"Pověděla by Irvingovi, že jsem tam byl?"
"To asi ano."
"No, musím té příležitosti využít, Paule. Jedu navštívit Mariinę Chaumontovou."
"Smím navrhnout, abyste mě vzal s sebou?" ozvala se Della Streetová.
"Jako ochranku, nebo abyste zapisovala, co bude řečeno?" zeptal se Mason.
"Dokážu být výborná v obojím," konstatovala Della Streetová skromně.
"To je ten francouzský původ," zašklebil se Drake. "Ty mají pro strach uděláno, Perry."
10

Perry Mason zvolna řídil auto po Ponce de Leon Drive. "Tady je to," řekla Della Streetová. "Tady po levé straně, bílá vilka se zelenými okenními rámy."
Mason zajel za dům, obhlédl si ho, pokračoval na další křižovatku, obrátil a jel zpátky.
"Co jí řeknete?" ptala se Della Streetová.
"Přijde na to, jakým dojmem na mne zapůsobí."
"A jakým dojmem na ni zapůsobíte vy."
"To asi taky."
"Není to tak trochu nebezpečné, šéfe?"
"Jak?"
"Skoro jistě to poví Irvingovi."
"Co mu poví?"
"Že jsme o něm vyzvídali."
"To mu povím sám."
"A pak se dozví, že jste ho dal sledovat."
"Jestliže zná slečnu Chaumontovou už z Paříže, nedozví se, jak jsme vyzvídali. Já bych ho rád trochu postrašil, pana Waltera Irvinga. Je zatraceně sebejistý."
Mason vystoupil po třech schodech ke krytému vchodu a stiskl knoflík zvonku.
Za okamžik se dveře pootevřely na opatrné tři palce. Ve štěrbině se napjal mosazný řetízek.
Mason se usmál na pár bystrých černých očí, které ho zevnitř pozorovaly. "Hledáme slečnu Chaumontovou."
"To jsem já."
"Z Paříže?"
"Mais oui. Žila jsem v Paříži, ano. Teď žiju tady."
"Vadilo by vám, kdybych vám položil pár otázek?"
"O čem?"
"O Paříži."
"To bych byla nadšena."
"Ale je trochu divné stát tady a mluvit skrz dveře," namítl Mason.
"Monsieur mě slyší?"
"To ano."
"A já slyším vás."
Mason se na ni usmál. Teď, když si jeho oči zvykly na polotmu, rozeznával ovál tváře a část štíhlé postavy.

"Znáte v Paříži Jihoafrickou společnost pro těžbu a vývoz drahokamů?"
"Proč se ptáte?"
"Protože mě to zajímá"
"A kdo jste?"
"Jmenuji se Perry Mason. Jsem právník."
"Ach, vy jste Perry Mason?"
"Ano, prosím."
"Četla jsem o vás."
"To je zajímavé"
"Co chcete, pane Masone?"
"Vědět, jestli jste znala v Paříži tu společnost."
"Znala, ano."
"A znala jste nějaké lidi, kteří pro ni pracovali?"
"Ale ovšem, monsieur. Člověk se přece neseznámí se společností. Seznámí se jenom s lidmi, s některými lidmi, že? Se společností - non!"
"Znala jste v Paříži Waltera Irvinga?"
"Ovšem. Byl to můj přítel. Teď je tady."
"Chodila jste s ním v Paříži někdy někam?"
"Ale ano. Neměla jsem snad?"
"Ale to ne," řekl Mason. "Jen se snažím poznat pozadí. Znala jste Duanea Jeffersona?"
"Duane Jefferson je přece v jihoafrické kanceláři. Toho neznám."
"Znala jste někoho z jihoafrické kanceláře?"
"Dvakrát, když odtamtud někdo přijel do Paříže, mě požádali, abych pomohla - hm, jak se to říká, bavit hosty. Vyparádila jsem se. Dělala jsem na ně oči. Byli z toho - jak se říká - diví, non!"
"A kdo vás s těmi lidmi seznámil?"
"Můj přítel, Walter."
"Walter Irving?"
"Ano."
"Rád bych se o panu Irvingovi něco dověděl."
"Je milý. To on vám pověděl, že jsem tady?"
"Ne. Našel jsem vás pomocí lidí, kteří pro mne pracují. Mají v Paříži kancelář."
"A pařížská kancelář mě tu našla? Monsieur, to není možné."
Mason se usmál. "Ale jsem tady."
"A já jsem tady. Ale - no, člověk ve vašem postavení, monsieur Mason, si přece - jak se to říká - neodporuje."
"Jaký člověk je Walter Irving?"
"Walter Irving má mnoho přátel. Je velice milý. Má - jak se to říká? - velké srdce. To velké srdce... vždycky dělá potíže. Dává moc mnoho - třeba vlastní košili. Když věří, tak věří. Někdy toho lidé využijí. Vy jste jeho přítel, monsieur Mason?"
"Rád bych se o něm něco dověděl."
"Ta žena, co je s vámi, je vaše manželka?"
"Sekretářka."
"Och, tisíckrát pardon. Vypadáte... no, vypadáte, jako když k sobě patříte."
"Pracujeme spolu už dávno."
"Aha. Mohla bych vám něco říct jako příteli Waltera Irvinga?"
"Proč ne?"
"Ten Duane Jefferson," pravila. "Pozor na něj."
"Jak to myslíte?"
"Myslím to tak, že se na něj musí dát pozor. Je ostrý. Je hladký. Je ... má hlavu plnou všelijakých nápadů."
"Co o něm víte?"
"Co vím, monsieur? Vím jen málo. Ale žena má intuici. Žena může povědět věci. Waltera znám moc dobře. Je velký. Je čestný. Je jako pes. Věří. Ale Walter má rád, čemu vy říkáte předvádět se, dělat dojem. Má rád hodně šatů a předvádět pěkné ženy pod paží. Má rád zástupy. Má rád..."
Zmlkla a zasmála se. "Je prostý, na to, že je jinak tak elegantní. Chce děvče, aby se za ním lidé otáčeli, když s ním půjde. Tak když někam jdu s Walterem, vezmu si na sebe šaty, které... no, vaše sekretářka bude vědět. Boky a tak, že."
Della Streetová přikývla.
Dívka se zvonivě zasmála. "Pak je Walter moc šťastný. Já myslím, monsieur Mason, že ten Jefferson..."
"Ale já myslel, že Jeffersona neznáte."
"Slyším lidi mluvit a poslouchám... Někdy mám tááákhle velké uši. A teď, monsieur Mason, mě omluvíte, že? Mám nahoře bratra, který je nemocný. Bude mu líp, když bude mít klid a žádné rozčilení. Vy jste milí a já bych vás pozvala dál, ale rozčilení, to non."
"Děkujeme vám," řekl Mason. "Ví Walter Irving, že jste tady ve městě?"
"Jestli ví? Ovšemže ví. Našel si mě. On je moc zvědavý, ten Walter Irving. A je hodný společník. Kdybych neměla bratra, vzala bych si na sebe šaty, co ukazují boky a všechno, a šla bych s ním do nočního klubu. To by se mu líbilo. Mně taky. Ale mám povinnosti. Musím být doma. Ale, monsieur Mason, prosím... poslouchejte Mariinę

Chaumontovou. Ten Duane Jefferson je moc studený, moc uhlazený a zrádný jako had."
"A až uvidíte Waltera Irvinga, povíte mu, že jsme tu byli?"
"Nemám mu to povídat?"
"Já nevím," řekl Mason. "Jen se ptám."
"Uděláme smlouvu, monsieur Mason. Vy nepovíte Walteru Irvingovi, co jsem vám řekla o Duaneovi Jeffersonovi, a já Walteru Irvingovi nepovím, že jste tu byli. Necháme si to malé tajemství pro sebe, ne? Ale, monsieur Mason, prosím vás, jestli ten Duane Jefferson udělal něco špatného, dáte pozor, aby mého přítele Waltera nestáhl s sebou dolů?"
"Vy myslíte, že Jefferson udělal něco špatného?"
"Slyšela jsem lidi mluvit."
"Ale jeho společnost mu dává skvělé doporučení. Vrcholně důvěřuje jeho cti a bezúhonnosti."
"Povídala jsem vám, monsieur Mason, že společnosti nemají cit, to jen lidé ve společnostech. A potom, až to přijde k soudu, monsieur Mason, budu moc se zájmem číst noviny. Ale dávejte pozor na toho Duanea Jeffersona. Možná vám bude povídat historku moc pěknou, jak historky bývají, když se neptáte, ale až přijde na lavici svědků a bude vědět, že se nemůže schovat za svoje studené anglické manýry, pak se možná zblázní, a až se zblázní, hu! Pozor!"
"Je zlostný?" ptal se Mason.
"To já, monsieur Mason, nevím, ale slyšela jsem, co říkají jiní. Když se zblázní, je velmi zlý. Jeho manýry jsou jenom maska."
"Děkuji vám," řekl Mason.
Okamžik váhala, pak mu poslala vzdušný polibek na špičkách prstů. A dveře se jemně, ale pevně zavřely.

11

Perry Mason a Paul Drake vyšli z výtahu a kráčeli po chodbě velké úřední budovy.
"Tady je to," řekl Drake a zastavil se přede dveřmi, na jejichž matném skle byl nápis "vchod" a číslo 555.
Drake otevřel dveře.
"Tak," rozhlédl se Mason, "tady ses zařídil, Paule."
"Stoly, židle a psací stroje jsou z půjčovny," sdělil Drake. "Ostatní patřilo k zařízení kanceláře."
"Nevěděl jsem, že se dá něco takového najmout," podivil se Mason.
"Tahle budova slouží mezinárodní klientele," vysvětlil Drake. "Příležitostně je zapotřebí velká zařízená kancelář pro schůze ředitelů, konference a tak. Posledně ji měla najatou velká mexická společnost pro konferenci. Samozřejmě se počítá s tím, že je tahle kancelář ztrátová, ale ztrátovost je bohatě vyvážena mezinárodní dobrou vůlí a uspokojením nájemců, kteří čas od času pořádají velké konference. Pojď dál, Perry."
Drake ho vedl do osobní kanceláře.
"Tady se konají interview?" optal se Mason.
"Přesně tady."
"Ta dívka tady bude v šest?"
"Přesně v šest. Mám dojem, že je hrdá na svou přesnost a výkonnost."
"Tak jsem ji odhadl i já," přisvědčil Mason.
"Nejsi ochoten mi povědět, jak jsi k ní přišel?"
„Ne."
"Nebo co má společného s případem?"
Mason řekl: "Možná je to ta dívka, co se vetřela do kanceláře Jihoafrické společnosti pro těžbu a vývoz drahokamů."
"To jsem si myslel," řekl Drake. "Popis skoro odpovídá tomu policejnímu."
"Máš zapnutý magnetofon?" ptal se Mason.
"Místnost je zaštěnicována třemi mikrofony," sdělil mu Drake. "Magneťák je tamhle v té skříňce."
"A - co recepční sekretářka?" ptal se Mason dále.
"Recepční sekretářka přijde..." Drake se odmlčel, protože se ozval bzučák. "To znamená, že někdo už je tady."
Drake vstal, vyšel do velké přijímací místnosti a za okamžik se vrátil s velmi atraktivní mladou ženou.
"Seznam se s Norou Pittsovou, Perry. Je to jedna z mých lidí, tady působí jako recepční a opravdu se vyzná."
Slečna Pittsová, zardělá a jaksi rozpačitá, podala Perrymu Masonovi ruku.
"Však jsem doufala, že vás při této práci někdy potkám, pane Masone," řekla. "Pan Drake mě tady má pro kancelářský typ práce. Jinak obyčejně dělám očko. Už jsem se bála, že se s vámi neseznámím nikdy."
"Neměl bys mi dělat takovou reklamu, Paule," řekl Mason detektivovi.
Drake se zazubil, pohlédl na hodinky a řekl: "Chápete sestavu, Noro?"
Přikývla.
"Znáte Dellu Streetovou, mou sekretářku?" ptal se Mason.
"Od vidění ji znám, ano."
"Tedy," začal Mason, "až tady to děvče bude pár minut, přijde slečna Streetová. Řekl jsem jí, aby tu byla přesně ve čtvrt na sedm."
Nora pozorně poslouchala, její osobní reakce na setkání s Masonem byla úplně potlačena profesionálním soustředěním. "A co budu dělat já?" ptala se.
"Myslím, že tady to děvče bude přesně v šest nebo pár minut po šesté," pokračoval Mason. "Jakmile přijde, pošlete ji dovnitř. Začnu s ní mluvit a vyptávat se jí. Della Streetová bude na místě ve čtvrt na sedm. Až se otevřou dveře a uslyšíme bzučák, budeme vědět, že je to ona, takže nám nemusíte nic oznamovat. Della ať si prostě sedne a čeká. Až ji budu chtít zavolat, stisknu bzučák."

"Dobře," řekla.
"Jasné, Noro?" ptal se Drake.
Přikývla: "Ovšem."
Drake pohlédl na hodinky. "No, za sedm minut šest. Může tu být každou chvilku. Pojďme."
Nora Pittsová se letmo usmála na Masona a vrátila se do přijímací místnosti.
Drake si v kanceláři zapálil a Mason se přidal.
"Noviny naznačují, že tvůj klient je studený čumák," pravil Drake.
Mason řekl podrážděně: "Ten chlap se snaží krýt nějakou holku, a my z něj nemůžeme tu historku dostat, dokud ji nedostaneme taky z toho děvčete."
"A ty myslíš, že jde o Mae Jordanovou?"
"Nevím. Možná."
"A co když ano?"
"Tak to z ní dostaneme."
"A co navrhuješ dělat dál?"
"Uděláme magnetofonový záznam." řekl Mason. "Pak půjdu do věznice a povím Jeffersonovi, co mám a aby vyložil karty."
"A potom?"
"Potom tu historku budu mít."
"A jak chce státní zástupce identifikovat ty diamanty, Perry?"
"Já o tom případu moc nevím, Paule, ale vím hodně o státním zástupci. Už léta mě chce nachytat. A tentokrát si myslí, že už mě má. Potřebuje pořádný případ. Ale vsadím se, že jednu věc nedomýšlel."
"A to je co?"
"Corpus delicti."
"Myslíš, že to nemůže dokázat?"
"Jak může dokázat vraždu?" zeptal se Mason. "Tělo Munroea Baxtera nebylo nikdy nalezeno. A já můžu předvést porotě pomocí vlastních svědků Hamiltona Burgera, že Munroe Baxter byl chytrý hráč, který si naplánoval předstírat sebevraždu, aby mohl propašovat drahokamy. Proč by pak nemohl předstírat zavraždění, aby se nemusel dělit o zisk se svou komplickou? Povím porotě, že je skoro jisté, že Baxter má nějakou novou holku, nějakou takovou ólala, která je svolná, schopná a ochotná zaujmout místo Yvonne Mancové. Co by bylo pravděpodobnější, než že Baxter předstírá zavraždění, aby ho Yvonne nehledala orlím zrakem?"
"No ovšem, když to vykládáš takhle," řekl Drake, "tak vidím, že se mi to jeví možné."
"Dobře," zašklebil se Mason, "a takhle to předložím porotě. Hamilton Burger to vůbec nebude mít tak jednoduché, jak si myslí. Nejdřív mě překvapí. Připouštím, že asi něco má, co mě tvrdě zasáhne, ale potom se dostaneme k základu věci. Může mě něčím zasáhnout, ale nemyslím, že dokáže víc. Já ten jeho případ smetu ze stolu."
Pár minut tiše pokuřovali, pak řekl Mason: "Kolik máš hodin, Paule? Já mám pět minut po šesté."
"Já taky," řekl Drake. "Co myslíš, že se stalo?"
"Myslíš, že si to rozmyslela?" ptal se Mason.
"Ale ne, sakra! Na to byla moc dychtivá."
Mason začal přecházet po místnosti, pohlížeje každou chvilku na hodinky.
Přesně v 6.15 zazněl bzučák.
Mason otevřel dveře do přijímací místnosti. "Nazdar, Dello. Pojďte dál."
Della Streetová vešla do osobní kanceláře. "Není tu?" ptala se.
"Není," odvětil Mason.
"Dejme tomu, že se prostě opozdila, nebo..."
Mason zavrtěl hlavou. "Ta se neopozdila. Dostala nějaké podezření."
"Tady ho dostat nemohla," prohlásil přesvědčeně Drake. "Když odcházela, oči jí jen zářily. Ona..."
"Jistě," řekl Mason. "Ale je chytrá. Šla do agentury Lepší zaměstnání nebo do kreditové agentury a přemluvila někoho, aby zavolal do úřadovny téhle budovy a zjistil, kdo si najal tuhle kancelář."
"Ohóó!" zaúpěl Drake.
"Chceš říct, žes po sobě nezametl stopy?" zeptal se Mason.
"To nešlo, Perry. Jestli na to šla takhle, mohla zjistit, že si kancelář najala Drakeova detektivní agentura."
Mason sáhl po klobouku. "Pojďme, Paule, půjdem."
"Chcete mě s sebou?" ptala se Della Streetová.
Mason zaváhal, pak řekl: "Můžete jít s námi, a my vás pak pozvem na večeři."
Mason se zastavil v přijímací místnosti jen tak dlouho, aby řekl Noře Pittsové, že má zůstat na místě, dokud Drake nezavolá.
"Jestli ta dívka přijde, zdržte ji," řekl Drake. "Zdržte ji tady a zavolejte mi do kanceláře."
Nasedli do Masonova auta. Mason jel na adresu v Cabachon Street, což byl dvoupodlažní dům s úzkým průčelím.
"Byt 2-18," řekl Drake.
Mason několikrát stiskl zvonek. Když se nic nehýbalo, zazvonil na správce. Ozvalo se cvaknutí kliky. Drake otevřel dveře a vešli dovnitř. Správcová, kostnatá šedesátnice, jim vyšla vstříc. Zkoumala skupinu chladným cvičeným pohledem. "Krátkodobě nepronajímáme," řekla.
Drake pravil: "Já jsem vyšetřovatel. Sháníme informaci. Snažíme se najít Mae Jordanovou."
"Ach ano," řekla žena. "Slečna Jordanová je pryč."

"Jak to myslíte, pryč?"
"No, řekla mi, že bude nějakou dobu pryč, a poprosila mě, abych jí krmila kanárka."
"Jela někam?"
"Asi. Vypadalo to, že má hrozně naspěch. Vrazila do bytu a sbalila si pár kufrů."
"Byla sama?" ptal se Mason.
"Ne. Byli s ní dva muži."
"Dva muži?"
"Přesně tak."
"Představila vám je?"
"Ne."
"Šli s ní nahoru do bytu?"
"Ano."
"A přišli s ní zase dolů?"
"Ano. Každý nesl kufr."
"A slečna Jordanová vám neřekla, jak dlouho bude pryč?"
"Ne."
"Jak sem přijela? Autem nebo taxíkem?"
"Přijíždět jsem ji neviděla, ale odjela soukromým autem s těmi dvěma muži. Proč? Něco není v pořádku?"
Mason si vyměnil pohled s Paulem Drakem.
"Kolik bylo hodin?" ptal se.
"Asi... počkejte ... asi před půldruhou hodinou, myslím."
"Děkujeme," řekl Mason a obrátil se zpět k autu.
"Tak co?" otázal se Drake.
"Nasaď svoje lidi, Paule," řekl Mason. "Zjistěte, kde Mae Jordanová pracuje. Dej ji špiclovat. Vyšťourej všechno, co se dá. Já tu holku musím sehnat."
"A co s ní budeš dělat, až ji seženeš?" ptal se Drake.
"Praštím ji obsílkou přes hlavu, posadím ji na lavici svědků a vymáčknu z ní střeva," pravil Mason ponuře. "Jak dlouho ti bude trvat, než zjistíš, kde je zrovna teď Walter Irving?"
"Budu to vědět, jakmile mi moji lidé příště zavolají. Nasadil jsem na to dva. Obvykle volají každou hodinu."
"Až ho seženeš, dej mi vědět," řekl Mason. "Budu v kanceláři."
Della Streetová se usmála na Paula Drakea. "Večeře," pravila, "se tedy odkládá."
12

Mason nebyl v kanceláři ještě ani deset minut, když zazvonil neregistrovaný telefon. Della Streetová na něj tázavě pohlédla. Řekl: "Já to vezmu, Dello," a zvedl sluchátko.
"Haló, Paule. Tak co je?"
Drake řekl: "Jeden z mých lidí hlásil, že je Irving na cestě sem a úplně šílí."
"Na cestě sem?"
"Přesně tak."
"To dává tři možnosti," uvažoval Mason. "Do své kanceláře, k tobě nebo ke mně. Přijde-li k tobě, pošli ho sem."
"A jestli přijde k tobě, chceš pomoct?"
"Já to zvládnu," ubezpečil ho Mason.
"Můj člověk říká, že úplně srší blesky. Prý právě obědval, když ho volali k telefonu. Už se ke stolu nevrátil. Vyletěl ven, chytl taxíka a uvedl adresu téhle budovy."
"Dobrá," řekl Mason. "Uvidíme, co bude dál."
Zavěsil a obrátil se na Dellu Streetovou. "Irving je na cestě sem."
"K vám?"
"Asi."
"A co budem dělat?"
"Čekat na něj. Může to být drsnější večírek."
Za pět minut zabušily na dveře kotníky rozzuřených prstů. "To bude Irving," řekl Mason. "Otevřu mu sám, Dello."
Vstal, přešel kanceláří a rozrazil dveře.
"Dobrý večer," řekl chladně s žulovou tváří.
"Co sakra blbnete?" tázal se Irving zuřivě. "Chcete všechno posrat?"
Mason pravil: "Je zde dáma. Ovládejte svůj jazyk, nechcete-li odtud vyletět."
"Kdo mě vyhodí?"
"Já"
"Vy a kdo ještě?"
"Jen já."
Irving si ho okamžik měřil. "Vy jste setsakramentský advokát, to vám řeknu."
"Dobře," řekl Mason. "Pojďte dál. Posaďte se. Povězte mi, co máte na srdci. A až mi příště zas budete něco tajit, budete toho litovat víc než teď."
"Netajil jsem nic. Já..."
"Dobře, dobře," zarazil ho Mason. "Povězte mi, co vás tíží, a pak vám něco povím já."

"Vy jste byl u Mariinę Chaumontové?"
"Ovšem."
"To jste neměl."
"Tak proč jste mi to neřekl?"
"Abych řekl pravdu, nenapadlo mě, že byste se o ní mohl dovědět. Pořád ještě nevím, jak se vám to podařilo."
"No, a co je na tom špatného?" ptal se Mason.
"Zvoral jste případ. To je na tom špatného."
"Pokračujte. Povězte mi ten zbytek."
"Tuhle stránku případu jsem tajil, dokud nedostánem důkaz, jaký potřebujem. Ona hrála, že má na krku invalidního bratra, aby..."
"Hrála?" přerušil ho Mason.
"Nedělejte ze sebe většího prosťáčka, než musíte!" štěkl Irving.
"Tak co ten její bratr?" ptal se Mason.
"Její bratr?" zařval Irving. "Její bratr! Vy ubohý prosťoučký pitomečku! Její takzvaný bratr je Munroe Baxter!"
"Pokračujte," řekl Mason. "Mluvte dál."
"Nestačí vám tenhle fakt, abyste viděl, co jste natropil?"
"Fakt by stačil. Vaše tvrzení ne."
"Ale vždyť vám to říkám."
"Řekl jste mi to. Ale já nechci vaše úsudky a předpoklady. Já chci fakta."
"Mariinę je šikovná holcička. Je to Francouzka. Je elegantní a dobře jí to myslí. Pohrávala si s Munroem Baxterem. Jemu se líbí víc než Yvonne Mancová. Ta ho začínala unavovat. A tak, když se Munroe Baxter vydal na ten svůj let střemhlav, vletěl střemhlav do náručí Mariine Chaumontové. Dala pro něho připravit dům jako pro invalidního bratra, který teď leží slabý nahoře v poschodí."
"Nějaký důkaz?" ptal se Mason.
"Skoro jsem ho už měl."
"Byl jste u Mariinę?"
"Ovšem, když jsem si to promyslel, musel jsem ji navštívit."
"A viděl jste jejího bratra?"
"Snažil jsem se o to," řekl Irving, "ale ta je na mne moc chytrá. Zavřela ho v zadní ložnici a jediný klíč má ona. Chtěla jít do banky s nočním provozem kvůli nějaké transakci. Řekl jsem jí, že u bratra pobudu. Souhlasila. Když odešla, prošmejdil jsem celý dům. Zadní ložnice byla zamčena. Myslím, že mu dala sedativum nebo co. Slyšel jsem ho tiše pochrupovat. Zaklepal jsem na dveře, snažil se ho vzbudit. Chtěl jsem ho vidět."
"Myslíte, že je to Munroe Baxter?"
"Vím, že je to on."
"Jak to víte?"
"To s vámi nemusím rozebírat."
"Houby nemusíte!"
Irving pokrčil rameny. "Už jste začal ten případ vorat. Tak ho dovorejte."
"Správně, to učiním," pravil Mason. "Dám ten dům střežit. Já..."
"Vy toho nastřežíte!" vzkřikl pohrdavě Irving. "Mariine a její bratr odtamtud zmizeli za půl hodiny po vaší návštěvě. Dům je studený a mrtvý jako loňské ptačí hnízdo. Chcete-li se vsadit, sázím deset ku jedné, že tam nenajdete ani otisk prstu."
"Kam se poděli?" ptal se Mason.
Irving pokrčil rameny. "Můžete hledat. Byl jsem tam. Bylo tam prázdno. Nabyl jsem podezření a pověřil jsem soukromou detektivní agenturu, aby zjistila, co se stalo. Zrovna jsem večeřel, když detektiv volal. Sousedé viděli přijet auto. Vystoupili muž a žena. Sousedka se dívala skrz záclony. Poznala vás podle obrázků. Popis děvčete, co bylo s vámi, se hodil tady na vaši sekretářku slečnu Streetovou. O půl hodiny později předjelo taxi. Mariine poslala z domu čtyři velké kufry a kabelu. Pak s taxikářem pomáhali z domu do auta nějakému muži. Potácel se jako opilý nebo nadrogovaný nebo obojí."
"A pak?" ptal se Mason.
"Taxík odjel."
"Dobře," řekl Mason. "Najdeme ten taxík."
Irving se pohrdavě usmál. "Vy si asi myslíte, že jednáte s bandou blbců, Masone."
"Možná, že jednám," řekl Mason.
"Tak dělejte a snažte se ten párek najít," pravil Irving. "Pak uvidíte, jak jste to zvoral." A vstal.
"Jak dlouho to všechno víte?" tázal se Mason zlověstně klidným tónem.
"Moc dlouho ne. Vyhledal jsem Mariinę, když sem přijela. Zná všechny lidi z pařížské kanceláře. Byla to naše holka pro večírky. Vždycky nám pomáhala bavit zákazníky. Je šikovná. Pochytila, jak je to s Baxterem, a načala ho. Jakmile jsem se u ní objevil, došlo mi, že tam něco nehraje. Snažila se to zakrývat roztomilostí. Ale přehnala to. Nezbylo jí než mě pozvat dovnitř, a vykládala mi tu historku o svém bratrovi. Pak ho nacpala hypnotiky, zamkla a nechala mě čekat. Toho večera mě tam nechala samotného, takže jsem mohl prošťourat dům. Baxter byl tuhý. Je šikovná, ta holka. Už už jsem chtěl do toho praštit, a vtom jste musel strčit pracku zrovna doprostředka vší té šlamastyky."
Irving vykročil ke dveřím.
"Okamžik," podotkl Mason. "Ještě jste nedomluvil. Ještě o tom něco víte."

"To vím," řekl Irving. "A nedopustím se chyby, Masone. Co vím, to si od teďka nechám pro sebe. Přejete-li si, zatelegrafuji společnosti, aby se rozloučila s dvoutisícovou zálohou a najala si právníka, který má trochu rozumu."
Irving vykročil na chodbu.
Della Streetová hleděla na zavírající se dveře. Když zaklaply, vrhla se k telefonu.
Mason ji zadržel. "Pamatujte, že je o všechno postaráno, Dello," pravil. "Paul Drake na něj zavěsil dva muže. Dozvíme se, kam odtud šel."
"Výborně," řekla. "V tom případě mě teď můžete pozvat na večeři."
13

Della Streetová právě položila dešifrovaný kabelogram na Masonův stůl, když právník vkročil do kanceláře.
"Co je to, Dello?" ptal se, zavěšuje si klobouk.
"Kabelogram od Jihoafrické společnosti pro těžbu a vývoz drahokamů."
"Mám od nich padáka?"
"To naprosto ne."
"A co tedy?" optal se Mason.
"Prý máte v případu pokračovat a hájit zájmy Duanea Jeffersona, prý se společnost o vás předem informovala, má k vám důvěru a její oficiální představitel v této oblasti a jediný, kdo může vydávat za společnost pokyny, je Duane Jefferson."
"No," řekl Mason, "to je něco." Vzal dešifrovaný kabelogram a zkoumal jej. "Zní to, jako by k Walteru Irvingovi moc důvěry neměli."
"My ovšem," řekla, "nevíme, co jim Irving telegrafoval."
"My víme jen, co řekl nám, že zatelegrafuje."
"K čemu to všechno povede?" ptala se Della Masona.
"Jeho to povede do bryndy," zašklebil se Mason a dodal: "Ale on nás taky nechává v bryndě. Jestli nějak neseženem Mae Jordanovou a Mariine Chaumontovou, jsme na tom prachmizerně."
"Nemohl byste dosáhnout odročení, dokud..."
Mason zavrtěl hlavou.
"Proč ne, šéfe?"
"Z několika důvodů," řekl Mason. "Jeden z nich je ten, že jsem státního zástupce ujistil, že se dostavím k soudu v prvním možném termínu, jaký se podaří získat. Druhý je ten, že si pořád ještě myslím, že můžeme víc získat než ztratit, bude-li se proces konat dřív, než si státní zástupce stačí promyslet skutečný problém."
"Myslíte, že ten takzvaný bratr Mariine Chaumontové je opravdu Munroe Baxter?"
Mason pohlédl na hodinky a řekl: "Paul Drake by touto dobou už měl znát odpověď. Zavolejte mu, Dello. Požádejte ho, aby sem přišel."
O deset minut později byl Paul Drake v kanceláři.
"Ten Irving je úplně vedle, Perry. Mariine Chaumontová se objevila ve státní nemocnici. Představila se jako sestra Pierra Chaumonta. Pierre tam byl celý rok. Byl agresivní. Operovali mu mozek. Potom byl krotký jako beránek. Zůstal tam, protože neměl kam jít. Byli pak rádi, když ho mohli propustit k jeho sestře Mariine. Možnost, že by to byl Munroe Baxter, je tak zanedbatelná, že ji můžem vynechat. Za prvé se tam Mariine objevila a vyzvedla ho z nemocnice víc než o měsíc dřív, než se to stalo s Baxterem. Když ho Mariine brala z nemocnice, byl Munroe Baxter ještě v Paříži."
"A jmenuje se ten člověk opravdu Pierre Chaumont?"
"Úřady jsou o tom přesvědčeny."
"Kdo je přesvědčil?"
"To nevím, asi Mariinę. Ten chlapík žil předtím pod jiným jménem. Byl to nebezpečný zločinec - psychopat. Souhlasil s lobotomií, a tak ji provedli. Zřejmě ho vyléčila z homicidálních sklonů, ale udělala z něj zombii. Jak tomu rozumím, je pořád v jakémsi hypnotickém transu. Udělá, cokoli se mu řekne."
"Informoval ses v nemocnici?"
"Ve všech. Doktor není s výsledkem moc spokojený. Říkal, že očekával něco lepšího, ale dopadlo to úplně špatně a všechno by bylo lepší než tohle. Byli zatraceně rádi, že se ho zbavili."
"To si dovedu představit. A co jinak, Paule?"
"Mám jednu novinku, která tě vytočí, Perry."
"Tak ven s tím."
"Pro Mae Jordanovou si přišli vyšetřovatelé z úřadu státního zástupce."
"Hergot!" zvolal Mason.
Drake jen přikývl.
"A co chtějí? Dostat z ní nějaké přiznání?"
"To nikdo neví. Včera odpoledne se dva objevili v kanceláři, kde je zaměstnaná. Chvíli mi trvalo, než jsem se dověděl ten název, ale nakonec jsem to zjistil. Je to jedna z nejsolidnějších a nejkonzervativnějších firem ve městě a nastal tam značný poprask, když ti dva vkročili, představili se a ptali se po Mae Jordanové. Mluvili s ní v osobní kanceláři, pak vyšli ven a sháněli starého Honcuta, který je seniorem firmy Honcut, Gridley a Billings. Řekli mu, že v zájmu Maeiny bezpečnosti ji musí chvíli držet stranou všeho dění. Měla asi tři týdny dovolené, a tak řekli Honcutovi, že by mohla být zpátky hned po procesu."
"Šla s nimi dobrovolně?" ptal se Mason.
"Zřejmě ano."

Mason se zamyslel. "Jak ji našli, Paule?"
"Nejjednodušší věc na světě. Když sebrali Jeffersona, prohledali ho. Měl adresář. Všechno v něm bylo zakódováno. Přišli na kód a šli po jménech. Když k té Jordance přišli, tak promluvila."
"Snažila se z toho všeho vykroutit tak, že do toho navezla Duanea Jeffersona," řekl Mason chmurně. "Až na tu mladou dámu dojde při křížovém výslechu, bude si to dlouho pamatovat. A co Irving, Paule? Kam pak odtud šel?"
"No, tady," řekl Paul Drake, "mám pro tebe špatnou zprávu."
Masonova tvář se zachmuřila. "Ale to bylo zatraceně důležité, Paule. Říkal jsem ti..."
"Já vím, cos mi říkal, Perry. Ale teď ti zas já něco řeknu o tom špízování, co jsem říkal už x-krát a nejspíš ti to ještě x-krát řeknu. Ví-li šikovný člověk, že po něm někdo slídí, a chce-li ho setřást, nedá se s tím nic dělat. Je-li opravdu šikovný, může uklouznout vždycky, pokud na něj nemáš čtyři pět lidí vybavených prostředky vzájemné komunikace."
"Ale Irving přece nevěděl, že má stín!"
"Proč si to myslíš?"
"No," odvětil Mason, "když byl tady v kanceláři, nechoval se podle toho."
"Ale určitě se tak choval, když odtud vypadl," řekl Drake. "Cos mu říkal?"
"Nic, co by mu mohlo být podezřelé. Co tedy zvláštního udělal, Paule?"
"Snažil se těch mých očekávat."
"Jak?"
"Nejdřív si vzal taxík. Zřejmě taxikářovi řekl, že ho sleduje auto, kterému chce uniknout. Taxikář byl šikovný. Vyrazil vždycky v momentě, kdy se měnila dopravní světla. Můj člověk se samozřejmě snažil nezůstávat pozadu a spoléhal na to, že to dopravním strážníkům nějak vysvětlí, kdyby ho zadrželi. No a jeden ho zadržel a byl to náhodou strážník, který si na soukromé detektivy nepotrpí. Zaťal se, zadržel ho a dal mu lístek. Mezitím byl Irving dávno pryč. Obyčejně v takovém případě dopravák sleví, když má člověk papíry po ruce, ukáže mu je a řekne, že sleduje auto. Ten chlap ale mého člověka záměrně zdržel, dokud Irving nebyl daleko. Ne že bych myslel, že na tom moc záleželo. Irving věděl, že je sledován, a rozhodl se uniknout. Když si šikovný chlap tohle umíní, nemůžeš nic dělat než to vzít, jak to je."
"A cos podnikl, Paule?"
"Obvyklé věci. Poslal jsem svoje lidi, aby ho lapli, až se vrátí domů. Všechno jsem podnikl."
"A on se nevrátil?"
Drake jen zavrtěl hlavou.
"No dobře. A co ostatní?"
"Mariinę Chaumontová," rekl Drake. "Tys myslel, že se dá snadno najít."
"Chceš říct, žes vůbec nepořídil?" přerušil ho Mason netrpělivě.
"Zjistil jsem něco o Mae Jordanové," řekl Drake.
"A to je všechno?"
"To je všechno."
"Dobře. A co jsi zjistil o Mariine Chaumontové? Pověz mi ty špatné zprávy všechny najednou."
"Trvalo mi děsně dlouho, než jsem našel toho taxikáře, co tam jel," řekl Drake. "Nakonec jsem ho sehnal. Dobře si všechno pamatoval. Vezl ženu, muže, čtyři kufry a kabelu na letiště."
"A co dál?" ptal se Mason.
"Dál jsme v koncích. Nemůžem zjistit, kdy opustila letiště."
"Chceš říct, že žena s mužem, který je stěží schopen přemísťovat sám sebe, může navíc se čtyřmi kufry a kabelou jen tak zmizet z letiště?" tázal se Mason.
"Přesně tak," připustil Drake. "Jen to někdy zkus, Perry."
"Co mám zkoušet?"
"Sehnat všechny taxikáře, kteří jezdí na letiště. Přimět je, aby ti pověděli, jestli někde vyzvedli muže, ženu, čtyři kufry a kabelu. Každých pár minut přiletí spousta lidí. Letiště je učiněný blázinec."
Mason přemýšlel. "A jeli rovnou na letiště?"
"Přesně tak."
"Paule, někam se přece museli podít."
"Jistěže se někam poděli," přisvědčil Drake. "Můžu ti povědět, kam se nepoděli."
"Správně. Kam tedy?"
"Neodletěli žádným letadlem, které tamodtud tou dobou odlétalo."
"Jak to víš?"
"To jsem si zjistil podle zavazadel s nadměrnou váhou. Taxikář říkal, že měli těžké kufry. Každý určitě vážil dvacet kilo. Zkontroloval jsem si odlety podle letadel."
"A zkontroloval sis to podle jmen?"
Drake ho zpražil pohledem. "Nebuď hloupý, Perry. To bylo moje první. A jednoduché. Pak jsem si zjistil u letenkové pokladny, jestli byly toho dne prodány letenky s takovou nadváhou. Nebyly. Pak jsem si zjistil u příchodu k letadlům, jestli tudy procházela žena s mužem, který potřeboval pomoc při nástupu do letadla. Nikdo takový tam nebyl. Také jsem si zkontroloval kolečková křesla. Nic! Tak jsem došel k závěru, že dojela na letiště, všechno vyložila, zaplatila taxík a chytla si na letišti jiný na cestu zpět."
"A ten druhý taxík jsi nenašel?"
"Moji lidé na tom ještě pracují. Ale je to jako zastavit nějakou holku v sukni nad kolena a vypasovaném svetříku a ptát se jí, jestli si nepamatuje někoho, kdo na ni včera na ulici hvízdal."
Mason se za chvilku zašklebil. "No dobře, Paule, jsme v koncích. Ale proč sakra dal státní zástupce sebrat Mae

Jordanovou?"
"Protože ji chce vyslechnout."
"A proč ji tedy po výslechu nepustil?"
"Protože ještě není s výslechem hotov."
Mason zavrtěl hlavou. "Ušlo ti, co se stalo. Šla nahoru do svého pokoje a sbalila si dva kufry. Státní zástupce ji zadržuje, což se rovná vazbě."
"Jak to?"
Mason se ušklíbl. "Počkej moment, Paule. To je otázka, kterou ti kladu. Ovšem, jediná odpověď je, že ji chce jako důležitou svědkyni. Ale jestliže tomu tak je, znamená to, že mu vykládala nějakou historku, která mu úplně zalepila oči, takže ji spolknul i s navijákem."
"Ty si nemyslíš, že je to důležitá svědkyně?" ptal se Drake.
Mason okamžik přemýšlel, pak se mu tvář rozšířila pomalým úsměvem. "Byla by, kdyby mluvila pravdu. Myslím, že bych lepší zprávu ani nemohl dostat."
"Jak to?"
"Protože, jestli ji státní zástupce neposadí na lavici svědků, pak budu tvrdit, že potopil můj případ zašantročením mého svědka. A jestli ji na lavici svědků posadí, potom z něj udělám nejnešťastnějšího státního zástupce západně od Chicaga."
"Chceš mu bezodkladným procesem nahrát?"
Mason se zazubil. "Paule, viděls někdy přetahování lanem?"
Paul Drake okamžik uvažoval, než řekl: "Předváděli to ve venkovských městech čtvrtého července."
"A viděls někdy přetahování lanem mezi hasiči a policajty?"
"Možná. Nepamatuji si. Proč?"
"Viděls," pokračoval Mason, "jak, když hasiči celí ufunění vší silou táhli, tak dostali policajti tajný signál, aby popustili, takže se hasiči skutáleli na záda, nohama vzhůru, a pak řekli policajti hejrup a strhli celou tu kupu přes dělicí čáru?"
Drake se zašklebil. "Jak o tom teď mluvíš, myslím, že si na něco takového vzpomínám."
"No," řekl Mason, "a tomu se říká nahrávat státnímu zástupci, Paule. Pěkně mu popustíme. Ale abych na tvou otázku odpověděl přesněji - ano, jsem pro neodkladný proces. Dokud je státní zástupce hypnotizován historkou Mae Jordanové a než zjistí, že vím něco, co on neví."
14

Porota byla jmenována druhého dne procesu v půl jedenácté. Soudce Hartley se usadil na svém místě v očekávání dlouhého a zuřivého jednání.
"Pánové," pravil, "porota byla jmenována a vzata pod přísahu. Soudní řízení bude pokračovat zahajovacím proslovem."
V tom okamžiku státní zástupce Hamilton Burger, který přenechal volbu poroty podřízeným, vtrhl dramaticky do soudní síně, aby se osobně ujal řízení procesu.
Uklonil se soudci a přešel kolem svého místa, aby rovnou stanul tváří v tvář porotě.
"Dobrý den, dámy porotkyně a pánové porotci," pravil. "Jsem státní zástupce. Chceme vás informovat, že obžalovaný tohoto případu je zaměstnancem Jihoafrické společnosti pro těžbu a vývoz drahokamů, který se při výkonu svého zaměstnání mohl dovědět, že muž jménem Munroe Baxter vlastní velké množství diamantů v maloobchodní ceně přes tři sta tisíc dolarů, dále o tom, že obžalovaný věděl o úmyslu Munroea Baxtera pašovat diamanty do této země a že obžalovaný Munroea Baxtera zavraždil a zmocnil se jeho diamantů. Předvoláme svědky k prokázání promyšlenosti, záměrnosti a úkladného uskutečnění ďábelského plánu vraždy. Předvedeme vám, že u obžalovaného byla nalezena značná část diamantů, vpašovaných do země Munroem Baxterem. Vahou těchto důkazů budeme žádat o výrok trestného činu vraždy prvního stupně."
A s úklonou porotě se Hamilton Burger obrátil a důstojně odkráčel k přepážce obžaloby.
Všichni přítomní překvapeně zírali jeden na druhého. Byl to nejkratší zahajovací proslov, jaký Hamilton Burger kdy pronesl, a nikomu neušel jeho význam. Hamilton Burger se obezřetně vyvaroval toho, aby cokoli prozradil nebo nechal obhajobu sebeméně tušit, jak chce případ dokázat.
"Moje první svědkyně," pravil Hamilton Burger, "bude Yvonne Mancová."
"Předstupte, Yvonne Mancová!" zvolal soudní zřízenec.
Yvonne Mancová byla zřejmě pečlivě instruována. Předstoupila v nejlepší snaze vypadat skromně. Měla límeček ke krku a sukni dostatečně dlouhou, jak diktovala móda, ale její snaha vypadat konzervativně byla právě tak neúspěšná, jako by byla snaha vydávat závodní sportovní auto za rodinný sedan.
Yvonne uvedla své jméno a adresu, přelétla kosým hodnotícím pohledem muže v porotě a pak pohlédla nevinně na státního zástupce.
Při výslechu státním zástupcem vyprávěla Yvonne příběh své známosti s Munroem Baxterem, pečlivě zesnovaného komplotu, jak propašovat drahokamy, zahraniční plavby parníkem a předstíraných "bleskových námluv".
Vyprávěla, jak byla aranžována předstíraná sebevražda, jak záměrně flirtovala s lodním pokladníkem, o scéně na lodi a o onom skoku do vod zálivu jednoho časného jitra. Prozradila, že měla v zavazadle malou bombičku se stlačeným vzduchem a že když se Baxter vrhl přes palubu, byl odhodlán uplavat dlouhou vzdálenost pod vodou.
Hamilton Burger předložil celou řadu plánků a fotografií parníku. Chtěl, aby svědkyně přibližně identifikovala místo, kde ke skoku došlo, a to jak na palubě parníku, tak na vodě zálivu.

"Svědkyně je vaše," obrátil se pak na Perryho Masona.
Mason se usmál na svědkyni, která mu úsměv promptně vrátila, trochu si přisedla a zkřížila nohy, takže dva z mužů v porotě se na svých židlích poposunuli vpřed, aby lépe viděli, zatímco se brady dvou méně atraktivních žen v porotě nápadně vysunuly.
"Žijete pod jménem Yvonne Mancová?" zeptal se Perry Mason.
"Ano."
"Máte ještě jiné příjmení?"
"Ne."
"Byla jste skutečně vdaná za Munroea Baxtera?"
"Ano, ale teď, když už jsem vdova, rozhodla jsem se pro svoje dívčí příjmení Mancová."
"Aha," řekl Mason. "Nechcete nosit příjmení svého manžela?"
"Tak to není," řekla. "Yvonne Mancová je moje profesionální jméno."
"Jaké profese?" ptal se Mason.
Okamžik bylo ticho, pak povstal Hamilton Burger. "Vaše Ctihodnosti, námitka. Mám námitku proti způsobu, jak byla položena otázka. Mám námitku proti otázce. Nepřípustná, irelevantní, nepodstatná."
Soudce Hartley si zamyšleně pohladil bradu. "No," řekl, "za daných okolností námitku uznávám. Ale, vzhledem k odpovědi svědkyně... No, námitka se uznává."
"Ale provdala jste se za Munroea Baxtera?"
"Ano."
"Na lodi?"
"Ano."
"A předtím?"
"Ne."
"Předtím se žádný obřad nekonal?"
"Ne."
"Je vám známo, co je míněno soužitím druha a družky?"
"Ano."
"Vystupovala jste někdy pod jménem paní Baxterová?"
"Ano."
"Dřív než na tom parníku?"
"Ano."
"Podle komplotu, který jste s Munroem Baxterem zosnovali, měl předstírat, že je mrtev. Je to tak?"
"Ano."
"Od koho vzešel ten nápad? Od vás nebo od Munroea Baxtera?"
"Od něho."
"Měl skočit přes palubu a předstírat smrt, aby mohl pašovat diamanty?"
"Ano. Už jsem vám to řekla."
"Jinými slovy," pravil Mason, "byl docela ochotný předstírat smrt, kdyby se mu to někdy bylo hodilo?"
"Námitka proti požadování svědectví z doslechu a proti otázce, která byla předtím už položena a zodpovězena," prohlásil Hamilton Burger.
"Námitce se vyhovuje," řekl soudce Hartley.
Mason se usmál na porotu a sledoval dál svůj cíl. "Věděla jste, že se zaplétáte do pašování?" položil svědkyni další otázku.
"Ale ovšem, nejsem hloupá."
"Přesně tak," pravil Mason. "A přišla jste do styku se státním zástupcem poté, co začalo vyšetřování?"
"Přirozeně."
"A nebylo to pomocí státního zástupce zařízeno tak, abyste mohla v tomto případě svědčit, a přece zůstat nedotčena a nestíhána pro pašování?"
"No, ovšemže..."
"Okamžik, okamžik," vpadl Hamilton Burger. "Chci vznést námitku proti otázce, Vaše Ctihodnosti."
"Prosím," vyzval ho soudce Hartley.
"Je nepřípustná, irelevantní a nepodstatná. Není to pravý křížový výslech."
"Námitka se zamítá," rozhodl soudce Hartley. "Svědkyně, odpovězte na otázku."
"No, ovšemže nedošlo k žádné určité dohodě. To by bylo... nemoudré."
"Kdo vám řekl, že by to bylo nemoudré?"
"Všichni se shodli na tom, že by to bylo nemoudré."
"Koho tím myslíte - všichni? Koho zahrnujete?"
"No, celníky, státního zástupce, detektivy, policii, svého vlastního právníka."
"Aha," řekl Mason. "Řekli vám, že by bylo nemoudré uzavřít nějakou určitou dohodu, ale přesto vás ujistili, že když budete vypovídat podle jejich přání, nebudete trestně stíhána pro pašování?"
"Vaše Ctihodnosti, námitka proti slovům ‚podle jejich přání'!" ozval se Hamilton Burger. "To je požadavek svědectví z doslechu!"
Soudce Hartley pohlédl na svědkyni.
Mason řekl: "Položím otázku takto - došlo k nějakému rozhovoru o tom, co máte vypovídat?"

"Pravdu."
"Kdo vám to řekl?"
"Pan Burger, státní zástupce."
"A byla jste nějak ujištěna, že budete-li takto vypovídat, nebudete obviněna z pašování?"
"Budu-li vypovídat pravdu? Ano."
"A pověděla jste jim pravdu dříve, než jste byla takto ujištěna?"
"Ano."
"A byl to stejný příběh, jaký jste vyprávěla zde na místě svědků?"
"Zajisté."
"Takže když vás státní zástupce vyzval, abyste mluvila pravdu, chápala jste pravdu jako ten příběh, který jste nám teď pověděla?"
"Ano."
"Pak jste tedy byla ujištěna, že vypovíte-li ten příběh, který jste nám teď pověděla z místa svědků, nebudete obviněna z pašování."
"Tak jsem to chápala."
"Tedy," pravil Mason, "prostě vyprávěním příběhu jste získala imunitu před obviněním."
"No, ne ... To nebylo tak... tak neobalené."
Soudní síň vypukla ve smích.
"To je vše," uzavřel Mason.
Hamilton Burger byl značně podrážděn, když svědkyně opustila své místo. "Mým dalším svědkem bude Jack Gilly," řekl.
Jack Gilly byl štíhlý muž s vyhýbavým pohledem a vysedlými lícními kostmi, dlouhým ostrým nosem, vysokým čelem a špičatou bradou. Pohyboval se téměř zlodějsky tiše. Vplížil se na místo svědků, zdvihl ruku, byl vzat pod přísahu, uvedl svoje jméno a adresu, posadil se a hleděl vyčkávavě na státního zástupce.
"Jaké je vaše zaměstnání?" tázal se Hamilton Burger.
"Momentálně?" odpověděl otázkou.
"Tedy, máte momentálně totéž zaměstnání jako před šesti měsíci?"
"Ano."
"Jaké?"
"Pronajímám rybářské čluny."
"Kde?"
"Tady v přístavu."
"Znal jste Munroea Baxtera za jeho života?"
"Okamžik, než odpovíte na otázku," obrátil se Mason na svědka a pak na soudce Hartleyho. "Mám námitku, Vaše Ctihodnosti - otázka předpokládá nedokázanou skutečnost. Pokud jde o důkazy, které má tento soud toho času k dispozici, je Munroe Baxter naživu."
"Smím se k tomu vyjádřit, Vaše Ctihodnosti?" ptal se Hamilton Burger.
"No," řekl soudce Hartley váhavě, "zajisté by se zdálo, že logický způsob prezentování tohoto případu by byl nejprve... Ale poslouchám vás, pane státní zástupce."
"Dovolí-li soud," začal Hamilton Burger, "Munroe Baxter skočil přes palubu na hlubině. Nikdy pak už nebyl spatřen živý. Mám svědky z řad cestujících i posádky, kteří dosvědčí, že se Munroe Baxter rozběhl k zábradlí paluby, přeskočil je a zmizel ve vodě. Loď přivolala motorový člun, voda byla prohledána, a prohledána důkladně. Munroe Baxter se už nikdy neobjevil."
"No," řekl soudce Hartley, "nemůžete očekávat, že soud rozhodne na základě svědectví zakládajících se na předpokladu toho, co zamýšlíte dokázat jinými svědectvími. Navíc, vaše vlastní svědkyně vypověděla, že to všechno byla součást plánu Munroea Baxtera, aby..."
"Ano, ano, já vím," přerušil ho Hamilton Burger. "Ale plány někdy nevycházejí. Může se do nich vloudit mnoho nepředvídaností. Skok přes palubu je nebezpečné počínání."
Soudce Hartley řekl: "Žaloba se laskavě zdrží přerušování soudního jednání. Chtěl jsem říci, pane státní zástupce, že výpověď vaší svědkyně naznačuje, že to vše byla součást plánu, podle něhož měl Munroe Baxter v úmyslu vzbudit dojem sebevraždy. Vzhledem k tomu, že dokud není člověk identifikován jako mrtvý, předpokládá se, že je naživu, domnívá se soud, že námitka je na místě."
"Dobře, Vaše Ctihodnosti, přeformuluji otázku," řekl Hamilton Burger. "Pane Gilly, znáte Munroea Baxtera?"
"Ano."
"Jak dobře ho znáte?"
"Setkal jsem se s ním několikrát."
"Znal jste Yvonne Mancovou, která právě vypovídala?"
"Ano."
"Zaměřme pozornost na pátého a šestého června tohoto roku. Co bylo tehdy vaším zaměstnáním?"
"Pronajímal jsem čluny."
"Pronajal jste člun pátého června k sedmé hodině večerní?"
"Ano."
"Komu jste ho pronajal?"
"Upřímně řečeno, nevím."

"Byl to muž, kterého jste nikdy předtím neviděl?"
"Ano."
"Pověděl vám, co chce?"
"Řekl, že byl ke mně poslán, protože jsem..."
"Okamžik," přerušil ho Mason, "mám námitku k jakémukoli rozhovoru, který se konal v nepřítomnosti obžalovaného a který s ním nesouvisí."
"Navrhuji uvést jej v souvislosti s obžalovaným," řekl Hamilton Burger.
"Pak by tato souvislost měla být nejprve ukázána" opáčil Mason.
Soudce Hartley přikývl. "Námitka se přijímá."
"Výborně. Pronajal jste loďku muži, kterého jste neznal?" pokračoval Hamilton Burger.
"Ano, pane."
"Ale podle toho, co ten muž říkal, jste měl důvod pronajmout mu loďku?"
"Ano."
"Zaplatil vám?"
"Ano."
"A kdy muž v loďce vyplul, to jest, kdy si ji vyzvedl?"
"Asi v pět hodin příštího rána."
"Za jakých okolností byla loďka vyzvednuta?"
"Stál se mnou na přístavišti. Měl jsem silný noční dalekohled. Když jsem viděl vplout do přístavu parník, upozornil jsem ho na to, on naskočil do loďky a vyplul."
"Nastartoval motor?"
"Motor byl nastartován už hodinu předem, aby se zahřál a aby vše bylo připraveno."
"A co dělal ten muž?"
"Řídil člun směrem od mého přístaviště, a ven do průlivu."
"Okamžik," řekl Mason. "Vaše Ctihodnosti, celou tuto výpověď bych navrhoval vypustit, a to z toho důvodu, že nemá žádnou souvislost s obžalovaným."
"Bude s ním uvedena v souvislost," řekl Hamilton Burger, "několika dalšími otázkami."
"Soud si vyhradí rozhodnutí," pravil soudce Hartley. "Zdá se, že tyto otázky jsou víceméně předběžné."
"Co jste dělal, když byl člun pronajat?" ptal se Hamilton Burger svědka.
"No," řekl Gilly, "byl jsem zvědavý. Chtěl jsem vědět..."
"Na vašich myšlenkách a pocitech nezáleží," přerušil ho Hamilton Burger. "Co jste dělal?"
"Vrátil jsem se k zaparkovanému autu, nasedl a jel jsem k místu na nábřeží, odkud bych mohl pozorovat, co se bude dít."
"Co míníte slovy: co se bude dít?"
"Pozorovat člun, který jsem pronajal."
"A co jste viděl?"
"Viděl jsem Munroea Baxtera skočit přes palubu."
"Víte, že to byl Munroe Baxter?"
"No, já ... Ovšem, dověděl jsem se to z toho, co se stalo."
"Ale poznal jste ho?"
"No... vypadal jako Baxter, ale na tu vzdálenost a v tom světle bych na to nemohl přísahat."
"Tak na to nepřísahejte!" utrhl se Hamilton Burger. "Viděl jste muže skákat přes palubu?"
"Ano."
"Vypadal ten muž jako někdo, koho znáte?"
"Ano."
"Jako kdo?"
"Jako Munroe Baxter."
"To jest, jak chápu vaši výpověď, vypadal jako Munroe Baxter, ale nemůžete s určitostí odpřisáhnout, že to Munroe Baxter byl. Je to tak?"
"Je to tak."
"A co se dělo dál?"
"Viděl jsem na palubě parníku pobíhat lidi. Slyšel jsem, jak volají po motorovém člunu, a opravdu se člun objevil a kroužil kolem lodi."
"Co se dělo dál?"
"Díval jsem se dalekohledem na člun, který jsem pronajal."
"Co jste viděl?"
"Byli na něm dva muži."
"Dva muži," opakoval Hamilton Burger.
"Ano, pane."
"Víte, odkud se vzal ten druhý muž?"
"Nevím, pane. Ale předpokládám, že přistoupil na některém přístavišti, než jsem došel k autu."
"To je možné," řekl Hamilton Burger. "Vy tedy nevíte, odkud ten muž přišel?"
"Ne, pane."
"Víte jenom, že když jste dojel na výhodné místo, odkud jste mohl pozorovat člun, byli v něm dva muži."

"Ano, pane."
"Dobře. Co bylo dál?"
"Člun se chvíli nehýbal. Druhý muž zřejmě lovil ryby. Držel přes bok člunu těžký bambusový rybářský prut s vlascem."
"A co následovalo?"
"Po chvíli jsem viděl, jak sebou rybářský prut prudce škubnul, jako by se za vlasec zachytilo něco těžkého."
"A co dál?"
"Pak jsem viděl černé tělo částečně ponořené do vody, jak zřejmě viselo na vlasci."
"A co jste viděl potom?"
"Jeden z mužů se vyklonil z loďky. Zřejmě mluvil..."
"Nezáleží na tom, co zřejmě dělal. Co dělal doopravdy?"
"Vyklonil se přes bok člunu."
"Co dál?"
"Pak napřáhl paži dolů k černému předmětu ve vodě."
"Co dál?"
"Pak jsem viděl, že několikrát rychle zdvihl a spustil pravou paži. V ruce měl nůž. Bodal nožem dolů do té černé věci ve vodě."
"Co dál?"
"Pak oba muži s tou černou věcí ve vodě něco dělali, jeden z nich zdvihl přes bok člunu něco jako těžké závaží a přivázal to k té věci tam ve vodě."
"Co dál?"
"Nastartoval motor a pomalu táhli ten zatížený předmět vodou. Já jsem běžel zpátky do auta, nasedl a jel zpátky ke svému přístavišti."
"A co se dělo potom?"
"Ten muž, co si člun najal, s ním za pár hodin připlul zpět."
"Byl někdo s ním?"
"Ne, pane, byl sám."
"Co jste udělal?"
"Ptal jsem se ho, jestli měl někoho s sebou, a on..."
"Mám námitku proti jakémukoli rozhovoru, který se nekonal v přítomnosti obžalovaného," ozval se Mason.
"Okamžik," řekl Hamilton Burger. "Beru otázku zpět, dokud není uvedena souvislost. Tedy, pane Gilly, poznal jste druhého muže, který byl ve člunu s tím cizím mužem?"
"Tehdy ne. Nikdy předtím jsem ho neviděl."
"Viděl jste ho někdy později?"
"Ano, pane."
"Kdo to byl?"
"Obžalovaný."
"Jste si totožností jist?"
"Okamžik," řekl Mason. "Mám námitku - je to pokus obžaloby o křížový výslech vlastního svědka."
"Námitka se zamítá." pravil soudce Hartley. "Odpovězte na otázku, svědku."
"Ano, pane, jsem si jist."
"Díval jste se dalekohledem?"
"Ano, pane."
"Jak silný je ten dalekohled?"
"Sedmkrát padesát."
"Je to dobrý dalekohled?"
"Ano, pane."
"S antireflexní vrstvou?"
"Ano, pane."
"Mohl jste vidět člun tak jasně, abyste rozeznal rysy lidí ve člunu?"
"Ano, pane."
"A nyní: když vám byl člun vrácen, všiml jste si na něm nějakých skvrn?"
"Ano, pane."
"Jaké to byly skvrny?"
"Skvrny od krve, které..."
"Ne, ne," přerušil ho Hamilton Burger. "Jen popište ty skvrny. Nevíte, jestli to byla krev."
"Vím, že vypadaly jako od krve."
"Popište pouze ty skvrny, prosím," trval na svém Hamilton Burger ve snaze jevit se poctivým a nestranným.
"Byly dočervena, pane, do tmavě červena."
"Kde byly?"
"Na vnější straně lodi, pane, hned pod obrubníkem, a také vnitřek člunu byl zastříkaný."
"Kdy jste si těch skvrn povšiml?"
"Hned jak mi byl člun vrácen."
"Byly v tu chvíli čerstvé?"
"Námitka - svědek je vyzýván k činění nepodložených závěrů," řekl Mason.

"Námitce se vyhovuje," rozhodl soudce Hartley.
"Tak jaké vám připadaly?"
"Tatáž námitka."
"Totéž rozhodnutí."
"Podívejte se," řekl Hamilton Burger, "zabýváte se už po nějakou dobu rekreačním rybařením?"
"Ano, pane."
"Měl jste za tu dobu příležitost vidět na člunech mnoho krve?"
"Ano, pane."
"A dokážete posoudit relativní čerstvost skvrn podle barvy krve?"
"Ano, pane."
"Je svědek dotazován na rybí krev?" zasáhl Mason.
"No... ano," připustil Hamilton Burger.
"A smím se zeptat pana státního zástupce, zda se domnívá, že svědkem popsané skvrny na lodi byla rybí krev?"
"To byly skvrny lidské krve!" vyštěkl Hamilton Burger.
"Podotýkám," řekl Mason, "že svědek nemůže být uznán za odborníka na skvrny od lidské krve důkazem zkušenosti s krví rybí."
"Princip je tentýž," řekl Hamilton Burger. "Když krev zasychá, nabývá její barva jiných odstínů."
"Mám to chápat tak, že státní zástupce nyní svědčí jako expert?" tázal se Mason.
Soudce Hartley se usmál. "Myslím, že soud bude muset souhlasit s obhajobou, pane státní zástupce. Nejdřív se musí dokázat, zda se vzhled rybí krve podobá lidské - pokud se nyní snažíte představit svědka jako experta."
"No, dobře," připustil Hamilton Burger. "Půjde to jinak, s jiným svědectvím. Jste si jist svou identifikací obžalovaného, pane Gilly?"
"Ano, pane."
"A byl ve člunu ve chvíli, kdy jste viděl, jak do předmětu - ať už to bylo cokoli - bylo bodáno nožem?"
"Ano, pane."
"Byly skvrny, o kterých jste se zmínil, na člunu, když jste ho pronajímal?"
"Ne."
"Byly tam, když byl člun vrácen?"
"Ano."
"Kde je člun teď?" tázal se Hamilton Burger.
"V držení policie."
"Kdy ho policie převzala?"
"Asi po deseti dnech."
"Máte na mysli šestnáctého června?"
"Myslím, že to bylo patnáctého."
"Nasel jste v tom člunu ještě něco, pane Gilly?"
"Ano, pane."
"Co?"
"Lovecký nůž s pouzdrem, s vyrytým jménem Duane na jedné straně rukojeti a s iniciálami M. J. na druhé."
"Kde je ten nůž?"
"Policie si ho vzala."
"Kdy?"
"Zároveň s člunem."
"Poznal byste ten nůž, kdybyste ho zase viděl?"
"Ano."
Hamilton Burger rozbalil hedvábný papír, vyňal z něho ostrý lovecký nůž a přistoupil s ním ke svědkovi. "Viděl jste už někdy tento nůž?"
"Ano. Je to nůž, který jsem našel ve člunu."
"Je ve stejném stavu jako tehdy?"
"Ne, pane. Byla na něm krev - chci říct, že na něm byly nějaké červené skvrny, víc než teď."
"Ano, ano, některé skvrny byly odstraněny v kriminalistické laboratoři k rozboru," řekl Hamilton Burger přívětivě.
"Svědek je váš, pane Masone. A nyní požádám soudního zřízence, aby tento nůž označil k identifikaci."
Mason se na Gillyho usmál. "Byl jste někdy odsouzen pro závažný trestný čin, pane Gilly?" zeptal se a jeho hlas přímo vyzařoval pohodu.
Hamilton Burger vyskočil, odhodlán k námitce, ale pak zvolna usedl zpět do křesla.
Gillyho vodnatý pohled sjel z Masonovy tváře někam k podlaze.
"Ano, pane."
"Kolikrát?" ptal se Mason.
"Dvakrát."
"Za co?"
"Jednou za krádež."
"A podruhé?" tázal se Mason.
"Za křivé svědectví," řekl Gilly.
Mason se vlídně usmíval. "Jak daleko jste byl od člunu, když jste ho pozoroval dalekohledem?"

"Asi ... na vzdálenost takových pár pořádných domovních bloků."
"Jaké bylo světlo?"
"Bylo to právě po rozbřesku."
"Byla mlha?"
"Mlha ne. Takový opar."
"Studený opar?"
"Ano. Bylo chladno."
"Co jste používal k otírání čoček dalekohledu - nebo - otíral jste je?"
"Myslím, že neotíral."
"A viděl jste jednoho z těch mužů lovit ryby?"
"Ano, pane. Obžalovaný držel rybářský prut."
"A zřejmě něco chytil?"
"Na vlasci se zachytilo velké těleso."
"Viděl jste někdy někoho ulovit velkou rybu?"
"Ano, pane."
"A když někdo ulovil žraloka, viděl jste, že žraloka odřezává od vlasce nebo že jej před uvolněním ubodá?"
"To nebyl žralok."
"Kladu vám otázku," řekl Mason. "Viděl jste to?"
"Ano."
"A vynořil se ten předmět na vlasci celý z vody?"
"Ne, pane."
"Vynořil se z vody alespoň natolik, abyste mohl rozeznat, co to je?"
"Byl pořád skoro celý pod vodou."
"Nikdy předtím jste neviděl toho muže, který si od vás najal člun?"
"Ne, pane."
"A pak už jste ho také nikdy neviděl?"
"Ne, pane."
"Víte, že nůž ve člunu nebyl, když jste ho pronajímal?"
"Ano."
"Kdy jste ho uviděl poprvé?"
"Odpoledne šestého června."
"Kde?"
"Ve člunu."
"Předtím jste si ho nevšiml?"
"Ne."
"Ale díval jste se do člunu?"
"Ano."
"A mezi tím, kdy vám byl člun vrácen a kdy jste našel nůž, byl ten člun někde, kde se k němu mohl kdokoli přiblížit a upustit nebo vhodit do něho nůž?"
"No, myslím, že ano. To mohl kdokoli, kdyby se tam někde kolem potloukal."
"A kolik vám ten tajemný muž zaplatil za pronájem člunu?"
"Námitka! Otázka je nepřípustná, irelevantní a nepodstatná a nepatří ke křížovému výslechu," pravil Hamilton Burger.
"No," řekl Mason s úsměvem, "půjde to jinak. Máte stanoven nájemní poplatek za člun, pane Gilly?"
"Ano, pane."
"Kolik?"
"Dolar až půldruhého za hodinu."
"A zaplatil vám ten cizinec obvyklý poplatek?"
"Domluvili jsme zvláštní taxu."
"Dostal jste víc než obvyklý poplatek?"
"Ano, pane."
"O kolik víc?"
"Námitka - není to pravý křížový výslech, otázka nesouvisí s předmětem svědectví, je nepřípustná, irelevantní a nepodstatná," řekl Hamilton Burger.
"Námitka se zamítá," pravil soudce Hartley.
"Kolik jste dostal?" ptal se Mason.
"Z hlavy si to nepamatuji. Myslím, že to bylo padesát dolarů," řekl Gilly a vyhýbal se pohledu Masonových očí.
"Tu sumu jste žádal vy, nebo vám ji nabídl ten muž?"
"Žádal jsem ji já."
"Jste si jist, že to bylo padesát dolarů?"
"Moc dobře si to nepamatuji. Dal mi příplatek. Už si nevzpomínám, kolik to bylo."
"Bylo to víc než padesát dolarů?"
"Moc dobře si to nepamatuji. Možná. Nepočítal jsem to. Vzal jsem bankovky, co mi podával, a zavřel jsem je do pokladny, kde uchovávám peníze."
"Vy uchováváte peníze v hotovosti?"

"Částečně."
"Přepočítal jste si někdy ten příplatek?"
"Nepamatuji si, že bych to byl dělal."
"Mohlo to být víc než padesát dolarů?"
"Myslím, že ano. Nevím."
"Mohlo to být i tisíc dolarů?"
"No to je absurdní!" zaprotestoval Hamilton Burger.
"Zamítá se!" okřikl ho soudce Hartley.
"Bylo to tolik?" ptal se Mason.
"Já nevím."
"Zapsal jste to do účetní knihy?"
"Já účetní knihu nevedu."
"Tak vy nevíte, kolik máte na hotovosti v zamčené pokladně, kde přechováváte peníze?"
"Ne, na grešli přesně to nevím."
"A na dolar přesně?"
"Ne."
"Na sto dolarů?"
"Ne."
"Máte teď v pokladně víc než pět set dolarů?"
"Nevím."
"Víc než pět tisíc dolarů?"
"Nemohu říci."
"Možná že máte?"
"Ano."
"A když jste byl odsouzen pro křivé svědectví," ptal se Mason, "byl to váš první trestný čin nebo druhý?"
"Druhý."
Mason se usmál. "To je vše, pane Gilly."
Soudce Hartley pohlédl na hodiny. "Zdá se, že je čas na polední přestávku. Soud přeruší jednání do dvou hodin. Během té doby nebudou porotci vytvářet ani vyjadřovat žádné názory na skutkovou podstatu věci, ale počkají s tím, dokud nebude případ předložen k průkaznímu řízení. Členové poroty nebudou také o případu diskutovat mezi sebou a nedovolí, aby se o něm diskutovalo v jejich přítomnosti. Obžalovaný se vrací do vyšetřovací vazby. Soud přerušuje jednání do dvou hodin."
Paul Drake a Della Streetová, kteří seděli vpředu na místech pro ně rezervovaných, se zvedli, aby přistoupili k Perrymu Masonovi.
Mason zachytil pohled Paula Drakea a pokynul jim, aby se vrátili na místa. Obrátil se na svého klienta. "Mimochodem," řekl, "kde jste byl v noci z pátého na šestého června?"
"Ve svém bytě. V posteli, a spal jsem."
"Můžete to dokázat?" ptal se Mason.
Jefferson řekl pohrdavě: "Nebuďte absurdní. Jsem svobodný, pane Masone. Spím sám. Neměl jsem možnost dokazovat, kde jsem v tu dobu byl, a nemám ji ani teď. Nikdo přece nebude věřit slovům křivopřísežníka a zloděje, který mě v životě nikdy neviděl. Co je vůbec zač, taková spodina? Celá ta věc je absurdní."
"Rád bych se také klonil k tomuto názoru," řekl Mason, "nebýt toho, že státní zástupce působí dojmem takové klidné sebedůvěry. Proto je pro mne velmi důležité vědět přesně, kde jste byl v noci pátého a ráno šestého června."
"No," začal Jefferson, "v noci pátého, to jest večer pátého jsem... nevidím důvod to vykládat. Šestého ... od půlnoci pátého do půl deváté ráno šestého jsem byl ve svém bytě. Kolem deváté ráno šestého jsem už byl v kanceláři, a mohu také dokázat, kde jsem byl od chvilky po sedmé hodině ráno šestého června."
"Kdo to může dosvědčit?"
"Můj asistent Walter Irving. Přišel kolem sedmé hodiny ke mně do bytu na snídani. Pak jsme šli do kanceláře."
"Co ten nůž?" ptal se Mason.
"Je můj. Byl mi ukraden z kufru v bytě."
"Odkud ho máte?"
"Byl to dárek."
"Od koho?"
"To s případem nesouvisí, pane Masone."
"Kdo vám ho dal?"
"To není vaše věc."
"Ale já musím vědět, kdo vám ho dal, pane Jeffersone."
"Já se starám o svoje věci sám, pane Masone."
"Jenže já se starám o váš případ."
"Tak v tom pokračujte. Jen se mě nevyptávejte na ženské, to je vše. O svých přítelkyních se s nikým nebavím."
"Máte se v souvislosti s tím dárkem za co stydět?"
"Naprosto ne."
"Tak mi povězte, od koho máte ten nůž."
"Bylo by trapné mluvit s vámi o té ženě, pane Masone. Mohlo by to navodit situaci, kdy byste měl pocit, že křivě

vypovídám o svých vztazích k ženám ... až budu odpovídat na otázky státního zástupce."
Mason bedlivě pozoroval Jeffersonovu tvář. "Podívejte se," řekl. "Velice často dostane případ, na straně státního zástupce původně slabý, úplně jiné obrátky jen proto, že se obžalovaný při křížovém výslechu sesype. Jen doufám, že tenhle případ vůbec nedospěje tak daleko, že by bylo nutné nasadit obhajobu. Ale jestliže ano, pak si musím být jist, že mi nelžete."
Jefferson na Masona chladně pohlédl. "Nikdy nikomu nelžu," řekl a odvraceje se od Masona dal policistovi znamení, že je připraven k návratu do cely.
Della Streetová a Paul Drake se připojili k Masonovi, když vykročil postranní chodbou.
"Jak vám to připadá?" ptal se Mason.
"Něco v té celé věci smrdí," řekl Drake. "Prostě smrdí. Má to všechny znaky falešného obvinění. Jak si může Burger myslet, že takoví lidé mohou takhle jednat s člověkem jako Duane Jefferson?"
"To právě musíme zjistit," řekl Mason. "Něco nového?"
"Walter Irving je zpátky."
"A sakra! Kde byl?"
"Nikdo neví. Objevil se v půl jedenácté dopoledne. Byl u soudu."
"Kde?"
"Seděl v zadní řadě, všechno sledoval."
Mason řekl: "Něco si tady v tom úplně a docela protiřečí. Celý ten případ je uhozený."
"Policie má něco v zásobě," řekl Drake. "Nějaké ohromné překvapení. Nemůžu na to přijít, co to je. Všiml sis, jak viditelně zůstává Hamilton Burger na výši?"
"To mi právě dává zabrat," řekl Mason. "Burger předvolává svědky a chová se, jako by šlo jenom o předběžné líčení. Vypadá, jako by se moc nezajímal ani o jejich výpovědi, ani o moje útoky na jejich charaktery a věrohodnost. Hraje nějakou velkou hru."
"A co Irving?" ptal se Drake. "Budeš s ním ve styku?"
"Irving a já nejsme v přátelských vztazích. Když posledně vypadl z mé kanceláře, byl celý divoký. Telegrafoval té své společnosti, aby mi dali padáka. Nezjistil si něco o Mariine Chaumontové a jejím bratrovi?"
"Nenašel jsem je," řekl Drake. "Ale myslím, že jsem přišel na to, jak mi uklouzli."
"Jak?" ptal se Mason. "To by mě tedy zajímalo."
"Je to tak děsně jednoduché, že jsem z toho celý pryč, proč mě to jen nenapadlo dřív."
"Jak to?"
Drake řekl: "Mariine Chaumontová prostě vzala kufry a dala je nosiči, aby je uložil do zavazadlových schránek. Pak zavedla svého bratra do letištního autobusu, jako by právě přiletěli. Dala nosiči klíče ke dvěma schránkám, takže si dva kufry vzala hned zase s sebou. Jela autobusem do města do hotelu. Tam s bratrem vystoupila a zmizeli."
"A pak si ovšem jela zpátky pro zbývající dva kufry?" ptal se Mason.
"Nejspíš," uvažoval Drake, "když bratra uložila do bezpečí, vzala si taxíka, jela na letiště, vyzvedla další dva kufry ze schránek a vrátila se k bratrovi."
Mason prohlásil: "Musím ji najít, Paule."
"Snažím se o to, Perry."
"Nemohl by sis zkontrolovat hotelové přihlášky? Nemohl bys..."
"Podívej, Perry," řekl Drake, "zkontroloval jsem si všechny hotelové přihlášky, které byly tou dobou zaregistrovány. Také všechny ubytovací agentury. Zkontroloval jsem si všechny náležitosti. Udělal jsem všechno, nač jsem jen dokázal pomyslet. Dal jsem obtelefonovat činžovní domy, jestli někde někdo sháněl byt. Zkontroloval jsem i motely, abych zjistil, kdo se tam toho dne zapsal. Udělal jsem všechno myslitelné."
Mason chvilku zamyšleně mlčel. "A co půjčovny aut, Paule?"
"Jak to myslíš?"
"Myslím ty, kde si člověk najme auto, řídí je sám, platí tolik a tolik za den a tolik a tolik za míli."
Výraz Drakeovy tváře prozrazoval smíšené pocity. "Přece by ... Ale ne! Bože, Perry! Copak si nevidím na špičku nosu?"
Mason řekl: "Proč by si nemohla vypůjčit takové auto, uložit do něj všechny svoje krámy, jet do některého okolního města, najmout si tam dům, pak jet zpátky a ..."
"Řekl bych, že ta šance je jedna k deseti tisícům," řekl Drake, "ale nezanedbám ji. To jediné taky zbývá."
"Dobře," prohlásil Mason. "Vyzkoušej to, Paule."
15

Úderem druhé soud opět zasedl a soudce Hartley řekl: "Předvolejte svého dalšího svědka, pane státní zástupce."
Hamilton Burger po kratičkém váhání reagoval: "Předvolávám Mae Wallis Jordanovou."
Mae Jordanová, tichá, ostýchavá, došla k místu svědků pomalým vyrovnaným krokem, jako by se vlekla vykonat úkol, který s nejvyšší nechutí dávno očekávala. Sdělila zapisovatelce svoje jméno a adresu. Posadila se.
Z hlasu Hamiltona Burgera přímo ukapávala sympatie. "Znáte se s obžalovaným Duanem Jeffersonem, slečno Jordanová?" položil otázku.
"Ano, pane."
"Kdy jste se s ním seznámila?"
"Máte na mysli, kdy jsem ho prvně viděla?"
"Kdy jste s ním prvně přišla do styku a jak?" upřesnil Hamilton Burger.
"Poprvé jsem ho viděla, když přijel sem do města, ale předtím jsem si s ním nějakou dobu dopisovala."

"A kdy jste ho tedy poprvé spatřila? Pamatujete si to?"
"Velmi dobře. Přijel vlakem. Byla jsem mu naproti."
"Kterého dne?"
"Sedmnáctého května."
"Letošního roku?"
"Ano, pane."
"Tak tedy jste si s obžalovaným předtím dopisovala?"
"Ano."
"Jak ta korespondence začala?"
"Začalo to jako... jako zábava. Z legrace."
"Jak to?"
"Zajímám se o fotografování. Ve fotografickém časopise byla nabídka k výměně barevných stereofotografií z Afriky za stereofotografie z Jihozápadní pouště. Mne to zajímalo, tak jsem napsala na uvedené číslo poštovní schránky."
"Do Jižní Afriky?"
"Ne, byla to schránka časopisu, ale pak se ukázalo, že časopis zasílá poštu tomu člověku, který v časopise zadal inzerát. Byl to..."
"Okamžik," přerušil ji Mason. "Námitka proti tomu, aby svědkyně podávala svědectví z doslechu. Svědkyně neví, kdo podal inzerát. To mohou prokázat jedině záznamy časopisu."
"Předložíme je," pravil vesele Hamilton Burger. "Nicméně, slečno Jordanová, momentálně to vynecháme. Co bylo dál?"
"No, začala jsem si s obžalovaným dopisovat."
"Jaký byl obecně charakter té korespondence?" ptal se Hamilton Burger. A pak se obrátil na Masona: "Chápu ovšem, že otázka může vzbudit námitku, že to není přímý důkaz, ale snažím se věci urychlit."
Mason se usmál: "Vždycky jsou mi podezřelí lidé, kteří se snaží urychlit věci předkládáním nepřímých důkazů. Nejlepším důkazem by byly ty dopisy."
"Chci jenom upozornit na obecný charakter korespondence," pravil Hamilton Burger.
"Námitka, není to přímý důkaz," řekl Mason, "a otázka požaduje od svědkyně vlastní závěry."
"Námitce se vyhovuje," rozhodl soudce Hartley.
"Dostávala jste dopisy z Jižní Afriky?" ptal se Hamilton Burger a jeho hlas prozrazoval lehké podráždění.
"Ano."
"Jak byly ty dopisy podepisovány?"
"No... různě."
"Jak to?" vyskočil Hamilton Burger. "Myslel jsem..."
"Nezáleží na tom, co státní zástupce myslel," řekl Mason. "Držme se faktů."
"Jak byly ty dopisy podepisovány?" ptal se Hamilton Burger.
"Některé byly podepsány jménem obžalovaného - to ty první."
"A kde jsou ty dopisy teď?"
"Pryč."
"Kde?"
"Zničila jsem je."
"Popište obsah dopisů," vyzval ji Hamilton Burger horlivě. "Jelikož je prokázáno, Vaše Ctihodnosti, že přímý důkaz už není k dispozici, snažím se dokázat nepřímým důkazem..."
"Není námitek," řekl soudce Hartley.
"Chtěl jsem prohlásit," pravil Mason, "že bych rád položil v křížovém výslechu pár otázek k charakteru a obsahu dopisů a k době a způsobu jejich zničení, abych zjistil, zda budu mít námitku."
"Vzneste nejprve námitku a pak můžete klást otázky," řekl soudce.
"Moje námitka, Vaše Ctihodnosti, spočívá v tom, že předvedení nepřímého důkazu nemá opodstatnění, a dále v tom, že nyní vychází najevo, že aspoň v některých z těch dopisů se vůbec neobjevilo jméno obžalovaného. V souvislosti s touto námitkou bych rád položil pár otázek."
"Pokračujte," vyzval ho Hamilton Burger se slabým úsměvem.
Mason pravil: "Říkala jste, že tyto dopisy byly podepsány různě. Jak jste to myslela?"
"No..." zaváhala.
"Pokračujte," vyzval ji Mason.
"No," řekla, "některé dopisy byly podepsány různými... no, přezdívkami."
"Jako například?" tázal se Mason.
"Jedna z nich byla Táta Noháč," řekla.
Soudní síní proběhla vlna pobavenosti, která pominula, když se soudce Hartley zachmuřil.
"A jiné?"
"Různé! Víte... vyměňovali jsme si fotky, takové legrační."
"Co míníte legračními fotkami?" ptal se Mason.
"No, já jsem takový fanda na focení a obžalovaný taky, a ... nejdřív jsme si začali dopisovat formálně a potom se ta korespondence stala osobnější. Já ... On mě požádal o fotku a já ... z legrace jsem..."
"Pokračujte," vyzval ji Mason. "Co jste udělala?"
"Vyfotografovala jsem takovou hrozně spořádanou starou pannu, která už dávno není mladá, ale má docela zajímavý obličej, takový ohromně charakterní. A dala jsem se vyfotit v plavkách a ... udělala jsem takovou fotomontáž, aby na

mém těle byla hlava té počestné staré panny, a poslala jsem mu ji. Myslela jsem, že jestli si chce prostě zaflirtovat, tak ho tohle určitě odradí."
"Byl to žertík nebo úmysl ho oklamat?" ptal se Mason.
Začervenala se a řekla: "První obrázek ho měl oklamat. Byl udělaný tak šikovně, že prostě nemohl rozpoznat, že je to montáž - alespoň já jsem si myslela, že nemůže."
"A požádala jste ho o fotku na oplátku?"
"Požádala."
"A dostala jste ji?"
"Ano."
"Jaká byla?"
"Byl to obličej žirafy s brýlemi, nasazený na tělo mohutného svalnatce. Zřejmě nějakého zápasníka nebo vzpěrače."
"A tak," ptal se Mason, "jste pochopila, že mu došlo, že váš obrázek byla fotomontáž?"
"Ano."
"A co bylo dál?"
"Vyměňovali jsme si různé legrační fotky. Oba jsme se snažili trumfnout jeden druhého."
"A ty dopisy?" ptal se Mason.
"Dopisy byly podepsány různými jmény, tak aby se vždycky jméno hodilo k fotce."
"Takhle jste podepisovala svoje dopisy jemu?"
"Ano."
"A on tak podepisoval svoje dopisy vám?"
"Ano."
Mason nasadil pečlivě ležérní tón. "Dejme tomu, že podepisoval svoje dopisy třeba jako Váš princ nebo Sir Galahad nebo tak nějak?"
"Ano."
"Princ Kouzelný?"
Trochu sebou škubla. "Ano," řekla. "Vlastně - ke konci podepisoval všechny dopisy jako princ Kouzelný."
"Kde jsou ty dopisy teď?" ptal se Mason.
"Zničila jsem je."
"A kde jsou dopisy, které jste psala vy jemu - pokud to víte?"
"Já ... já jsem je zničila."
Hamilton Burger se zašklebil. "Jen pokračujte, pane Masone. Jde vám to."
"Jak jste se jich zmocnila?"
"Já ... šla jsem do jeho kanceláře."
"Když tam byl?" ptal se Mason.
"Já... Když jsem ty dopisy dostala do ruky, byl tam, ano."
Mason se usmál na státního zástupce. "No, myslím, Vaše Ctihodnosti, že jsem došel v dotazování tímto směrem dost daleko. Vzdávám se práva na další dotazy ohledně dopisů. Ale trvám na své námitce. Svědkyně nemůže odpřisáhnout, že ty dopisy vůbec byly od obžalovaného. To byl jen její závěr. Byly podepsány ‚princ Kouzelný' a dalšími jmény, o kterých říká, že to byly přezdívky."
Soudce Hartley se obrátil na svědkyni: "Byly ty dopisy odpověďmi na dopisy, které jste posílala vy?"
"Ano, Vaše Ctihodnosti."
"A komu jste adresovala odesílané dopisy?"
"Duaneovi Jeffersonovi, Jihoafrická společnost pro těžbu a vývoz drahokamů."
"Na jihoafrickou adresu?"
"Ano, Vaše Ctihodnosti."
"Odesílala jste ty dopisy běžnou poštou?"
"Ano, Vaše Ctihodnosti."
"Prozrazovaly ty dopisy, že jsou odpověďmi na dopisy, které jste posílala vy?"
"Ano, Vaše Ctihodnosti."
"A vy jste je spálila?"
"Ano, Vaše Ctihodnosti."
"Námitka se zamítá," řekl soudce Hartley. "Můžete předvést nepřímý důkaz jejich obsahu, pane státní zástupce?"
Hamilton Burger se lehce uklonil a obrátil se na svědkyni. "Povězte nám, co obsahovaly dopisy, které jste zničila."
"No, obžalovaný se mi stavěl jako osamělý a vzdálený všem lidem, které zná, že nemá žádné děvče a ... ale vždyť to všechno bylo jen tak. To se dá tak hrozně těžko vysvětlit..."
"Pokračujte, snažte se, seč můžete," řekl Hamilton Burger.
"Zaujali jsme postoj, jako že ... no, jako že to je korespondence osamělých srdcí. Psal mi, že je ohromně bohatý a ctnostný a jaký by z něho byl báječný manžel, a já jsem mu psala, jak jsem sličná a jak... no, prostě nepřichází v úvahu takhle to vykládat."
"Chcete říci, že to lze vysvětlit jenom z kontextu?" ptal se Hamilton Burger.
"Ano," řekla. "To je ono. Musí se pochopit celá nálada a pozadí, jinak se o tom nedá vytvořit žádná představa. Ty dopisy by samy o sobě vypadaly beznadějně bláznivě, úplně pitomě. Proto mi připadalo, že je musím získat zpět."
"Pokračujte," vyzval ji Hamilton Burger. "Co jste podnikla?"
"No, nakonec mi Duane Jefferson napsal jeden dopis vážně. Psal, že se jeho společnost rozhodla otevřít ve Spojených

státech pobočku, má to být tady, on ji má řídit a těší se, až mě uvidí."
"A co jste udělala pak?"
"Najednou jsem hrozně zpanikařila. Něco jiného bylo z legrace si dopisovat s člověkem, který byl na tisíce mil odtud, a něco jiného setkat se s ním najednou tváří v tvář. Bylo mi trapně, styděla jsem se."
"Pokračujte. Co jste udělala?"
"No, ovsem, když přijel - poslal mi telegram, kterým vlakem přijede, šla jsem mu naproti a - tehdy se to začalo kazit."
"Jak?"
"Tak nějak mě odradil, no, nebyl to typ člověka, jaký jsem očekávala. Ovšem," pokračovala kvapně, "že vím, jaký blázen jsem byla, když jsem si předem vytvořila představu o člověku, kterého jsem nikdy neviděla, ale když - já jsem si k němu vytvořila takový respekt. Považovala jsem ho za přítele a byla jsem - hrozně zklamaná."
"A co dál?" ptal se Hamilton Burger.
"Pak jsem mu párkrát telefonovala a mluvila s ním a jednoho večera jsme spolu někam šli."
"A co se stalo?"
Celá se otřásla. "Ten člověk byl úplně nemožný," řekla, shlížejíc na obžalovaného. "Byl tak lacině, pouťově povýšený. Z jeho způsobů bylo znát, že tón mé korespondence pochopil úplně mylně. Díval se na mne jako... jednal se mnou, jako bych byla... prostě žádný respekt, žádné uznání. Neznal žádné jemnější city."
"A co jste dělala vy?"
"Řekla jsem ... že chci zpátky svoje dopisy."
"A co udělal?"
Pohlédla na Duanea Jeffersona. "Řekl mi, že si je mohu od něho koupit."
"A co jste tedy udělala?"
"Byla jsem odhodlána získat dopisy zpátky. Stejně byly moje."
"Ale co jste tedy udělala?"
"Čtrnáctého června jsem šla do kanceláře v době, kdy jsem věděla, že tam normálně nebude ani obžalovaný, ani pan Irving."
"A co jste tam dělala?" opakoval Hamilton Burger.
"Vnikla jsem do kanceláře."
"Za jakým účelem?"
"Za jediným: najít dopisy, které jsem psala."
"Měla jste důvod domnívat se, že jsou ty dopisy v kanceláři?"
"Ano. Řekl mi, že je má ve stole a že si pro ně mohu kdykoli přijít, až splním jeho podmínky."
"A co se dělo dál?"
"Nemohla jsem dopisy najít. Hledala jsem a hledala a vytahala jsem zásuvky psacího stolu a pak..."
"Pokračujte," vyzval ji Hamilton Burger.
"Pak se otevřely dveře," řekla.
"Kdo stál ve dveřích?"
"Obžalovaný, Duane Jefferson."
"Sám?"
"Ne. Byl s ním jeho asistent Walter Irving."
"Co se dělo?"
"Obžalovaný se vyjadřoval sprostě. Nazval mě jmény, která jsem předtím v životě neslyšela."
"A co potom?"
"Skočil po mně a ..."
"A co jste udělala vy?"
"Uskočila jsem, narazila na židli a upadla přes ni. Pan Irving mě popadl za kotníky a držel. Obžalovaný mě obvinil, že tam čmuchám, a já jsem mu řekla, že chci jen svoje dopisy."
"A dál?"
"Okamžik stál a koukal na mne zřejmě v úžasu a pak řekl panu Irvingovi: Sakra, já jí věřím, že mluví pravdu."
"Co dál?"
"Pak zazvonil telefon a Irving ho zvedl, moment poslouchal a řekl: ‚Panebože. Policie.'"
"Pokračujte," řekl Hamilton Burger.
"Obžalovaný se vrhl ke skříni se spisy, otevřel ji, vytáhl z ní celý svazek mých dopisů převázaný tkaničkou a řekl: ‚Tu máš, ty káčo! To jsou ty tvoje dopisy. Vem si je a vypadni. Jde po tobě policie. Někdo tě viděl, jak sem lezeš, a zavolal policii. Tak vidíš, jak jsi pitomá.'"
"Co bylo dál?"
"Začal mě strkat ke dveřím. Pak mi pan Irving vrazil něco do ruky a řekl: ‚Tohle si vem. To je odměna za mlčení.'"
"A co jste udělala?"
"Jakmile mě vystrčil ze dveří, letěla jsem do dámské odpočívárny."
"Pokračujte," řekl Hamilton Burger.
"A jak jsem otevírala dveře do odpočívárny, viděla jsem obžalovaného a Waltera Irvinga vyběhnout z kanceláře."
"Co dál?"
"Na nic jsem nečekala. Vrazila jsem do odpočívárny, rozvázala jsem šňůrku na tom balíčku dopisů, co jsem dostala, prohlédla jsem je, jestli jsou to opravdu moje, a zničila jsem je."
"Jak jste je zničila?"

"Nacpala jsem je do kontejneru s použitými papírovými ručníky, aby je s nimi odvezli."
"A co jste dělala potom?"
"Potom," řekla, "jsem byla v pasti. Věděla jsem, že přijde policie. Já..."
"Pokračujte," vyzýval ji stále Hamilton Burger.
"Musela jsem se odtamtud nějak dostat."
"A co jste tedy dělala?" tázal se Hamilton Burger s úsměvem na líci.
"Myslela jsem si, že schody budou asi hlídány, že mě určitě někdo viděl a dal policii popis, a tak jsem se rozhlížela, kam bych se vrtla, a viděla jsem dveře s nápisem Perry Mason, právník, vchod. Předtím jsem ovšem o Perrym Masonovi slyšela a napadlo mě, že bych se třeba mohla jako na něj obrátit, říct mu, že se chci rozvádět nebo něco takového, nebo že jsem měla autonehodu - prostě si něco vymyslet, cokoli, co by ho zaujalo. To by mi umožnilo zdržovat se zrovna v jeho kanceláři, až přijde policie. Myslela jsem si, že bych ho mohla zaujmout právě jen na tak dlouho, abych se policii vyhnula. Chtěla jsem tam po tu dobu zůstat, abych mohla vypadnout, až policie přestane pátrat. Teď vím, že to byl praštěný nápad, ale byla to jediná možná cesta úniku. Když k tomu došlo, osud mi nahrál."
"Jakým způsobem?"
"Sekretářky pana Masona zřejmě očekávaly písařku. Telefonovaly do nějaké agentury a písařka už měla být na cestě. Stála jsem okamžik ve dveřích a recepční sekretářka mě považovala za písařku. Ptala se mě, jestli jsem písařka, a tak jsem ovšem řekla, že ano, a dala jsem se do práce."
"A pak," řekl Hamilton Burger sebejistě, "jste tedy toho odpoledne pracovala v kanceláři Perryho Masona."
"Chvíli jsem tam pracovala, ano."
"A co potom?"
"Když byl vzduch čistý, utekla jsem."
"Kdy to bylo?"
"No, pracovala jsem tam na nějakém dokumentu. Bála jsem se, že jestli to dopíšu, zatelefonuje pan Mason agentuře a bude se ptát na účet. Nevěděla jsem, co dělat. A tak, když nastala příležitost, vyklouzla jsem do odpočívárny, pak do výtahu a jela jsem domů."
"Zmínila jste se o něčem, co vám bylo vtisknuto do ruky. Víte, co to bylo?"
"Ano."
"Co tedy?"
"Diamanty. Dva diamanty."
"Kdy jste to zjistila?"
"Když jsem chvilku pracovala. Strčila jsem to, co mi dali, do kabelky. A když byla příležitost, podívala jsem se. Našla jsem dva malinké smotky hedvábného papírku. Rozbalila jsem je a našla dva diamanty. Zpanikařila jsem. Najednou jsem si uvědomila, že jestli tamti dva budou tvrdit, že vetřelec ukradl z jejich kanceláře diamanty, bude to na mne. Tak jsem se těch diamantů musela zbavit. Hned mi bylo jasné, že jsem uvázla v pasti."
"A co jste udělala?"
"Přilepila jsem diamanty pod desku stolu, kde jsem pracovala."
"Jak jste je přilepila?"
"Žvýkačkou."
"Jakým množstvím žvýkačky?"
"Správným množstvím. Měla jsem v kabelce asi dvanáct tyčinek, tak jsem je všechny sežvýkala, až z nich byl slušný žvanec. Pak jsem do něj zamačkala diamanty a přimáčkla jsem ho zespodu na desku."
"Kde jsou ty diamanty teď?"
"Pokud vím, jsou tam dosud."
"Vaše Ctihodnosti," řekl Hamilton Burger, "dovolí-li soud, navrhuji, aby byl do kanceláře Perryho Masona vyslán soudní zaměstnanec s příkazem podívat se na místo popsané svědkyní a přinést žvýkací gumu s diamanty."
Soudce Hartley pohlédl tázavě na Masona.
Mason se na soudce usmál. "Jistěže nemám námitky, Vaše Ctihodnosti."
"Výborně," rozhodl soudce Hartley. "Soud přikáže, aby se jeden z jeho zaměstnanců vydal pro ty diamanty a vzal je do úschovy."
"A mohlo by pro ně být posláno hned, Vaše Ctihodnosti?" ptal se Hamilton Burger. "Než ... no, než se s nimi něco stane."
"A co by se s nimi stalo?" tázal se soudce Hartley.
"No, teď, když je známo," řekl Hamilton Burger, "že svědecká výpověď je ... já ... no, nerad bych, aby se s důkazem něco stalo."
"To bych nechtěl ani já," prohlásil Mason srdečně. "Připojuji se k požadavku státního zástupce. Navrhuji, aby někdo z jeho náměstků okamžitě vyslal do mé kanceláře některého zaměstnance."
"Můžete přesně označit stůl, který používala tato mladá dáma?" tázal se Hamilton Burger.
"Ten stůl je teď v knihovně."
"Výborně," prohlásil soudce. "Můžete se toho ujmout, pane státní zástupce. A nyní pokračujme."
Hamilton Burger přistoupil ke stolu a vzal do ruky nůž, který byl připraven k identifikaci. "Ukazuji vám dýku s osmipalcovým ostřím, na jedné straně rukojeti je vyryto slovo Duane, na druhé iniciály M. J. Táži se vás, zda tento nůž znáte."
"Znám. Je to nůž, který jsem obžalovanému poslala jako dárek loni k vánocům na jeho jihoafrickou adresu. Napsala jsem mu, že by ho mohl používat k ochraně... k ochraně mé cti."

Svědkyně se rozplakala.
"Myslím," řekl Hamilton Burger přívětivě, "že to byly už všechny otázky, které jsem pro svědkyni měl. Svědkyně je vaše, pane Masone."
Perry Mason trpělivě čekal, až si Mae Jordanová osuší oči a vzhlédne k němu. "Vy jste, myslím, velmi rychlá a přesná písařka?"
"Snažím se být výkonná."
"A pracovala jste toho odpoledne u mne v kanceláři?"
"Ano."
"Vyznáte se v drahokamech?"
"Moc ne."
"Rozeznáte pravý diamant od falešného?"
"Neptala jsem se na ty kameny žádného odborníka. Ale byly prvotřídní. To jsem poznala i já, jakmile jsem je viděla."
"Koupila jste je od obžalovaného?" zeptal se Mason.
"Jak to myslíte - koupila?"
"Zaplatila jste mu za ně? Věnovala jste mu nějakou pozornost?"
"Naprosto ne," odsekla.
"Zaplatila jste za ty kameny panu Irvingovi?"
"Ne."
"Pak jste tedy věděla, že vám ty kameny nepatří?" ptal se Mason.
"Dostala jsem je."
"A tak jste tedy myslela, že jsou vaše?"
"Bylo mi jasné, že jsem v pasti. Bylo mi jasné, že tamti dva řeknou, že jsem vnikla do jejich kanceláře a ukradla ty diamanty. Bylo by to moje slovo proti jejich. Věděla jsem, že mi dali dva velmi cenné diamanty, abych byla zticha o tom dopisování."
"Říkáte, že vám ty diamanty dali. Dostala jste je od Irvinga nebo od Jeffersona?"
"Od pana Irvinga."
Mason vzpurnou svědkyni chvilku bedlivě pozoroval. "Vy jste si začala s obžalovaným dopisovat, když byl v Jižní Africe?"
"Ano."
"A psala jste mu milostné dopisy?"
"Nebyly to milostné dopisy."
"Obsahovaly něco, co byste nechtěla ukázat porotě?"
"Byly to hloupé dopisy, pane Masone. Prosím vás, nevkládejte do nich smysl, který v nich nebyl."
"Ptám se vás," pravil Mason, "na charakter dopisů."
"Byly moc hloupé."
"Řekla byste, že byly indiskrétní?"
"To bych řekla."
"Chtěla jste je zpět?"
"Já jsem ... no ... připadala jsem si tak hloupá."
"Takže jste ty dopisy chtěla zpět."
"Ano, hrozně."
"A abyste je získala zpět, byla jste ochotna dopustit se trestného činu?"
"Chtěla jsem prostě ty dopisy."
"Prosím, odpovězte na otázku. Byla jste odhodlána dopustit se trestného činu, abyste ty dopisy získala zpět?"
"Nevěděla jsem, že je trestné dojít si do kanceláře pro svoje vlastní dopisy."
"Věděla jste, že je nezákonné používat univerzální klíče, abyste vnikla do prostoru, který patří někomu jinému, a vzala si tam jisté věci?"
"Snažila jsem se zmocnit toho, co mi patří."
"Věděla jste, že je nezákonné použít univerzálního klíče k otevření těch dveří?"
"Já ... já ... jsem se o svých právech neradila s právníkem."
"Odkud jste měla klíč k otevření dveří?"
"Neřekla jsem, že jsem měla klíč."
"Připustila jste, že jste vnikla do kanceláře, když tam nebyl pan Jefferson ani jeho asistent."
"No a co? Chtěla jsem svůj vlastní majetek."
"Jestliže jste měla klíč k té kanceláři, kde jste ho vzala?"
"Kde člověk bere obyčejně klíče?"
"Od zámečníka?"
"Možná."
"Měla jste klíč k té kanceláři od zámečníka?"
"Na otázky o klíčích nebudu odpovídat."
"A co když vám soud přikáže na takové otázky odpovídat?"
"Odmítnu s tím zdůvodněním, že jakákoli výpověď ohledně způsobu mého vstupu do té kanceláře by mohla být použita proti mně, a proto na takové otázky odpovídat nemusím."
"Mhm," řekl Mason. "Ale už jste připustila, že jste se do té kanceláře dostala nezákonně. Proto je na pokus o uplatnění

vašich ústavních práv už pozdě."
"Dovolí-li soud," řekl Hamilton Burger, "rád bych požádal o vyslechnutí k tomuto bodu. Velmi jsem o tom přemýšlel. Soud si jistě povšiml, že svědkyně prostě sdělila, že vstoupila do kanceláře v době, kdy obžalovaný a jeho asistent byli nepřítomni. Neřekla, jak do kanceláře vstoupila. Co se týče její výpovědi, mohlo být docela dobře odemčeno, a jelikož je to veřejná kancelář, kde se počítá s přístupem veřejnosti v obchodních věcech, nebylo by v takovém případě na jejím vstupu nic nelegálního. Proto svědkyně může, přeje-li si to, odmítnout výpověď ohledně způsobu, jakým vstoupila do kanceláře, protože by takové výpovědi mohlo být použito proti ní."
Soudce Hartley se zachmuřil. "To je poněkud neobvyklá situace svědka obžaloby, pane státní zástupce."
"Případ je vůbec neobvyklý, Vaše Ctihodnosti."
"Chcete se k tomuto bodu vyjádřit, pane Masone?" ptal se soudce.
Mason se usmál. "Rád bych svědkyni položil ještě pár otázek."
"Mám námitky proti dalšímu křížovému výslechu k tomuto bodu," prohlásil Hamilton Burger a jeho hlas prozrazoval rozčilení a náznak obavy. "Svědkyně svoji situaci objasnila. Obhajoba si netroufá ji křížově vyslýchat ohledně skutečností souvisejících s případem, proto se stále vrací k jednomu bodu, v němž se tato mladá žena ve vleku svých emocí dostala do trapné situace. Obhajoba prodlužuje tento moment, jako když si kočka hraje s myší, a doufá, že tím naladí porotu proti této svědkyni. Svědkyně svou situaci objasnila. Odmítá odpovídat na otázky k této fázi věci."
Mason se usmál. "Byl jsem obviněn z prodlužování této fáze výslechu ve snaze ovlivnit porotu. Nechci porotu ovlivňovat. Rád bych získal informace, které porota potřebuje. Můj hlas jste neslyšeli, když státní zástupce prodlužoval výslech pana Gillyho ve snaze ovlivnit porotu proti obžalovanému. Každému by se mělo měřit stejným metrem."
Soudce Hartley se usmál. "Námitka se zamítá. Pokračujte ve výslechu."
"Sdělíte nám jméno osoby, která vám opatřila klíč, abyste se dostala do kanceláře Jihoafrické společnosti pro těžbu a vývoz drahokamů?"
"Ne."
"Proč ne?"
"Protože kdybych na tu otázku odpověděla, svědčila bych proti sobě, a proto odmítám odpovědět."
"Mluvila jste o této fázi výpovědi se státním zástupcem?"
"Oh, Vaše Ctihodnosti," namítl Hamilton Burger, "tohle je starý manévr, tak často používaný obhájci. Navrhoval bych považovat za prokázané, že se mnou svědkyně o své výpovědi hovořila. Nepovolal bych ji na lavici svědků, kdybych nevěděl, že její výpověď bude k věci a závažná. A jediný způsob, jak se to dovědět, byl promluvit s ní."
Mason nespouštěl ze svědkyně oči. "Hovořila jste o této fázi výpovědi se státním zástupcem?"
"Ano."
"A mluvila jste s ním o tom, co se stane, budete-li tázána na jméno osoby, která vám dala klíč?"
"Ano."
"A řekla jste mu, že odmítnete vypovídat, protože by vaše výpověď svědčila proti vám?"
"Ano."
"Řekla jste to státnímu zástupci, nebo vám navrhl, že byste mohla tímto zdůvodněním odmítnout výpověď?"
"No, já ... samozřejmě znám svá práva."
"Ale právě jste řekla," pravil Mason, "že jste nevěděla, že je trestné vniknout do kanceláře, abyste získala předměty, které vám patří."
"No, já ... já myslela, že mám slušný zákonný důvod. Jak to chápu, je veřejná kancelář... totiž místo, které má být přístupné veřejnosti, je něco jiného než soukromý byt. A když něco patří mně..."
Mason se usmál. "Takže teď zaujímáte stanovisko, slečno Jordanová, že nebylo trestné vniknout do té kanceláře?"
"Ne."
"Tak tedy teď zaujímáte stanovisko, že bylo trestné vstoupit do kanceláře?"
"Teď chápu, že za okolností... Odmítám odpovídat na otázku, protože bych svědčila proti sobě."
"Jinými slovy, státní zástupce vám řekl, že byste to měla považovat za trestné, a proto můžete odmítnout odpovídat na určité otázky, položím-li je?"
"Mluvili jsme o tom."
"A od státního zástupce vzešel návrh, že by pro vás případně bylo dobré odmítnout odpovídat na jisté otázky, které bych vám mohl při křížovém výslechu položit. Je to tak?"
"Řekla jsem, že na jisté otázky odpovídat nebudu."
"A on navrhl, že byste se mohla odpovědi vyhnout uplatňováním nároku na zproštění povinnosti odpovídat s odůvodněním, aby vaší výpovědi nebylo použito proti vám?"
"No, vlastně ano."
"Takže," řekl Mason, "když jste z té kanceláře odcházela, měla jste u sebe dva diamanty?"
"Ano."
"Nepatřily vám?"
"Dostala jsem je."
"Od koho?"
"Od pana Irvinga. Řekl, abych si je vzala."
"Řekl také, proč si je máte vzít?"
"Řekl, abych si je vzala a byla zticha."
"A vzala jste si je?"
"Ano."

"A byla jste zticha?"
"Nevím, co tím myslel."
"Neřekla jste nikomu nic o diamantech?"
"Tehdy ne."
"Věděla jste, že jsou cenné?"
"Nejsem úplně hloupá, pane Masone."
"To nejste," připustil Mason. "Věděla jste, že jsou to diamanty, a věděla jste, že jsou cenné?"
"Zajisté."
"A vzala jste si je?"
"Ano."
"A co jste s nimi udělala?"
"Už jsem pověděla, co jsem s nimi udělala. Přilepila jsem je na spodní stranu desky psacího stolu ve vaší kanceláři."
"Proč?" ptal se Mason.
"Protože jsem si je tam chtěla nechat."
"Mohla jste si je nechat v kabelce. Mohla jste si je dát do kapsy," řekl Mason.
"Já ... to jsem nechtěla. Abych nemusela vysvětlovat, jak jsem k nim přišla."
"Komu?"
"Komukoli, kdo by mě vyslýchal."
"Policii?"
"Komukoli, kdo by mě vyslýchal, pane Masone. Cítila jsem, že jsem v pasti a že budu obviněna z krádeže dvou diamantů."
"Ale vy jste ty diamanty přece dostala?"
"Ano, ale myslím, že by mi to nikdo nevěřil."
"Tak tedy teď neočekáváte, že porota vaší historce uvěří?"
"Námitka!" vyštěkl Hamilton Burger. "Argumentativní!"
"Souhlas," řekl soudce Hartley.
"Není pravda," ptal se Mason, "že někdo, kdo vám dal klíč od kanceláře, kam jste nezákonně a ilegálně vnikla, vám dal i balíček diamantů, které jste měla v kanceláři nastražit na místě, kde by je našla policie?"
"Ne."
"Není pravda, že jste diamanty přinesla do budovy zabalené do hedvábného papíru, že jste ty diamanty skryla v kanceláři, kterou jste pak musela urychleně opustit, protože jste zjistila, že někdo zavolal policii, a že když jste se dala do práce, podívala jste se do kabelky, jestli jste umístila opravdu všechny diamanty, ke svému zděšení jste v kabelce dva zbylé diamanty našla a v panice jste se jich snažila zbavit způsobem, jaký jste popsala?"
"Okamžik!" vykřikl Hamilton Burger. "Námitka: předpokládají se neprokázané skutečnosti, není to pravý křížový výslech, není důvod předpokládat, že..."
"Námitka se zamítá," odsekl soudce Hartley.
"Není pravda," tázal se Mason, "že jste jednala tak, jak jsem právě načrtl?"
"Naprosto ne. Když jsem šla tam do té kanceláře, žádné diamanty jsem u sebe neměla. Ani když jsem tam přišla."
"Ale netroufáte si nám povědět, kdo vám dal k té kanceláři klíč."
"Odmítám odpovídat na otázky týkající se toho."
"Děkuji," řekl Mason. "Další otázky nemám."
Mae Jordanová opustila lavici svědků. Porotci ji pozorovali jaksi skepticky.
Hamilton Burger potom vyzval další svědky, kteří referovali o technickém pozadí věci - kde přesně se v přístavu nacházel parník, když Baxter skočil přes palubu - cestující, kteří viděli Baxtera skákat přes palubu, a majitele člunu, který se pohyboval v blízkosti lodi. Představil soudu také policejní experty, kteří zkoumali krvavé skvrny na Gillyho člunu a na noži a označili je za lidskou krev.
Mason neměl jiné otázky než na experta, který zkoumal krvavé skvrny.
"Kdy jste prováděl to vyšetření?" ptal se Mason.
"Devatenáctého června."
"Tedy v době, kdy byly krvavé skvrny už deset až čtrnáct dní staré?"
"Tak nějak."
"Na člunu?"
"Ano."
"Na noži?"
"Ano."
"Mohly být starší?"
"Ano."
"Mohly být i měsíc staré?"
"No, to mohly."
"Jedině ze sdělení Jacka Gillyho jste se dozvěděl, kdy se ty skvrny na člunu objevily?"
"Ano."
"A víte, že byl Jack Gilly kdysi odsouzen pro křivé svědectví?"
Svědek se ošíval rozpaky.
"Námitka: nepřípustné, irelevantní, nepodstatné, nepatří ke křížovému výslechu," prohlásil Hamilton Burger.

"Souhlas," řekl soudce Hartley. "Obhajoba musí omezit křížový výslech na krvavé skvrny, povahu laboratorní zkoušky a profesionální kvalifikovanost svědka."
"To je vše," řekl Mason. "Další otázky nemám."
Max Dutton, poslední Burgerův svědek toho odpoledne, byl překvapením. Dutton vypovídal, že žije v Bruselu a na žádost státního zástupce přiletěl svědčit. Byl, jak sdělil, odborníkem na drahokamy. Používal systém výroby modelů drahokamů, který umožňuje stanovit hodnotu jakéhokoli dostatečně cenného kamene. Mikroskopicky zjišťoval rozměry, úhly, plošky a umístění případných trhlinek. Svědek vypovídal, že si vede stálé záznamy o těchto identifikacích, které usnadňují oceňování, vymáhání pojistek a identifikaci ukradených kamenů.
Byl, jak sdělil, kdysi zaměstnán u Munroea Baxtera. Ten mu tehdy dal nějaké drahokamy a požádal ho, aby provedl identifikaci větších z nich, aby mohly být v případě potřeby pohotově rozpoznány.
Svědek se snažil reprodukovat, co mu Munroe Baxter tehdy řekl - způsob, jakým přijal kameny, ale Perry Mason vznesl námitku a soud souhlasil. Hamiltonu Burgerovi se však podařilo předvést, že svědek obdržel kameny v krabici s hlavičkou pařížské kanceláře Jihoafrické společnosti pro těžbu a vývoz drahokamů.
Svědek vypověděl, že vybral větší kameny a vyhotovil o nich kompletní záznamy, aby mohly být identifikovány. Dále sdělil, že zkoumal balíček kamenů, které mu předala policie a o nichž se domníval, že pocházejí z psacího stolu obžalovaného, a že deset z těch kamenů bylo totožných s kameny, které předtím tak pečlivě registroval.
"Svědek je váš," řekl Hamilton Burger.
"Ten systém identifikace kamenů, který jste vypracoval, bere v úvahu každé identifikační znamení na kamenech?" položil Mason otázku.
"Ano, bere."
"Proto by mohl komukoli umožnit vyhotovení přesné kopie kamenů, ne?"
"Ne, pane, to by nemohl. Kámen se dá sice vybrousit tak, aby rozměry a úhly plošek byly naprosto stejné, ale trhlinky v kameni by nebyly ve vztahu k ploškám ve správné pozici."
"Ale bylo by možno vyhotovit duplikát v tom případě, že byste našel kámen s jistými trhlinkami?"
"Tohle se podobá otázce, jestli by bylo možno získat duplikáty otisků prstů v případě, že by se našla osoba, která by měla přesně stejné rýhy a závity," pravil svědek.
"Přejete si tedy odpřisáhnout, že váš systém identifikování kamenů je tak přesný jako identifikace jedinců pomocí daktyloskopie?" tázal se Mason.
Svědek okamžik váhal, pak řekl: "Raději ne."
"To je vše," prohlásil Mason s úsměvem. "Nemám další otázky."
Byl večer. Soud přerušil jednání.
Když si Mason skládal papíry, prodíral se Walter Irving proti proudu davem, který opouštěl soudní síň. Došel k Masonovu stolu. Jaksi zaraženě se usmíval.
"Myslím, že vám asi dlužím omluvu," řekl.
"Nic mi nedlužíte," odpověděl Mason. "A nic si nenamlouvejte, já vám taky nic nedlužím."
"Vy mi nic nedlužíte," řekl Irving, "ale já se stejně omlouvám. A dál vám chci říct, že ta Jordanka lže, jako když tiskne. Já tedy myslím, že se do té kanceláře vloupala, aby tam podstrčila diamanty. Taková scéna, o jaké vypovídala, se nikdy neodehrála. My jsme se vrátili z oběda, teprve když byla hotova s tím, co chtěla udělat, a vypadla. To můžeme dokázat, a už tahle jediná skutečnost ukazuje, co je to za lhářku. A co víc - já jsem té Jordance žádné diamanty nedal," pokračoval Irving. "Neřekl jsem jí, aby držela hubu. Teď, když jsem ji viděl, rozpomněl jsem se, že jsem ji spatřil tehdy u vlaku. Přišla Duaneovi naproti a chtěla se mu vnutit. Pokud vím, bylo to tehdy jedinkrát v životě, co jsem ji viděl. Ta holka hraje nějakou hru, a nehraje ji pro sebe, pane Masone. Něco za tím vězí, nějaká nekalost, řízená mocnými zájmy, kterým státní zástupce naletěl."
"Doufám," řekl Mason. "Mimochodem, kde jste vlastně byl?"
"V Mexiku. Připouštím, že jsem podcenil vaše schopnosti, ale snažil jsem se dát vám příležitost zaměřit podezření na mne, pokud byste chtěl."
"No, to jsem nechtěl," řekl Mason a dodal významně: "Zatím."
Irving se na něj zazubil. "To je ono. Vždycky to můžete na mne přehrát a zmást porotu, dokonce i když se mnou nechcete být zadobře. Pamatujte, že jsem k mání coby podezřelý."
Mason mu pohlédl do očí. "Nemyslete si, že na to někdy zapomenu."
Irving se zubil čirým nadšením. Jeho červenavě hnědé oči se s vyrovnanou vlídností střetly s právníkovým chladným tvrdým pohledem. "Vedete si senzačně. Budu k dispozici, kdykoli mě budete chtít, a samozřejmě mohu Duaneovi poskytnout dokonalé alibi na ráno šestého června. Krátce po sedmé jsme spolu posnídali, krátce před devátou jsme už byli v kanceláři a celé dopoledne jsme strávili spolu."
"A co večer pátého?" ptal se Mason.
Irving uhnul pohledem.
"No?" ptal se znovu Mason.
"To byl Duane někde venku."
"Kde?"
"S nějakou ženou."
"S kým?"
Irving pokrčil rameny.
Mason řekl: "Vidíte, jak to vypadá. Dožene-li to státní zástupce tak daleko, že bude obžalovaný muset vypovídat, může se veskrze stát, že Jeffersonovy způsoby, jeho rezervovanost a odmítání odpovídat na otázky popudí porotu."

"Já vím," řekl Irving. "Vím přesně, čemu chcete předejít. Než k tomu dojde, pane Masone, nechte mě s ním promluvit a já mu naliju trochu rozumu do hlavy, i kdybych si ho měl navěky znepřátelit. Zkrátka, chci, abyste věděl, že se mnou můžete ve všem počítat."
"Ano," řekl Mason. "Domnívám se, že jste poslal své společnosti do Jižní Afriky náramně kooperativní telegram?"
Irving se pořád zubil a jeho oči zůstávaly pořád stejné. "To je pravda," řekl. "Požádal jsem společnost, aby vám dala padáka. Dnes večer pošlu další, který bude vypadat úplně jinak. Mariine Chaumontovou jste ještě nenašli, že?"
"Ne," přisvědčil Mason.
Irvingův úsměv se vytratil. "Vždyť jsem vám říkal, že ji nenajdete. Tohle jste zmrvil, Masone. Jinak si vedete skvěle."
A jakoby plně přesvědčen o Masonově dobré vůli se Walter Irving obrátil a vykráčel ze soudní síně.

16

Toho večera měřil Mason svou kancelář zamyšlenými kroky. "Sakra, Paule," řekl detektivovi, "proč je ten Hamilton Burger tak sebejistý?"
"Ale vždyť jsi ho dnes odpoledne párkrát pěkně vytočil," namítl Drake. "Byl tak bez sebe, že se celý klepal."
"Já vím, že byl bez sebe, Paule. Měl vztek, byl podrážděný, uražený, ale pořád byl tak sebejistý. Hamilton Burger mě nemůže vystát. Nejradši by mě viděl na větvi nad hlubokým rybníkem a pak by tu větev odřízl. Ani by mu nevadilo, kdybych se přitom kapánek namočil. Ale za tímhle případem něco vězí, co neznáme."
"No," řekl Drake, "co se týče toho případu, co má v ruce?"
"Zatím nic," řekl Mason. "To mi právě dělá starosti. Proč si tolik troufá v případu, který vlastně nemá smysl? Má v něm dobrodružku a pašeráka, muže, který zřejmě plánoval předstírat sebevraždu. Byl to dobrý plavec. Měl pod šaty vzduchovou bombičku. Provedl přesně to, co chtěl, totiž: skočil přes palubu a zmizel, aby si lidé mysleli, že je mrtev. A Hamilton Burger sem přivede úplnou spodinu, bahno společnosti. Použije člověka, který úmyslně pronajal člun pro nezákonnou činnost, který byl dvakrát trestán. Naposledy pro křivé svědectví. Vždyť porota takovému člověku nebude věřit!"
"A co ta holka?" ptala se Della Streetová.
"To je něco jiného," řekl Mason. "Ta na porotu zapůsobila dobrým dojmem. Zřejmě byla najata, aby ty drahokamy zanesla do kanceláře a narafičila je tam. To porota neví. Ti porotci ji odhadují podle tvářičky."
"Podle postavičky," opravil ho Drake. "Proč jsi ji tak snadno pustil, Perry?"
"Protože byla každou odpovědí porotě sympatičtější a sympatičtější. Těm porotcům se líbí, Paule. Chci požádat, aby byla předvolána k dalšímu křížovému výslechu. Než ho budu provádět, chci mít o ní důvěrné informace. Zapojíš do toho svoje lidi, kteří o ní vyšťourají každou mrť. Chci o ní vědět všechno, o její minulosti, o přátelích, a než ji budu zase vyslýchat, chci vědět, odkud dostala klíč, kterým odemkla kancelář."
Drake jen přikývl.
"No tak," řekl Mason netrpělivě, "neměl by ses do toho dát, Paule?"
Detektiv seděl a šklebil se. "Už jsem se dal, Perry. Mám tě přečteného. Věděl jsem, co chceš. V momentě, kdy ta holka odešla z lavice svědků, vyslal jsem celou tlupu lidí do práce. Tohle tvoje neregistrované číslo jsem nechal své spolehlivé sekretářce. Každou chvíli se může ozvat s nějakou horkou zprávou."
Mason se usmál. "Připíchni si medaili za zásluhy, Paule. Sakra, nic nemůže právníka víc otrávit než křížový výslech plaché holčičky, která zhypnotizovala porotu. Nemůžu pořád střílet naslepo, Paule. Příště začnu mířit na ni, ale musím na to mít smrtící střelivo. Ale ty musíš udělat něco jiného."
"Co zas, Perry?"
"Najít Munroea Baxtera."
"Ty myslíš, že není mrtev?"
"Začínám si myslet, že měl Walter Irving pravdu. Myslím, že ten údajně slabomyslný bratr Mariine Chaumontové může být Baxter, i přes ty nemocniční záznamy. Ve věci této hvězdné velikosti můžeme objevit pořádnou díru. Jestli ten člověk v nemocnici byl opravdu taková zombie, proč by ho Mariine Chaumontová nemohla identifikovat jako svého bratra, vzít ho z nemocnice, někomu ho strčit na krk a vydávat za něj Munroea Baxtera. Co podniknem, abychom ji našli, Paule?"
"No, dík tobě děláme pokroky," pravil Drake. "Nakopal bych si, že jsem takový blbec. Tys měl pravdu s těmi půjčovnami aut, a já jsem pro oči neviděl. Dvě půjčovny mají zastoupení přímo na letišti. Kdo si chce vypůjčit auto, musí předložit řidičák. To znamená uvést své pravé jméno."
"Myslíš, že si Mariine Chaumontová najala auto na svoje vlastní jméno?"
"Ano. Předložila řidičský průkaz, najala si auto a jela."
"A její bratr byl s ní."
"V tu chvíli ne. Odjela z letiště autobusem, jako by přiletěla, jela do města s bratrem a dvěma kufry, pak se vrátila, najala si auto, vyzvedla další dva kufry a jela do města pro bratra a někam spolu odjeli."
"Kam?" ptal se Mason.
"No, to bych rád věděl. Ale máme šanci je najít. Půjčovné za auto se platí jak podle ujeté vzdálenosti, tak podle denní sazby. Když Mariine Chaumontová auto vrátila, ukazoval taxametr, že ujela šedesát dva mil."
Mason okamžik přemýšlel, pak luskl prsty.
"Copak?" ptal se Drake.
"Jela do některého okolního města," řekl Mason. "Tam si někde najala nějaké bydlení. A teď si bude chtít zase najmout auto a zase bude muset předložit řidičák. Bála se nechat si to auto, co si najala na letišti, protože si myslela, že se tam budeme informovat."

"Taky že bychom se tam do několika hodin informovali, kdybych byl tehdy ve formě," řekl Drake lítostivě.
"Dobře," řekl Mason, "najala si tam auto. Bála se, že bychom ji mohli vypátrat, zjistit si číslo vozu, označit ho za kradený a dostat ji. Tak se toho auta zbavila, jak nejrychleji mohla. Pak si v některém satelitním městě vypůjčila další auto. Kvůli řidičáku si ho musela vypůjčit na svoje vlastní jméno. Pošli na to svoje lidi, Paule, ať podchytí všechny, ale opravdu všechny půjčovny aut v satelitních městech."
Paul Drake se vyhrabal z křesla a protáhl se. "Uf, mám právě dost, nevím, jak můžeš tohle tempo vydržet, Perry."
Přešel k neregistrovanému telefonu a prohlásil: "Zavolám do své kanceláře, ať se do něčeho z toho pustí."
Vytočil číslo a řekl: "Haló? Tady Paul. Potřebuji partu lidí pro všechna města kolem. Chci se informovat ve všech půjčovnách aut na auto, které si najala Mariine Chaumontová. Ano, tak. Ve všech. A teď můžete... Jak to? Okamžik," řekl. "Říkejte mi to pomalu. Chci si udělat poznámky. Kdo připravil tu zprávu?... Dobře. Tak to sem hned přineste. Jsem u Masona v kanceláři - a ať už vyjedou." Drake zavěsil se slovy: "Tak něco už máme, Perry."
"A co?"
"Našli jsme ten trumf, co má Hamilton Burger v rukávu."
"Jsi si jist?"
"Stoprocentně. Jeden z detektivů, který na tom případu pracuje, ví, jak na to. Dal reportérovi od novin hlášku, aby se zítra přišel podívat, jak budeš cupován na cucky hadry, a reportér z něj vytáhl, oč jde. A ten reportér je velký kamarád s jedním z mých lidí, a tak jsme dostali hlášku zase my."
"Oč jde?" ptal se Mason.
"Za minutku budem tu tajnou informaci mít. Přinesou nám zprávu," řekl Drake. "Týká se ženy, kterou se Jefferson snaží krýt."
Mason prohlásil: "Tak se konečně hýbáme z místa, Paule. Budu-li vědět tohle, tak už vůbec nebude záležet na tom, co má za lubem Hamilton Burger. Nějak ho už utřu."
Čekali napjatě, až se ozvalo zaklepání na dveře. Drake otevřel, převzal od sekretářky obálku a zeptal se: "Rozesíláte už lidi po těch autopůjčovnách?"
"To je už v chodu, pane Drake. Pověřila jsem tím Davise, zrovna telefonuje."
"Prima," pochválil ji Drake. "Uvidíme. Tady jsou ty informace, Perry."
Drake otevřel obálku, vytáhl pomačkané archy papíru, spěšně je prolétl a hvízdl.
"Výborně," řekl Mason, "sem s tím."
Drake říkal: "V noci pátého června byl Jefferson s nějakou ženou v nočním podniku. Byli tam jejím autem. Hlídač parkoviště jim zaparkoval auto a nějaký jiný zákazník jí poškrábal blatník. Hlídač si tedy zapsal čísla průkazů a všechno ostatní. Ale ta žena zpanikařila, strčila hlídači dvacet dolarů a řekla mu, aby na všechno zapomněl. Hlídač si to všechno okamžitě dovedl vysvětlit. Byla to vdaná paní. A není pochyb, že ten chlapík s ní byl Duane Jefferson."
"A kdo byla ta žena?" ptal se Mason.
"Jmenuje se Nan Ormsbyová."
"Dobře," řekl Mason. "Možná se mi to bude hodit. Záleží na tom, jak daleko ta záležitost zašla."
Paul Drake, který stále ještě pročítal zprávu, náhle znovu hvízdl.
"Co ještě?" ptal se Mason.
"Drž se," pravil Drake. "Porotce číslo jedenáct se jmenuje Alonzo Martin Liggett?"
"A co je s ním?" ptal se Mason.
"Je to kamarád Dana Ormsbyho. Ormsby vlastní společně se svou ženou realitní kancelář Nan a Dan. Nan Ormsbyová má s manželem problémy. Chce majetkové vypořádání. Ale on nechce takové vypořádání, jaké požaduje ona. Ale zatím na ni nic nemá. A teď uvidíme, co bude dál, když je ten porotce kamarád Dana Ormsbyho."
"Ach bože!" povzdechl Mason. "Jestli Hamilton Burger použije téhle páky..."
"Měj na paměti, že tenhle tip pochází přímo z Burgerova úřadu," řekl Drake.
Mason seděl zamračený, soustředěný.
"Je to moc špatné?" otázal se Drake.
"Je to pro státního zástupce perfektní sestava," prohlásil Mason. "Dotáhne-li to k výslechu mého klienta, přijde si na své. Porotě se pseudobritské manýry a snobství Duanea Jeffersona líbit nebudou. Vždyť víš, jak dopadají lidé, kteří mají co dělat s Brity a jsou potom britštější než Britové, a právě takový je Jefferson. Celý ten svůj manýrismus si vypěstoval. A tak do něj Hamilton Burger začne vrtat - že zničil manželství, že chodil s vdanou ženou - a kamarád Dana Ormsbyho sedí v porotě."
"Můžeš proti tomu něco podniknout, Perry?" ptal se Drake.
"Můžu dvě věci," odvětil Mason, "a nelíbí se mi z nich ani jedna. Buďto můžu založit celý svůj boj na úsilí dokázat, že neexistuje corpus delicti, a nenechat ten případ vůbec přijít před porotu, nebo, jestli se mnou soudce nebude souhlasit, nechám obžalovaného vypovídat, ale omezím svůj přímý výslech na to, kde byl šestého v pět hodin ráno, a jestli se ho státní zástupce pokusí vyslýchat, budu řvát jako drak. Protože já se ho nebudu na nic z noci pátého června ptát - jenom na ráno šestého - a tak mohu požadovat, aby ho státní zástupce ohledně té noci také nevyslýchal."
"A on bude muset obecně popřít, že spáchal trestný čin?" ptal se Drake.
Mason přikývl.
"Ale neotevře to otázku, kde byl v noci pátého, když byl člun pronajat?"
"Obžaloba argumentuje, že obžalovaný nebyl spatřen dřív než ráno šestého, když byl člun už pronajatý - tedy takové jsou zatím materiály obžaloby. Tomu slouží výpověď Jacka Gillyho."
"Hm," řekl Drake. "Půjdu do kanceláře a rozjedu to. Moji lidé na tom budou pracovat celou noc. Ty by ses měl trochu vyspat, Perry."

Masonovo přikývnutí prozrazovalo, že se zabývá jinými myšlenkami. "Musím to dát do pořádku, Paule. Mám šestý smysl, který mě varuje - totiž před Burgerovými metodami postupu. Tohle je případ, kde musím při každém kroku dávat pozor, abych se nechytil do pasti."
"No," řekl Drake, "ty si teď tady choď po kanceláři sem a tam a já se spíš poohlédnu po okolí. Zítra ráno na tom snad budem líp."
Mason podotkl: "Měl jsem to vědět. Burger triumfoval, ale jeho případ je slátanina. Netriumfoval silou svých argumentů, ale dík slabosti mých."
"A teď, když to víš, tak se můžeš nástrahám vyhnout?" ptal se Drake.
"Můžu se o to snažit," pravil Mason chmurně.
17

Soudce Hartley zahájil jednání přesně v deset.
Hamilton Burger pravil: "Mám ještě pár otázek na pana Maxe Duttona, odborníka na drahokamy."
"Okamžik," pronesl Mason. "Dovolí-li soud, chtěl bych přednést návrh. Domnívám se, že by můj návrh měl být přednesen bez přítomnosti poroty."
Soudce Hartley se zachmuřil. "Mohl byste se svým návrhem počkat do zakončení prezentace obžaloby, pane Masone. Chtěl bych vést jednání co nejrychleji."
"Jeden můj návrh může počkat," připustil Mason. "Ten druhý, myslím, může být přednesen v přítomnosti poroty. Je to návrh vyloučit celou výpověď Mae Jordanové, a to z toho důvodu, že v její výpovědi není nic, co by obžalovaného uvádělo ve spojitost s trestným činem."
"Dovolí-li soud," řekl Hamilton Burger, "dosvědčí svědek Dutton, že jeden z diamantů nalezených na spodní straně stolní desky v kanceláři Perryho Masona pochází z kolekce Munroea Baxtera."
Mason pravil: "To neuvádí obžalovaného Duanea Jeffersona ve spojitost s ničím. Jefferson jí ty diamanty nedal. I jestliže vezmeme její výpověď za bernou minci, i jestliže připustíme, že ty diamanty z kanceláře vzala, místo aby je šla do kanceláře podstrčit, nemůže obžaloba obžalovanému přitížit něčím, co učinil Walter Irving."
"Ale stalo se to v přítomnosti obžalovaného," namítl Hamilton Burger, "a společně."
"Ani jedno, ani druhé jste nedokázal," řekl Perry Mason.
Soudce Hartley si hladil bradu. "Skoro se domnívám, že by návrh měl být přijat, pane státní zástupce. Soud o této věci velmi uvažoval."
"Dovolí-li soud," žádal Hamilton Burger zoufale, "mám zde výborný argument. Prokázal jsem, že diamanty byly ve vlastnictví Munroea Baxtera, když opouštěl loď. A pak se ty diamanty octly ve vlastnictví obžalovaného..."
"Ne v jeho vlastnictví," opravil ho Mason.
"V kanceláři, k níž měl klíč," utrhl se na něj Hamilton Burger.
"Klíč měl vrátný. Klíč měla uklízečka. Klíč měl Walter Irving."
"Přesně tak," souhlasil soudce Hartley. "Musíme nejprve dokázat, že obžalovaný s diamanty nakládal jako vlastník. To je základní součást případu."
"Ale, Vaše Ctihodnosti, vždyť my jsme dokázali, že s nimi nakládal jako vlastník. Dva z těch diamantů byly předány svědkyni Jordanové za mlčení o dopisech. Dokázali jsme, že se Munroe Baxter vynořil z vody, chytil se vlasce, který byl připevněn k těžkému rybářskému prutu, že ho obžalovaný bodal, zmocnil se pásku s diamanty, zatížil tělo a odvlekl je na místo, kde mohlo být potopeno ke dnu."
Soudce Hartley zavrtěl hlavou. "To je jiná věc než návrh ohledně výpovědi Mae Jordanové. Ale chceme-li dopřát důvěru celému svědectví obžaloby a jeho implikacím, což s ohledem na takový návrh musíme, je tu pravděpodobně implikace, která postačí návrh anulovat. Předběžně návrh připouštím a rezervuji si rozhodnutí. Prosím, pane státní zástupce."
Hamilton Burger zavolal Maxe Duttona zase na lavici svědků. Dutton vypovídal, že jeden z drahokamů, které byly nalezeny v kusu žvýkačky přilepeném na spodku desky Masonova stolu, pocházel z Baxterovy kolekce.
"Nemám otázky," řekl Mason, když mu Hamilton Burget předal Duttona ke křížovému výslechu.
"Tím tedy," vyhlásil Hamilton Burger dramaticky a nečekaně, "se uzavírá jednání."
Mason řekl: "A teď, Vaše Ctihodnosti, bych rád přednesl návrh bez přítomnosti poroty."
"Porotci budou na patnáct minut omluveni," vyhlásil soudce Hartley, "a po tuto dobu mějte na paměti předchozí upozornění soudu."
Když porotci opustili soudní síň, kývl soudce na Perryho Masona. "Prosím, váš návrh."
"Navrhuji, aby soud dal porotě pokyn vyhlásit zprošťující výrok," řekl Mason, "s odůvodněním, že nebyl předložen žádný materiál, který by opodstatňoval vyslovení viny, dále s odůvodněním, že tu není žádný důkaz nasvědčující vraždě, žádné corpus delicti, žádný důkaz, který by obžalovaného uváděl ve spojitost s případem."
Soudce Hartley řekl: "V tomto případě rozhodnu proti obhajobě, pane Masone. Nechci vám už předem bránit v argumentaci, ale soud tuto věc velmi pečlivě uvážil. Jelikož jsem věděl, že takový návrh bude podán, chci vás upozornit, že ačkoli obvykle důkaz corpus delicti zahrnuje nalezení těla, podle kalifornského zákona to není nutné. Corpus delicti znamená předmět doličný, nikoli tělo oběti. Důkaz corpus delicti pouze prozrazuje, že trestný čin byl spáchán. A když byl trestný čin spáchán, pak je možno uvádět obžalovaného v souvislost s trestným činem odpovídajícím důkazem. Corpus delicti nebo trestný čin sám stejně jako kterýkoli jiný fakt, který má být u soudu prokázán, může být doložen nepřímým nebo přímým důkazem. Z předložených důkazů, zakládajících se na faktech, mohou být odvozeny přiměřené hypotézy. A zde máme důkaz, který, připouštím, není příliš robustní, který prokazuje, že Munroe Baxter, předpokládaná oběť, vlastnil a měl u sebe jisté diamanty. Pravděpodobně by se jich nevzdal bez

boje. Tyto diamanty byly později nalezeny za okolností, které přinejmenším podporují hypotézu, že byly ve vlastnictví a držení obžalovaného. Jeden z nejsilnějších důkazů je v tomto případě nález nože poskvrněného krví ve člunu. Připouštím, že kdybych byl porotcem, nezapůsobila by na mne výpověď svědka Gillyho velkým dojmem, ale přesto může mluvit pravdu i muž, který byl kdysi odsouzen pro závažný trestný čin, který byl odsouzen pro křivé svědectví. Máme v našem státě případ Lid versus Cullen, 37 Kalifornie 2., 614, 234 Pacifik 2., l, podle něhož pro vyslovení viny trestným činem vraždy není podstatné, aby bylo nalezeno tělo oběti. Jeden z nejzajímavějších případů, které kdy přišly před soud, je případ Rex versus James Camb. Byl to ovšem britský případ, rozhodnutý v pondělí 26. dubna 1948 Nejvyšším soudem Anglie. Je to proslulý případ lodi Zámek Durban, v němž James Camb, lodní stevard, vstoupil do kabiny mladé pasažérky. Byl poznán. Mladá žena zmizela a nikdy nebyla nalezena. Nebylo předloženo žádné corpus delicti, až na to, že obžalovaný sám přiznal, že prostrčil tělo otvorem v boku lodi, ale tvrdil, že žena byla v té chvíli už mrtva, že zemřela přirozenou smrtí a že se touto cestou pouze zbavil mrtvoly.
V našem případu ovšem žádné takové přiznání nemáme, ale máme svědeckou výpověď, že obžalovaný seděl ve člunu, že nějaké velké těleso, příliš velké, než aby to byla ryba, se zachytilo za rybářský prut, který obžalovaný nechával viset přes palubu, že se obžalovaný nebo jeho společník poté vyklonil a bodal nožem. Nůž byl později nalezen ve člunu, potřísněný lidskou krví. Byl to nůž obžalovaného. Myslím, že za daných okolností je to dostatek materiálu, aby byla obhajoba nucena odpovídat na obvinění, a domnívám se, že pokud porota na základě těchto důkazů vysloví vinu trestným činem vraždy, uznání viny obstojí."
Hamilton Burger se usmál: "Myslím, že bude-li soud mít s námi ještě trpělivost, uvidí hned, že je trestný čin vraždy dokázán bohatě."
Soudce Hartley se na státního zástupce na moment zahleděl téměř podezíravě se sevřenými rty a pak řekl: "Dobře. Zavolejte porotu."
Mason se obrátil na svého klienta: "Je to tady, Jeffersone. Musíte vypovídat. Neuznal jste za vhodné důvěřovat mi jako svému advokátovi. Nechal jste mě v situaci, kdy jsem musel hájit váš případ za velice malé spolupráce z vaší strany. Myslím, že mohu dokázat, že svědkyně Jordanová lhala, když říkala, že jste ji ještě zastihli v kanceláři. Děvče ve stánku s cigaretami dosvědčí, že jste přišli, teprve když správce budovy stál dole u výtahů. Myslím, že jakmile dokážeme, že lhala v jedné věci, budu moci dokázat, že se její výpovědi nedá věřit vůbec. Ale na porotu zapůsobila velmi příznivým dojmem."
Jefferson se jen chladně formálně uklonil. "Dobře," řekl.
"Máte ještě pár vteřin," pravil Mason. "Nechcete mi něco povědět, co bych měl vědět?"
"Jistě," řekl Jefferson. "Jsem nevinen. To je vše, co potřebujete vědět."
"Proč mi sakra nedůvěřujete?" ptal se Mason.
"Protože je pár věcí, které nepovím nikomu."
"Pokud vás to zajímá," prohodil Mason, "vím, kde jste byl v noci pátého června, a státní zástupce to ví také."
Duane Jefferson na okamžik ztuhl, pak se odvrátil a řekl lhostejně: "Na otázku týkající se noci pátého června nebudu odpovídat."
"Nebudete," řekl Mason, "protože vám při přímém výslechu nebudu takovou otázku klást. Ale pamatujte si jedno: zeptám se vás, kde jste byl časně ráno šestého června. A zatraceně si dávejte pozor, aby vaše odpověď nepřekročila časový limit, který stanovím. Jinak vás státní zástupce úplně rozcupuje. Váš výslech bude velice krátký."
"Chápu."
"Bude mít povahu pouhého gesta."
"Ano, chápu."
Porota vkráčela do soudní síně a zasedla.
"Jste připraven pokračovat, pane Masone?" ptal se soudce.
Mason řekl: "Ano, Vaše Ctihodnosti. Nebudu soud ani porotu okrádat o čas zahajovací řečí. Hodlám protrhnout tohle předivo lží a nařčení. Mou první svědkyní bude Ann Riddleová."
Předstoupila Ann Riddleová, vysoká světlovlasá dívka od cigaretového pultu.
"Pamatujete si události čtrnáctého června letošního roku?"
"Ano, pane."
"Kde jste tehdy byla?"
"Byla jsem u cigaretového pultu v budově, kde máte kanceláře."
"Kde má kancelář také Jihoafrická společnost pro těžbu a vývoz drahokamů?"
"Ano, pane."
"Vy prodáváte v budově u cigaretového pultu?"
"Ano, pane."
"Pamatujete si, jak správce budovy sjel dolů a postavil se s mladou ženou k výtahům?"
"Ano, pane."
"Viděla jste toho dne obžalovaného?"
"Ano, pane. Obžalovaný a jeho asistent pan Irving se vraceli z oběda. Oni..."
"Okamžik," přerušil ji Mason. "Vy přece nevíte, jestli se vraceli z oběda."
"Ne, pane."
"Dobře, omezte prosím svou výpověď jen na to, co se dělo."
"No, tak vstoupili do budovy. Správce tam stál. Jeden z nich - myslím, že to byl pan Irving, ale s určitostí si to nepamatuji, šel ke správci budovy, ale když viděl, že správce je zaujat něčím jiným, zase se obrátil. Potom oba vstoupili do výtahu."

"Bylo to po poplachu, který byl vyhlášen kvůli vloupání?"
"Ano, pane."
"Svědkyně je vaše," řekl Mason Hamiltonu Burgerovi.
Hamilton Burger se usmál: "Žádné otázky nemám."
"Vyzvu obžalovaného, Duanea Jeffersona, k výpovědi," řekl Mason.
Duane Jefferson chladně a klidně vstal a pomalu kráčel k místu svědků. Chvilku se na porotu vůbec nedíval a pak, když ji ráčil uznat za hodnu pohledu, byl to pohled plný povýšenosti, hraničící s pohrdáním. "Zatracenej blbec!" vydechl Mason sám pro sebe.
Hamilton Burger se opřel zády do křesla, propletl si prsty rukou založených za hlavou, kývl na jednoho ze svých náměstků a tvář se mu rozšířila úsměvem.
"Zabil jste Munroea Baxtera?" tázal se Mason.
"Ne, pane."
"Věděl jste, že ve vaší kanceláři byly ty diamanty?"
"Ne, pane."
"Kde jste byl ráno šestého června? Zeptám se takhle: kde jste byl od dvou hodin ráno do poledne šestého června?"
"Během této doby jsem byl ve svém bytě a spal jsem o něco déle než do sedmi. Pak jsem snídal se svým asistentem Walterem Irvingem. Po snídani jsme šli do kanceláře."
"Proveďte křížový výslech," hodil Mason zlobně na Hamiltona Burgera.
Hamilton Burger začal: "Budu velmi stručný. Mám jen pár otázek, pane Jeffersone. Byl jste někdy odsouzen pro trestný čin?"
"Já..." Náhle se zdálo, že se Jefferson na místě zhroutí.
"Tak byl?" zahřměl Hamilton Burger.
"Dopustil jsem se v životě jediné chyby," řekl Jefferson. "Snažil jsem se ji odčinit vzorným životem. Myslel jsem, že jsem ji už odčinil."
"A odčinil jste?" otázal se Hamilton Burger opovržlivě. "Kde jste byl odsouzen, pane Jeffersone?"
"V New Yorku."
"Odpykal jste si trest v Sing Singu?"
"Ano."
"Pod jménem Duane Jefferson?"
"Ne, pane."
"Pod jakým jménem?"
"Pod jménem James Kincaid."
"Správně," řekl Hamilton Burger. "Byl jste odsouzen pro trestný čin krádeže lstí a podvodem?"
"Ano."
"Vydával jste se za anglického dědice, že? A říkal jste..."
"Námitka," promluvil Mason. "Obžaloba nemá právo podrobně rozvádět doznání."
"Námitka se přijímá."
"Byl jste kdysi znám pod podsvětní přezdívkou Gentleman Jim?"
"Námitka," ozval se opět Mason.
"Souhlas."
Hamilton Burger prohlásil pohrdavě: "Další otázky nebudu klást."
Obžalovaný se odpotácel z místa svědků jako v mrákotách.
Mason řekl se rty sevřenými do tvrdé bílé čáry: "Výpověď pana Waltera Irvinga."
Soudní zřízenec zvolal: "Walter Irving!"
Když se nikdo neozýval, bylo jméno vyvoláno i na chodbách.
Paul Drake přistoupil k Masonovi. "Zdrhnul, Perry. Seděl u dveří. Vzal roha ve chvíli, když se Burger Jeffersona ptal na jeho trestní rejstřík. Panebože! To je svinstvo. Zatracený svinstvo!"
Soudce Hartley řekl, ne právě rozhodně: "Pan Irving zřejmě není přítomen, pane Masone. Byl obeslán?"
"Ano, Vaše Ctihodnosti."
"Přejete si, aby soud vydal soudní zatykač?"
"Ne, Vaše Ctihodnosti," odvětil Mason. "Pan Irving měl možná svoje důvody."
"Troufám si tvrdit, že měl," pronesl Hamilton Burger sarkasticky.
"Obhajoba končí," řekl Mason.
Hamilton Burger nedokázal utajit škodolibou radost. "Já," prohlásil, "předvolám k vyvrácení důkazů obhajoby jen tři svědky. První je paní Agnes Elmerová."
Paní Agnes Elmerová sdělila svoje jméno a adresu. Byla, jak řekla, správkyní nájemního domu, kde si obžalovaný Duane Jefferson krátce po příjezdu do města najal byt.
"Když se rozpomenete na časné ráno šestého června," začal Hamilton Burger, "víte, zda byl Duane Jefferson tehdy v bytě?"
"Vím."
"Byl tam?"
"Nebyl."
"Spal té noci ve své posteli?"
"Ne."

"Svědkyně je vaše," řekl Hamilton Burger.
Mason si uvědomil, že smyslem stručného přímého výslechu bylo nastražit past, do které se má při křížovém výslechu chytit. Zkřížil zvolna paže, jako by se protahoval z únavy, a řekl: "Jak jste si jista tím datem, paní Elmerová?"
"Krátce před půlnocí pátého mi někdo volal. Ženský hlas. Řekla mi, že naprosto nutně musí mluvit s Duanem Jeffersonem. Řekla, že jí pan Jefferson..."
"Okamžik," přerušil ji Mason. "Mám námitku, Vaše Ctihodnosti, proti tomu, aby zde svědkyně referovala o jakýchkoli rozhovorech, které se konaly v nepřítomnosti obžalovaného."
"Oh, Ctihodnosti," řekl Hamilton Burger, "to je přece přípustné. Obhájce položil tuto otázku sám. Ptal se, jak si je svědkyně jista datem. A svědkyně to vysvětluje."
Soudce Hartley pravil: "Vaše tvrzení může po technické stránce odpovídat pravdě, pane státní zástupce, ale tohle je soud, ne advokátský zápasnický ring. Celý způsob vašeho výslechu ukazuje, že jste jej pečlivě nastražil jako past. Námitku přijímám. Soud se tedy táže svědkyně, zda se může na datum rozpomenout ještě nějak jinak, to jest podle svého vlastního počínání."
"No," začala svědkyně, "vím, že to bylo šestého, protože jsem toho dne byla u zubaře. V noci mě strašně bolel zub a nemohla jsem spát."
"A jak jste si jista datem, kdy jste byla u zubaře?" ptal se Mason.
"Ze zubařova záznamníku."
"Takže z vlastní hlavy nevíte, kterého dne jste byla u zubaře. Víte jen datum, které je v zubařově záznamníku?"
"Ano."
"A zápis do zubařova záznamníku nebyl pořízen vaší rukou. Jinými slovy, k osvěžení své paměti jste musela promluvit se zubařem?"
"No, ptala jsem se ho, kdy jsem to u něj byla, a on se podíval do svých záznamů a pověděl mi to."
"Správně," řekl Mason. "Ale vy nevíte, jak si záznamy vede."
"No, měl by je vést..."
Mason se usmál. "Ale vy si nezávisle na něm nepamatujete nic, než že to bylo té noci, kdy vás bolel zub, že?"
"No, kdyby tak bolel zub vás..."
"Ptám se vás, zda jediný způsob, jakým můžete určit to datum, je, že vás té noci bolel zub?"
"Ano."
"A pak jste se na žádost státního zástupce snažila to datum ověřit?"
"Ano."
"Kdy vás o to státní zástupce požádal?"
"To už nevím. Bylo to někdy koncem měsíce."
"A šla jste se zubaře zeptat, nebo jste mu telefonovala?"
"Telefonovala jsem mu."
"A ptala jste se na to datum, kdy jste u něj byla?"
"Ano."
"Nebýt toho, nebyla byste schopna říci, jestli to bylo šestého, sedmého nebo osmého?"
"To asi ne."
"Takže jste si osvěžila paměť tím, že jste věřila někomu jinému. Jinými slovy, vaše výpověď ohledně toho data je svědectví z doslechu."
"Vaše Ctihodnosti," řekl Hamilton Burger, "myslím, že svědkyně má právo osvěžit si paměť..."
Soudce Hartley zavrtěl hlavou. "Svědkyně vypověděla, že si datum pamatuje pouze na základě jiných okolností, a tyto jiné okolnosti, kterých používá k osvěžení své paměti, závisejí na neodpřisáhnutém svědectví někoho jiného. Jednoduše svědectví z doslechu, pane státní zástupce."
Hamilton Burger se uklonil. "Dobře, Vaše Ctihodnosti."
"To je vše," řekl Mason.
"Zavolejte Josephine Carterovou," pokračoval Burger.
Josephine Carterová byla vzata pod přísahu, vypověděla, že je telefonistkou v nájemním domě, kde obžalovaný bydlí, že měla službu od deseti hodin večer pátého června do šesti hodin ráno šestého.
"Přepojovala jste k obžalovanému té noci nějaký hovor?"
"Ano."
"Kdy?"
"Krátce před půlnocí. Bylo mi řečeno, že je to naléhavé, a já..."
"Nezáleží na tom, co vám bylo řečeno. Co jste udělala?"
"Přepojila jsem."
"Hlásil se někdo?"
"Ne. Ten, kdo telefonoval, nechal vzkaz a požádal mě, abych tam pořád zkoušela volat, tak aby pan Jefferson vzkaz dostal, jakmile přijde."
"Jak často jste tam volala?"
"Každou hodinu."
"Dokdy?"
"Až do odchodu ze služby v šest hodin ráno."
"Ozval se někdo?"
"Ne."

"Vidíte od centrály na chodbu k výtahům a sledovala jste, jestli obžalovaný přišel?"
"Ano. Dávala jsem pozor, abych ho zavolala, kdyby přišel."
"A během vaší služby nepřišel?"
"Ne."
"Jste si jista?"
"Naprosto."
"Svědkyně je vaše!" hodil Burger Masonovi.
"Jak víte, že tam telefon zvonil?" usmál se Mason.
"Jak to myslíte? Tiskla jsem tlačítko."
"Mívají telefony někdy poruchy?"
"Ano."
"Objeví se na přepínací desce nějaký signál, když telefon zvoní?"
"Když telefon zvoní, je slyšet zvláštní zvuk, něco jako bzučení."
"A je to bzučení slyšet, když telefon nezvoní?"
"Já... Tohle od nás nikdy nikdo nechtěl."
"Víte ze své zkušenosti, že ten tón není slyšet, když telefon nezvoní?"
"Takhle by centrála měla fungovat."
"Ptám se vás, jestli to víte z vlastní zkušenosti."
"No, pane Masone, jestli někdy telefon nezvoní... já jsem přece nikdy nebyla zároveň v tom bytě i u centrály."
"Správně," řekl Mason. "K tomu jsem se chtěl dostat, slečno Carterová. Toť vše."
"Okamžik," zasáhl Hamilton Burger. "Mám ještě jednu dodatečnou otázku. Dávala jste pozor, kdo vchází a vychází, abyste věděla, jestli pan Jefferson přišel?"
"Ano."
"Je váš stůl tak umístěn, abyste ho viděla, kdyby přišel?"
"Ano. Každý, kdo přichází, musí jít po chodbě, a na tu já vidím skleněnými dveřmi."
"To je vše," usmál se Burger.
"A já mám ještě pár dodatečných otázek," ozval se Mason. "Zdržím vás už jen okamžik, slečno Carterová. Právě jste řekla, že jste dávala pozor, kdo přichází, abyste zahlédla obžalovaného, kdyby přišel?"
"Ano, pane."
"A byla byste ho viděla, kdyby přišel?"
"Ano, pane. Velmi snadno. Ze svého místa u centrály mohu pozorovat lidi, kteří jdou po chodbě."
"Takže chcete soudu a porotě říci, že jste si jista, že obžalovaný během vaší služby nepřišel?"
"No, nepřišel od chvíle, kdy jsem k němu poprvé přepojovala telefon, až do chvíle, kdy jsem toho v šest hodin nechala, protože jsem měla po službě."
"V kolik hodin jste k němu přepojovala telefon poprvé?"
"Bylo to před půlnocí, možná v jedenáct, možná chvilku po jedenácté."
"A co bylo dál?"
"Pak jsem tam volala dvakrát nebo třikrát v době mezi prvním voláním a jednou hodinou po půlnoci a potom po jedné hodině. Dala jsem si záležet, aby to bylo každou hodinu."
"Zvonila jste tam jenom krátce nebo..."
"Ne, pokaždé několikrát dlouze."
"A po prvním zvonění kolem půlnoci jste byla přesvědčena, že obžalovaný ve svém bytě není?"
"Ano, pane."
"A protože jste pozorovala chodbu, byla jste přesvědčena, že nemohl vejít do domu a jít do svého bytu, aniž byste ho viděla?"
"Ano, pane."
"Jestliže jste tedy věděla," zeptal se Mason, "že v bytě není a že nepřišel, proč jste tam tedy každou hodinu zvonila?"
Svědkyně pohlédla na Masona, jako by chtěla něco říci, zarazila se, zamžikala očima a řekla: "Proč ... já ... já nevím. Prostě jsem tam zvonila."
"Jinými slovy," řekl Mason, "domnívala jste se, že možná mohl přijít tak, aniž byste ho viděla?"
"No, ovšem, stát by se to mohlo."
"Takže jste se mýlila, když jste právě teď řekla státnímu zástupci, že obžalovaný nemohl přijít tak, že byste ho neviděla?"
"Já... no, já ... já jsem o tom mluvila se státním zástupcem a ... no, já jsem myslela, že mám právě tohle říkat."
"Správně," pochválil ji Mason. "Děkuji."
Josephine Carterová tázavě vzhlédla na Hamiltona Burgera, zda budou ještě následovat otázky, ale Hamilton Burger se okázale hrabal v papírech. "To je všechno," utrousil.
Josephine Carterová opustila místo svědků.
"Teď předvolám Ruth Dickeyovou," řekl Hamilton Burger.
Ruth Dickeyová předstoupila, byla vzata pod přísahu a vypověděla, že čtrnáctého června obsluhovala výtah v budově, kde má Jihoafrická společnost pro těžbu a vývoz drahokamů kanceláře.
"Viděla jste čtrnáctého června krátce po poledni obžalovaného Duanea Jeffersona?"
"Ano, pane."
"Kdy?"

"No, on ... a jeho asistent pan Irving sjeli se mnou dolů výtahem asi deset minut po dvanácté. Obžalovaný řekl, že jde na oběd."
"Kdy se vrátili?"
"Vrátili se asi za pět minut jedna a vyjeli se mnou výtahem nahoru."
"Přihodilo se toho dne něco neobvyklého?"
"Ano, pane."
"Co?"
"Nastoupil ke mně do výtahu správce budovy a jedna stenografka a správce mě požádal, abych sjela s výtahem dolů na chodbu vedoucí ven, protože je poplach."
"Bylo to předtím nebo potom, co s vámi vyjeli nahoru obžalovaný a Irving?"
"Potom."
"Jste si jista?"
"Ano."
"Za jak dlouho potom?"
"Nejméně za pět minut."
"Jak dobře znáte obžalovaného?" ptal se Hamilton Burger.
"Tu a tam jsem s ním mluvila."
"Byla jste s ním někdy někde - společensky?"
Sklopila oči. "Ano."
"A pověděl vám obžalovaný někdy něco o svém vztahu k Ann Riddleové, mladé dámě, která prodává cigarety?"
"Ano. Říkal, že ji tam umístil on a jeho asistent, že je to taková jejich zpravodajka, ale že o tom nikdo jiný neví. Říkal, že budu-li na něj hodná, mohl by pro mne také něco udělat."
"Svědkyně je vaše," řekl Hamilton Burger.
"Šla jste občas někam také s jinými mladými muži?" ptal se Mason.
"No, ano."
"A nechala jste si od nich častěji něco naslibovat, co by všechno mohli pro vás udělat, kdybyste byla na ně hodná?"
Zasmála se. "To bych řekla. Divil byste se, co všechno někteří navykládají!"
"To věřím, že bych se divil," řekl Mason. "To je všechno. Děkuji vám, slečno Dickeyová."
"Obžaloba končí," prohlásil Hamilton Burger.
V hlase soudce Hartleyho se objevily sympatie. "Vím, že je obvyklé udělat před průkazním řízením přestávku, ale velmi rád bych případ dnes uzavřel. Myslím, že bychom měli alespoň začít, pokud není důvod k návrhu na odročení."
Mason se sevřenými rty zavrtěl hlavou. "Pokračujte," řekl.
"Výborně. Pane státní zástupce, můžete začít se zahajovací řečí."
18

Proslov Hamiltona Burgera k porotě byl poměrně stručný. Skončil do hodiny poté, co se soud po polední přestávce znovu sešel. Byl to mistrovský kus soudní výmluvnosti, nekroceného triumfu, rozhořčeného pomstychtivého útoku na obžalovaného a potažmo na jeho obhájce.
Masonova prezentace, která následovala, zdůraznila, že zatímco křivopřísežníci a spodina společnosti útočili na jeho klienta, nikdo ještě nedokázal, že Munroe Baxter byl vůbec zavražděn. Mason nevyvracel výpověď žádného svědka, ale trval na tom, že Munroe Baxter by se mohl kdykoli objevit živ.
Závěrečná řeč Hamiltona Burgera byla zaměřena na to, že prokázání viny může vycházet z nepřímých důkazů stejně jako z přímých. Řeč trvala pouhých patnáct minut.
Soud přečetl instrukce porotcům, kteří se odebrali k rokování do místnosti k tomu určené.
Mason s chladnou tvrdou maskou místo tváře měřil zamyšlenými kroky soudní síň.
Della Streetová k němu od advokátského stolu vysílala svoje tiché sympatie.
Paul Drake, který byl tentokrát tak zdeprimován, že ani nejedl, seděl s hlavou v dlaních.
Mason pohlédl na hodinky, těžce vzdychl, přestal chodit sem a tam a klesl do křesla.
"Je nějaká šance, Perry?" ptal se Drake.
Mason zavrtěl hlavou. "S takovými usvědčujícími důkazy ne. Můj klient je ztracený člověk. Měl jsi někde štěstí v těch autopůjčovnách?"
"Vůbec ne, Perry. Byli jsme ve všech půjčovnách tady a v okolních městech, kde mají pobočky."
Mason se na chvilku zamyslel. "Co je s Walterem Irvingem?"
"Irving vzal roha," řekl Drake. "Odešel ze soudní síně, nastoupil do taxíku a zmizel. Tentokrát moji hoši věděli, že to má v úmyslu, a nedali se jen tak setřást. Ale do hodiny se jim vypařil. Byla to hektická hodina."
"Jak se mu to podařilo?"
"Moc jednoduše," řekl Drake. "Zřejmě to patřilo k předem připravenému plánu. Najal si vrtulník, který na něj čekal na jednom letišti mimo město. Dojel tam, nastoupil do vrtulníku a letěl."
"A nemůžete zjistit, jak to bylo? Nemusí se tam vést nějaké záznamy o letech nebo...?"
"Ach, my víme docela dobře, jak to bylo," pravil Drake. "Najal si vrtulník, aby ho dopravil na mezinárodní letiště. Na půli cesty přemluvil pilota, aby přistál na letišti Santa Monica. Tam čekalo najaté auto."
"A je pryč?"
"Dočista. Možná mu později přijdeme na stopu, ale nebude to jen tak, a do té doby se nedá čekat nic dobrého."
Mason zase chvíli přemýšlel. Náhle se napřímil. "Paule," řekl, "my taky pro oči nevidíme."

"Jak to?"
"Kdo si najímá auto, musí přece předložit řidičák?"
"To musí."
"Vy jste hledali v autopůjčovnách jméno Mariine Chaumontové?"
"Přesně tak."
"Dobře," řekl Mason. "Pošli svoje lidi do autopůjčoven hledat jméno Waltera Irvinga. Obtelefonuj je. Ať jdou hledat. Já chci tu informaci, a chci ji hned."
Drake, zřejmě rád, že může opustit deprimující prostředí soudní síně, pravil: "Dobře, dám se do toho hned, Perry."
Krátce před pátou oznámil bzučák, že porota dospěla k výroku. Byla pozvána do sálu a hlavní porotce přečetl výrok: "My, porota jmenovaná k projednávání shora uvedeného případu, shledáváme obžalovaného vinným trestným činem vraždy prvního stupně."
Doživotní vězení ani shovívavost nebyly doporučeny.
Soudce Hartley pohlédl na Perryho Masona soucitně. "Můžeme se dohodnout, aby soud stanovil termín k vynesení rozsudku?" ptal se.
"Přál bych si brzký termín vyslechnutí návrhu nového řízení," řekl Mason. "Myslím, že pátek by byl přijatelný pro nové řízení i vynesení rozsudku."
"Co úřad státního zástupce?" tázal se soudce Hartley. "Bude pátek vyhovovat?"
Náměstek státního zástupce, sedící u advokátského stolu, řekl: "No, Vaše Ctihodnosti, myslím, že to půjde. Pan Burger je momentálně na tiskové konferenci."
"Požádal vás, abyste zastupoval úřad státního zástupce?" ptal se soudce Hartley.
"Ano, Vaše Ctihodnosti."
"Tak ho zastupujte," vyzval ho soudce Hartley stroze. "Vyhovuje tedy pátek?"
"Ano, Vaše Ctihodnosti."
"Pátek deset hodin dopoledne," řekl soudce Hartley. "Jednání se přerušuje. Obžalovaný se vrací do vyšetřovací vazby."
Reportéři, kteří se obvykle houfovali kolem Perryho Masona a žadonili o vyjádření, prahli tentokrát po mínění Hamiltona Burgera. Ti nemnozí diváci, kteří vydrželi až do výroku poroty, se nyní zvedali a odcházeli domů. Mason sebral aktovku, Della ho vzala pod paží a povzbudivě stiskla. "Vždyť jste ho varoval, šéfe," řekla. "A ne jednou, ale tolikrát. Je si tím sám vinen."
Mason jen přikývl. Paul Drake, pádící k němu po chodbě, ho oslovil: "Něco mám, Perry."
"Slyšels výrok poroty?" ptal se Mason.
Paul Drake se vyhnul jeho pohledu. "Slyšel."
"A co máš?" tázal se Mason.
"Toho dne, kdy Mariinę Chaumontová zmizela z letiště, si Walter Irving najal auto. Včera večer si najal další."
"To jsem si myslel," řekl Mason. "A vrátil to první?"
"Ne."
"A platí za ně?"
"Ano."
"Na základě odcizení auta ho dostat nemůžeme, a můžeme chtít od policie, aby po autu pátrala jako po ztraceném?"
"Zřejmě také ne."
Mason se obrátil na Dellu Streetovou: "Dello, máte v kabelce stenografický zápisník?"
Přikývla.
"Dobře," řekl Mason Paulu Drakeovi. "Jdeme, Paule."
"Kam?" ptal se Drake.
"Navštívit Ann Riddleovou, tu, co koupila cigaretový stánek v naší budově," odpověděl Mason. "Měli bychom to stihnout dřív, než taky zdrhne. Hamilton Burger má příliš práce s tiskem a se sklízením věnců slávy, než aby teď moc přemýšlel."
Drake řekl soucitně: "Ale jdi, Perry, to je ... umím si představit, jak ti je ... když máš klienta odsouzeného pro vraždu prvního stupně. Je to poprvé, co ti odsoudili klienta pro vraždu."
Mason uštědřil Paulu Drakeovi chladný a tvrdý pohled. "Můj klient," prohlásil, "ještě odsouzen není."
Drake se okamžik tvářil, jako by ho šálil sluch, potom mu cosi v Masonově tváři zabránilo v dalších otázkách.
"Sežeň adresu té holky, co má krámek s cigaretami," řekl Mason, "jedem."

19

Mason s neúprosným odhodláním ve tváři pohrdl křeslem, které mu vyplašená plavovláska nabídla.
"Můžete mluvit hned," řekl, "nebo později. Jak chcete. Asi by vám prospělo, kdybyste mluvila hned. Budete-li mluvit potom, budete souzena pro spolupachatelství trestného činu vraždy. Rozhodněte se."
"Já nemám co říci."
Mason řekl: "Irving a Jefferson vešli do budovy před tím rozruchem. Když vstoupili do kanceláře, byla tam Mae Jordanová. Přistihli ji. Tu zazvonil telefon. Byli upozorněni, že přijíždí policie, které bylo oznámeno dívčino vniknutí do kanceláře, a že správce budovy s děvčetem, které ji vidělo, čekají u výtahů. Jen jedna jediná osoba je na tohle mohla upozornit. To jste byla vy."
"Nemáte právo tohle říkat."
"Ale už jsem to řekl," pravil Mason, "a říkám to znovu. A příště to řeknu veřejně u soudu. Zítra v deset hodin

dopoledne vtrhneme do vaší minulosti a zjistíme všechno o spojení mezi vámi a Irvingem. Tou dobou už bude pro vás pozdě, abyste něco podnikala. Dopustila jste se křivého svědectví. Dáváme vás sledovat. Tak radši mluvte hned."
Pod Masonovým pohledem se nejprve zadívala jinam, pak se neklidně zavrtěla v kresle.
"Mluvte," vyzval ji Mason.
"Nemusím vám odpovídat. Nejste policie. Vy..."
"Spusťte."
"Tak dobře," řekla. "Dostala jsem zaplaceno, abych dávala pozor, abych zatelefonovala, kdyby se dělo něco podezřelého. Na tom není nic nezákonného."
"Za tím vězí víc," prohlásil Mason. "Vy v celé té záležitosti jedete. V cigaretovém krámku jste za jejich peníze. Co máte s celou tou věcí společného?"
"Nic mi nemůžete dokázat. Tohle je falešné a pomlouvačné tvrzení. Duane Jefferson té káče nic takového neřekl. A jestli, tak to byla lež."
"Spusťte," řekl Mason.
Zaváhala, pak zarytě zavrtěla hlavou.
Mason se obrátil na Dellu Streetovou. "Dello, jděte zavolat oddělení vražd. Sežeňte poručíka Tragga. Řekněte mu, že s ním chci mluvit."
Della Streetová vykročila k telefonu.
"Počkejte moment," řekla světlovláska spěšně. "Nemůžete..."
"Co nemůžeme?" zeptal se Mason, když se její hlas vytratil do ticha.
"Nemůžete mi nic přišít. Nemáte důkaz."
"Budu ho mít," sdělil jí Mason. "Tady Paul Drake je zkušený detektiv. Jeho lidi na tom pracují a soustřeďují se na to, co jste dělala vy a Irving."
"Dobře. Dejme tomu, že mi můj přítel, gentleman, ty peníze na krámek s cigaretami půjčil. Na tom nic špatného není. Jsem plnoletá. Mohu si dělat, co chci."
Mason řekl: "Tohle je vaše poslední šance. Walter Irving mate stopy, uniká každému, kdo by po něm šel. Pak půjde k Mariinę Chaumontové. Ta je v některém z okolních měst. Až se s Irvingem sejdou, něco se stane. Určitě vám dal adresu, na které byste ho v případě nutnosti našla. Tak kde je to?"
Jen zavrtěla hlavou.
Mason kývl na Dellu Streetovou. Della Streetová začala vytáčet číslo.
Náhle se plavovláska rozplakala.
"Prosím oddělení vražd," řekla Della Streetová do telefonu.
Blondýnka řekla: "Je to v Santa Ane."
"Kde?" tázal se Mason.
Prohrabala svou kabelku, vytáhla adresu a podala ji Masonovi. Mason kývl a Della Streetová zavěsila.
"Tak pojďte," řekl Mason.
"Jak to myslíte?" ptalo se děvče.
"Vždyť jste slyšela," odpověděl. "Nenecháme vás tady telefonovat. Teď si to nemůžeme dovolit zvorat."
"Nemůžete mě nutit, abych s vámi šla."
"Nemohu vás nutit jít se mnou, ale setsakramentsky se můžu postarat o to, abyste byla zavřená na policejní stanici. Jediná závada je, že mě to bude stát asi čtvrt hodiny času. Co z toho si vyberete?"
Řekla: "Nedívejte se na mne takhle. Děsíte mě. Vy..."
"Říkám vám to na rovinu," pravil Mason. "Chcete obvinění z trestného činu vraždy nebo ne?"
"Já..." zaváhala.
"Oblékněte se," vyzval ji Mason.
Ann Riddleová přikročila ke skříni.
"Dávejte na ni pozor, Dello," řekl Mason. "Ne aby si vzala nějakou zbraň."
Ann Riddleová si oblékla lehký plášť a sebrala kabelku. Paul Drake do kabelky nahlédl, jestli tam není zbraň.
Všichni čtyři sjeli dolů výtahem a beze slova nastoupili do Masonova auta. Mason vyjel na dálnici a přidal rychlost.
20

Dům stál v tiché čtvrti. V obývacím pokoji se svítilo. V garáži stálo auto. Vlhký pruh na cestičce naznačoval, že tu byl nedávno kropen trávník.
Mason zaparkoval, prudce otevřel dveře a vyběhl po schodech ke vchodu. Della Streetová spěchala za ním. Paul Drake držel ruku na paži Ann Riddleové.
Mason zazvonil.
Dveře se otevřely na půl palce. "Kdo je?" ozval se ženský hlas.
Mason se celou vahou opřel o dveře tak náhle, že se otevřely.
Mariinę Chaumontová zavrávorala a pohlédla zdešeně na Masona. "Vy?" řekla jen.
"Přišli jsme pro vašeho bratra," oznámil Mason.
"Můj bratr je ... jak se to říká?... nemocen nahoře. Nemá to v hlavě v pořádku. Nesmí být rušen. Spí."
"Tak ho vzbuďte," poradil jí Mason.
"Ale to nejde. Můj bratr, on ... Vy nejste od zákona, non?"
"Ne," připustil Mason. "Ale budeme tady lidi od zákona mít do pěti minut."
Tvář Mariine Chaumontové se stáhla v křeči zloby. "Vy!" osopila se na blondýnu. "Vy jste hrála na dvě strany!"

"To ne," řekla Ann Riddleová. "Já jen..."
"Já vím, co jste dělala, vy šejdířko!" prskla Mariine Chaumontová. "Před vámi si uplivnu. Vy fízlice!"
"To nic," prohodil Mason. "Kde je muž, kterého vydáváte za svého bratra?"
"Ale to je můj bratr."
"Pcha!" utrousil jen Mason.
"Vzala jsem ho z nemocnice..."
"Muž, kterého jste vzala ze státní nemocnice," prohlásil Mason, "s vámi není příbuzný o nic víc než já. Použila jste ho jako rekvizitu. Nevím, co jste s ním udělala. Nejspíš jste ho dala do nějakého soukromého zařízení. Já chci muže, který je tu místo něj, a chci ho hned."
"Vy jste blázen sám," prohlásila Mariinę Chaumontová. "Nemáte právo..."
"Postarej se o ni, Paule," řekl Mason a rázně vykročil přes halu do zadní části domu.
"Budete zabit!" zaječela. "Tohle nemůžete! Vy..."
Mason zkoušel jedny dveře po druhých. Třetí se otevřely do ložnice. Na posteli ležel vyhublý muž se spoutanýma rukama.
Zvolna povstalo velké rozložité individuum, čtoucí časopis. "Co je, sakra?" zahřmělo.
Mason si muže měřil pohledem. "Připadáte mi jako expolicajt."
"Co je vám do toho?" ptal se muž.
"Nejspíš policajt v penzi," doplnil Mason. "Vyvěsil jste si štítek soukromého detektiva. Ale moc vám to nešlo. Pak jste dostal tenhle kšeft."
"O čem to mluvíte?"
"Já nevím, co vám kdo napovídal," řekl Mason, "a nevím, jestli v tom jedete nebo ne, ale ať vám napovídali co chtěli, teď spadla klec. Já jsem Perry Mason, advokát."
Spoutaný muž se na posteli obrátil k Masonovi. Jeho oči, obluzené sedativy, zřejmě zaostřovaly jen s potížemi.
"Kdo jste?" zeptal se těžkým hlasem, jako by mluvil ze spaní.
Mason řekl: "Přišel jsem si pro vás."
Strážce prohlásil: "Je duševně chorý. Má sklon k agresivitě. Nemůže být uvolněn, má bludy."
"Já vím," řekl Mason. "Jeho pravé jméno je Pierre Chaumont. A myslí si, že je někdo jiný. Má blud, že se doopravdy jmenuje..."
"A jak to všechno víte?" tázal se strážce.
Mason odvětil: "Zaměstnali vás tady, namazali vám med kolem pusy, a vy si zřejmě myslíte, že máte tu nejskvělejší, nejbáječnější zaměstnavatelku na světě. Je načase, abyste se probudil. Co se týče toho člověka na posteli, půjde okamžitě se mnou. Nejdřív k nejlepšímu doktorovi, jakého seženeme, a potom ... no, připravíme se, abychom dodrželi termín - pátek deset hodin dopoledne. Vy můžete tou dobou být buďto ve vězení, nebo na svobodě. Vyberte si hned. Nazvěme věci pravým jménem. Jestli v tom jedete, jste zapletený do vraždy. A jestli jste byl jenom najat jako hlídač člověka, který je údajně choromyslný, pak je to něco jiného. Máte příležitost rozhodnout se teď hned. Dole čeká detektiv, a policie je na cestě. Bude tady za pár minut. Bude chtít vědět, jak to s vámi je. Dávám vám teď ještě šanci, a je to vaše poslední."
Mohutný hlídač pomalu zamžoural. "Vy říkáte, že tenhle člověk není choromyslný?"
"Ovšem že není."
"Ale já jsem viděl papíry. Byl přivezen ze státní nemocnice."
"Ze státní nemocnice byl vyzvednut někdo jiný," řekl Mason, "a pak se zaměnily papíry. Ale tohle není debatní spolek. Rozhodněte se."
"Vy jste Perry Mason, právník?"
"Přesně tak."
"Máte u sebe nějaký průkaz?"
Mason předal mužovi svou vizitku a ukázal řidičský průkaz.
Strážce vzdychl: "Dobře, vyhrál jste."
21

Soudní zřízenec zahájil jednání.
Hamilton Burger zářil na celou soudní síň výrazem samolibého uspokojení.
Soudce Hartley prohlásil: "Nastal čas stanovený pro vyslechnutí návrhu na nové řízení a vynesení rozsudku v případu Lid versus Duane Jefferson. Přejete si být slyšen, pane Masone?"
"Ano, Vaše Ctihodnosti," řekl Perry Mason. "Navrhuji obnovu řízení v tomto případu s odůvodněním, že se řízení konalo v nepřítomnosti obžalovaného."
"Cože?" vykřikl Hamilton Burger. "Co to má znamenat? Vždyť byl obžalovaný přítomen u soudu každou minutu. Zápisy to dokazují."
"Povstanete, prosím, pane Duane Jeffersone?" otázal se Mason.
Muž vedle Masona vstal. Povstal ještě jeden, sedící skoro uprostřed soudní síně. Soudce Hartley na něj hleděl.
"Předstupte," řekl Mason.
"Okamžik," namítl soudce Hartley. "Co to znamená, pane Masone?"
"Požádal jsem pana Jeffersona, aby povstal."
"Taky že vstal," řekl Hamilton Burger.
"Přesně tak," přisvědčil Mason.

"Kdo je ten druhý muž?" ptal se soudce. "Svědek?"
"Je to Duane Jefferson," odvětil Mason.
"Tak počkat, počkat," spustil Hamilton Burger. "Oč tady vlastně jde, co se nám to tu kolega snaží předvést? To si musíme vyjasnit. Obžalovaný stojí přece na svém místě."
"A Duane Jefferson předstupuje," řekl Mason. "Navrhuji obnovu řízení s odůvodněním, že se celé řízení s Duanem Jeffersonem pro vraždu prvního stupně konalo v jeho nepřítomnosti."
"Ale počkat, počkat," křičel Hamilton Burger. "To jsem měl vědět, že tady k něčemu takovému dojde. Kolega nemůže přece působit zmatek. Nezáleží přece na tom, jestli je tento muž Duane Jefferson nebo John Doe! Je to člověk, který spáchal vraždu. Je to člověk, který byl pro vraždu souzen. Pohyboval-li se pod jménem Duane Jefferson, nebrání to jeho odsouzení pro trestný čin vraždy."
"Ale," namítl Mason, "některé vaše důkazy byly zaměřeny proti mému klientovi, Duaneovi Jeffersonovi."
"Proti vašemu klientovi," řekl Hamilton Burger. "Váš klient stojí přece vedle vás."
Mason se usmál a zavrtěl hlavou. "Tohle je můj klient," řekl, ukazuje na muže, který se chystal vstoupit na místo obžalovaných. "Tohle je Duane Jefferson. Ten, o jehož obhajobu mě požádala Jihoafrická společnost pro těžbu a vývoz drahokamů."
"No ale není to ten, koho jste hájil," namítl Hamilton Burger. "Takhle z toho nemůžete vyplout."
Mason se usmál. "Hájím ho teprve teď."
"No tak si ho hajte. Ale není z ničeho obviněn."
"A já podávám návrh na obnovu řízení s odůvodněním, že se řízení konalo v nepřítomnosti obžalovaného."
"Obžalovaný stojí přece tady!" trval na svém Hamilton Burger. "Řízení se konalo v jeho přítomnosti. To on byl souzen. Nezajímá mě, co uděláte s tím druhým, ať už se jmenuje jakkoli."
"Ale předložil jste důkazy, sestávající z předmětů, které patří skutečnému Duaneovi Jeffersonovi," řekl Mason. "Tu dýku, například. Obsah dopisů."
"Jak to myslíte?"
"Mae W. Jordanová vypověděla všechno o dopisech, které obdržela od Duanea Jeffersona, o obsahu těch dopisů. Navrhoval jsem její výpověď vypustit. Můj návrh byl zamítnut. Porota dostala její svědeckou výpověď o dopisech Táty Noháče, prince Kouzelného, o fotomontážích, o tom, jak se seznámili, i o dýce."
"Tak moment," pravil soudce Hartley. "Soud bude s vámi mít v této věci ještě chvíli strpení, pane Masone, ale sáhne k přísným opatřením, ukáže-li se, že je to všechno teatrální prezentace jednoho formálního aspektu věci, kterou používáte, abyste zdramatizoval záležitost."
"Já se snažím záležitost vyjasnit," řekl Mason. "Je to velmi prosté. Duane Jefferson, který stojí tamhle u mahagonových kývavých dvířek do prostoru pro obžalovaného, je spolehlivý zaměstnanec Jihoafrické společnosti pro těžbu a vývoz drahokamů. Byl sem vyslán s Walterem Irvingem z pařížské pobočky, aby otevřeli pobočku zde. Měli obdržet poštou diamanty v ceně půl milionu dolarů. Walter Irving, náruživý hráč, se těžce zadlužil a věděl, že krátce po jeho odjezdu z Paříže proběhne revize účtů a na jeho zpronevěry se přijde. Tento muž, James Kincaid, byl připraven zaujmout místo Duanea Jeffersona. James Kincaid měl převzít zaslané drahokamy a zmizet. Walter Irving měl náležitě oznámit Jeffersonovu zpronevěru a pak měla být nalezena Jeffersonova mrtvola za takových okolností, které by nasvědčovaly sebevraždě. Potíž byla v tom, že se museli ohlížet na spoustu věcí. Věděli, že Munroe Baxter pašuje diamanty, a rozhodli se Baxtera zabít a diamanty získat. Walter Irving spolupracoval s Baxterem v pašování a za odměnu zařídil, že kameny byly Baxterovi dodány za takových okolností, aby je mohl vpašovat sem. Nepravý Duane Jefferson o tom nemusel vědět, protože počítal s tím, že zásilka drahokamů bude v jeho držbě a tělo pravého Duanea Jeffersona bude nalezeno dávno před tím, něž policie bude moci přistoupit k vyšetřování. Ale kvůli poplatkům se dodávka drahokamů zpozdila, a samozřejmě si nemohli dovolit nechat nepravého Jeffersona zmizet před přijetím zásilky, aby pak Walter Irving mohl hlásit společnosti defraudaci. Proto musel být pravý Duane Jefferson udržen naživu."
"Vaše Ctihodnosti, Vaše Ctihodnosti!" křičel Hamilton Burger. "Tohle je prostě další z těch divokých dramatických výstupů, kterými je kolega tak proslulý. Tentokrát byl jeho klient uznán vinným vraždou prvního stupně a já mám v úmyslu osobně dohlédnout na to, aby odpykal svůj čin nejvyšším trestem."
Mason ukázal na muže stojícího v uličce. "Tohle je můj klient," řekl. "To je muž, kterého jsem byl požádán zastupovat. Mám v úmyslu dokázat, že byl souzen ve své nepřítomnosti. Předstupte a složte přísahu, pane Jeffersone."
"Vaše Ctihodnosti, námitka!" houkl Hamilton Burger. "Vznáším námitku proti každému takovému postupu. Trvám na tom, že tento obžalovaný je jediný obžalovaný před soudem!"
Soudce Hartley řekl: "Tak moment. Chci tomu přijít na kloub, a než začnu s jakýmkoli rozhodováním, chci přesně zjistit obsah tvrzení obhajoby. Soud přeruší na patnáct minut jednání. Mezitím se vynasnažíme zjistit, jak se věci mají. Požádám žalobce i obhájce, aby za mnou přišli do kanceláře. Obžalovaný zatím zůstává pod dozorem, a pod dozorem zůstane!"
Mason se zašklebil.
Vysoký vyzábly muž stál v uličce zády k publiku. Přistoupila k němu Mae Jordanová. "Ahoj, princi Kouzelný," odvážila se poněkud pochybovačně.
Jeffersonovi zazářily oči.
"Ahoj, lady Ginevro," řekl tlumeně. "Řekli mi, že tady budete."
"Princi... princi Kouzelný!"
Mason řekl: "Nechám ho pod vaším dozorem, slečno Jordanová." Pak odkráčel do soudcovy kanceláře.
22

"Tak co?" začal soudce Hartley.
"Bylo to učiněné spiknutí," rozhovořil se Mason. "Bylo zosnováno vlastně v Paříži, jakmile se Walter Irving dověděl, že bude vyslán spolupracovat s Duanem Jeffersonem při otvírání nové kanceláře. Byla do toho zapojena dívka jménem Mariinę Chaumontová, která v Paříži oživovala večírky pořádané společností a vyznala se. Zapojen byl i James Kincaid. A celý plán by se jim byl vydařil, nebýt jejich přílišné chamtivosti. Věděli, že Baxter má v úmyslu propašovat diamanty v ceně tři sta tisíc dolarů. Gilly měl vyjet s rybářským člunem a dovézt ho i se zbožím na místo. Namluvili Gillymu, že si to Baxter kvůli Gillyho trestnímu rejstříku na poslední chvíli rozmyslel. Že chtěl, aby s člunem vyjeli ostatní muži. Gilly ve své výpovědi o přijatém půjčovném lhal. Dostal dva tisíce pět set dolarů. To byla dohodnutá cena. Mariine Chaumontová mi to odpřisáhla."
"Okamžik," požádal ho soudce Hartley. "Mluvíte teď o klientovi, kterého u soudu zastupujete?"
"U soudu ho nezastupuji," řekl Mason. "Zastupuji pravého Duanea Jeffersona. To je ten, kterého jsem byl požádán zastupovat. Navrhoval bych ale, aby soud dal tomu druhému muži možnost vlastního advokáta, nebo aby mu advokáta přidělil. Má také právo na obnovu řízení."
"Řízení nemůže být obnoveno!" zahřímal Hamilton Burger. "I kdyby byla pravda, co říkáte, obhajoval jste ho a prohrál jste!"
Mason se na Hamiltona Burgera chladně usmál. "Možná by se vám to povedlo, nebýt té výpovědi Mae Jordanové o celé její korespondenci s Duanem Jeffersonem. Dopisovala si totiž s pravým Duanem Jeffersonem, ne s člověkem, kterého soudíte pro vraždu. Duanea Jeffersona nemůžete uznat vinným z ničeho, protože nebyl při soudním jednání přítomen. Nemůžete současné uznání vinným přišít obžalovanému, který je teď před soudem, protože jste používal důkazy, které se vztahovaly na pravého Duanea Jeffersona, ne na něj. Měl jste si ověřit totožnost muže, kterého jste měl ve vazbě, to jste tedy měl. Ale vy jste byl tak posedlý myšlenkou něco si na mne najít, že jste se dal unést entuziasmem, když jste zjistil z jeho otisků, že má záznam v trestním rejstříku. Přiměl jste Mae Jordanovou k výpovědi o mnoha věcech, které se přihodily mezi ní a pravým Duanem Jeffersonem. Nikdy vás nenapadlo si zjistit, jestli muž, kterému poslala dýku, byl ten, kterého jste soudili pro vraždu. Nepravý Jefferson a Irving pravého Jeffersona omámili ve vlaku, sotva vyjeli z Chicaga. Ukradli mu všechny papíry, také dopisy Jordanové a nůž. Bude na vás, abyste to v příštím řízení dokázal - a já vám pomáhat nebudu. Můžete si důkazy obstarat sám. Ale mám ve své kanceláři Mariine Chaumontovou a mám od ní místopřísežné prohlášení, které nyní předložím soudu i s kopií pro státního zástupce. Ale jeden návrh bych přece jen měl. Jestli chcete tento případ objasnit, měl byste zjistit, kdo to byl na člunu s Kincaidem, protože Irving to určitě nebyl. A teď bych rád požádal soud, aby mě zprostil vší zodpovědnosti ve věci obžalovaného Jamese Kincaida, který je v soudní síni. Přiměl mě lstí, podvodem a falšováním totožnosti, abych ho zastupoval. Můj jediný klient je Duane Jefferson."
"Myslím," pravil soudce Hartley, "že bych si rád promluvil s Duanem Jeffersonem. Předpokládám, že můžete zjistit jeho totožnost bez jakýchkoli pochyb, pane Masone?"
"V souvislosti s vojenskou službou mu byly odebrány otisky prstů," řekl Mason.
"Ty by měly stačit," souhlasil soudce Hartley s úsměvem. "Rád bych si s ním promluvil."
Mason vstal, došel ke dveřím, nahlédl do soudní síně a vrátil se s úsměvem. "Myslím, že jsem ho vyrušil," řekl. "Brebentí tam se svědkyní Mae Jordanovou jako o závod. Zřejmě mezi nimi vládne světonázorová shoda. Nejspíš proto, že se oba zajímají o fotografování."
Tvář soudce Hartleyho se rozšířila úsměvem. "Možná, pane Masone," pronesl domněnku, "že slečna Jordanová vykládá panu Jeffersonovi, odkud měla ten klíč."